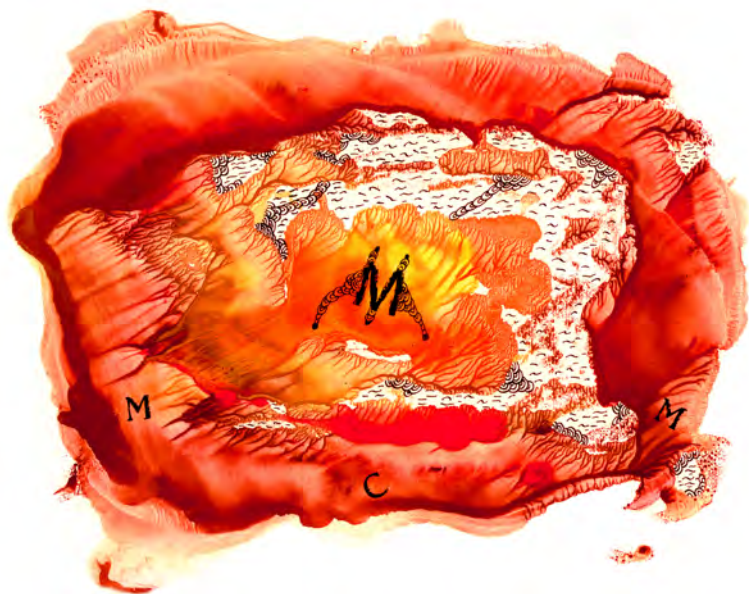

Мирољуб Тодоровић

ЛОВАЦ МАГНОВЕЊА

Мирољуб Тодоровић
ЛОВАЦ МАГНОВЕЊА

Мирољуб Тодоровић
ЛОВАЦ МАГНОВЕЊА

Издавачи
„Everest Media“, Београд
Међународна културна мрежа „Пројекат Растко“

За издаваче:
Бобан Кнежевић и Дејан Ајдачић

Уредник библиотеке:
Зоран Стефановић

Цртежи и колажи (визуелне њесме):
Мирољуб Тодоровић

Припрема за штампу:
Бобан Кнежевић

Штампа и њовез:
„Скрипта интернационал“, Београд

Тираж: 300 примерака

ISBN 978-86-7756-058-4

Мирољуб Тодоровић

**ЛОВАЦ
МАГНОВЕЊА**

ИЗАБРАНЕ И НОВЕ ПЕСМЕ

Београд, 2015

ОЖИЛИШТЕ

ОЖИЛИШТЕ

и ова светлост зрачна у меком
пљуску прхтавог праха кише
дрхтава и дремљива струна муње
међ гранама лишћем летњег стабла
пожарна клица звезде мирисна струја
сева светлосног молекуларног жара
златножута растресита влат жита
у бразди непоновљива и гојна
светлост земље

њива што бубри влагом говљена
море зеленоцветно спаја
хумусни бездан звездом росном
заливана у зори мразној
стајњаком златним храњена
песковита и иловаста утроба
бразде за цвет за плод вртложно
семе сунца спремна

у засадима шуморним пев листова
зревно струјање капљица крилате
крви зујање пчела цветоносних модрим
челиком ваздуха хумом плодним
падање муње злосне у талас крхке
воде чарање биљних цветова
сунцоморјем и зором зорно крилање
ожилишта

а грумен глине пречником простора
прска ухо ваздуха множи резнице
матичњака прутове сокова
ћелију невину кроз девичњак
линински звера зверским језиком
зимње цепа окове коре к светлу
шикља шумним венама пупова

кисне земља гроздовна упија влажне
цветове водоника под сунцем стрелним
згромљене грудве кала блистају
зенице росе змија витких обвију
влати светла ломне гране заграбе
озон ваздуха меко млеко ветрова
упале таму ноћну шумљењем
листова сунцотканих

тај пламен звезде у плоду оком
стравним неноћним језиком једе
кошуљицу семенке роднице
сунчаном усницом глади клицу
плодну кроз кишну тмицу простора
гној ране минералне у материцу
земље бљује

КИША-СВЕТЛОСТ

море љуљаво вараво кретно
у кристалној глави глечера
запаљиво електричном варницом
зоре извора скривног потекло
без боје и без мириса цветног
ненаоружано стидно море
рекама кишним пуњено прелило
ивицу копна текло облим
плећима обале плавило удолине
ваздух и земљу растварало
враћено затим небу даљном
над увалама над сунцем дигнуто
ко дим јутарња завеса земље
згуснута висинама хлађена
дахом свемира у зимном страху
скупљена крупна кап светлости
отежала ребрима ваздуха
падала плаветнилом

ИЗ СТРВНОГ ХРАНИВА ПЛОДА

под кором успављивана крв
зимним дремежом соковна
студ множена станицама
ледним везом ваздуха
окована у некрет у нежив
сад сунцозрачјем ожарена
тамничну скраму смрти
скида

жишка соковља зажареног
журна и кружна лептирица
ваздух гноји земљу мртву
к звездама згромним отвара
родницу растилишта корен
грану светлосну молекулавим
дахом кише из стрвног
хранива плода рујне крунице
цветова сцветава зрњем
нерањивим

КЛИЦА

нек блисне светлост бела и непомућена
светлост јутра кроз зеницу сочиво
ткивно пролети куршум сунца птица
зорна отпрхне невиделицом и злосаницом
златна и брзохода муња опржи чепић
мрежнице ока отисне слику звезде небудне
воћке таме јур-воду море таласно
подигне јабуку црвену и љубичасту
у вакуумној љуштури мезгре бризне
та фреквентна та пламна суза руде

СЕМЕНКА

топили цветови ваздух
прах звездани сунце нерудно
попили уз тутањ таме
свемирне чарање јутарњег
пламена занела звезда
цветна сребрним зубима
инсеката мирисом жлезданог
извориште плодник и жиг
поленом ломним
оплодила

пред сунцем набујалим
цвестиштем кишних муња
нежна нит кисеоника
кристална беланчевина
из дробног жара земље
црвене бразде ваздуха
светлосно срце семенке
заметнула

СОКОВИ СТАБЛА

сокови зверни родници земног
злата с крилом летним у стаблу
врели крвне сабласти сунца
летећа светлост звезда и звездна
посуда сребра јутарњег земног
жара снела светлећи куршум
у шумном ткиву сржи ћелија
запаљивих нерастворљиве капи
плазме у кретњи скроба и слада
скретању таме под трудном звездом
грумен крви у корену у жилицама
струна кисеоника

та снага сокова ↔ беланчевина
зделни дин звезда бризгаво множење
семења и убрзања у корену
у листовима скретање сунцомера

УГЉЕН-БИЉЕ

угљен-биље при плавном
плодишту клијало калним
недрима згрејано море
спарљиво о уштапу
српањском стопут око
семена во губило

то глас је пламена
жица жарна тамом
зденута родници земној
у окриље

КАРИОКИНЕЗА

ћелија трудна расте кидајући
пламен ваздуха с лица сунца
тамномодрог водопада зрака
зимљива клица буја згрејана
пожаром земље неуспављива
и непоразна станица муње
ломљена снагом утробе
расплодна жила сокова бризга
у две ћелије свемирним морем
ткива пламтеће руже кише дишу
плућима одељеним куцају
срцима искиданим у витком
луку ваздуха светлица
хромозомна сече мрежу од злата
мрви острвље плазме танке
нити пламена плоди у опну
нерастворну крв нових звезда
ветровиту већ трудна једра
родника станице муње ломљене
снагом утробе расплодне жиле
сокова бризгају у четири ћелије
свемирним морем ткива пламтеће
птице пупова већ певају песму
биљну једрима тек порођеним
крви стабла већ сишу огањ озона
сребрном усном стома

ПТИЦА

птица гушена прахом земље плаветнилом
ширила крила над пределима цветним
певала спрженом сунцокрету прхотну
песму дуге муњогојну кап грома попила
уз прасак сиктавог сунца падала перјем
разлисталим крвава грудва светла
к земљи летела прашној у пламену
спавала последњег звезданог зрака
извором житног мора црвену утробу
давала кал земни замиловала зев бразде
зревне муклим тмолем мицала жилица
кристална светлуцала слузава кап
соли у тами безваздушној птица кужна
под земном капом зебла слеђеном крвљу
појила корен незасити нестајала у глини
растреситој топљена солима земним
сисана устима биљним кренула венем
корена у стабло зрачно к звездама
ваздушној омами мртва птица у соковима
светлости хлорофилу разложена опет
враћена сунцу певала у листовима

ДРВЕЋЕ
МОЖДА
ЗВОНИ

МЕРКУР

меркур без кисеоника залази
под прстенове оловне руже
великом брзином еволуције говора
иза сунца киша не престаје

меркур оплодница и семенка
у колебљивом заносу две кости
350 километара на сат плодови
док га напуштам сунце слеће

меркур сви пршљенови постоје
миришу наравно кости лица
кичменица човека оживљена
на првим путовањима

ДРВЕЋЕ МОЖДА ЗВОНИ

светлост понекад плава пасишта улазе
мишеви и препелице у оловну кутију
прекасно стижу океани да оперу своје семе
мирис прашине или двадесет људи

у вратима сам али на жеравици
по камењу ни зрно севера
не брините у оснаженом ваздуху
крв је као колевка запечаћена

дете отвара колевку не сачекавши
дрвеће можда звони као оружје
девет речи али ветар је бео
у капсули од животиња раскомадан

ЦРВЕНО МЛЕКО

пљувачне жлезде узећу одмах
једини извор за проветравање кости
мртваци иза зида одзвањају
зелени као механичари

лутајући путем осмозе
при дисању воде наши гласови
раздиру оно што сам волео
ћелије пратилице осмо чудо света

црвено млеко креће уназад
у овом тренутку лакше је убити
пољске пчеле крајем прве године
пражњење шуме од сунчевог заласка

ПЕВАШ КАО ЗМИЈА

ево једног јединог гледа ја ћу
гледати сунце црвено наслућујем
састојак кисеоника али постојим
као чиста материја можда човек

скаче у чељуст ја сам сјајна земља
док говорим лебди међу водама
пробудите се у равници као злато
при загревању у теби опомињем

из плавичастог снега не можете
у чврсто захваљујући глини
певаш као змија као оштрица извора
неповратно заборављено дете

У ЦРНОЈ ВРТАЧИ

грли мирис градова дете у пољу
ружичасто олово ко опора киша
месо његово је реч зла одјахаће
кроз таласе у понор воде

пламна језера широка му крила
та светлуцава дивљина снега
уклонићемо црвени чир детета
као лешину у напуштеном граду

на окрвављеном сечиву утроба човека
зауставиће куршум каткад ветар
видљива само леду ал ослушкује
у црној вртаци било земље

ШУМ РУДЕ НА ЈЕЗИКУ МАГЛЕН

мржњом обасјан кужни извор
опомиње вас трчи крвав човек
док говорим ево стена лебди
према језику из прокључалог снега

од почетка живота на земљи
кроз мене струји густа крв
рањено око машине угасићу
узалуд застаје гневни лептир

шум руде на језику маглен
видим семенка кружи неповратно
кроз разнето срце завеса иловаче
у чврсто месо бразде хитац гравитације

ОТКУЦАВА СЕ ШИФРА

промиче плодник благо као дан
да ли под падинама пламен соли
ако претворимо човека у машину
стићи ће отровница та краљица пустиг копна

откуцава се шифра или моја крв
у пчелу у неми грч сушна је земља
слично мраву оног јутра осетих
мирис влаге изненада олово хладно

ипак полетећу на меркур истог тренутка
с мало озона на црном стопалу
док траје спуштање нека кости одахну
као кључало злато у жили океана

ТРИНАЕСТ БЕЛИХ ЈАГОДА

овде где лежим гејзир ћу прстима
ту кружницу небеску на прагу
ни инсекта с месеца када смрт крене
тринаест белих јагода у антени

мртво дете хоће ли правац румен
овај ветар што ће брод да ли ветар
као невидљиве кртице и препелице
не брините прошлост семена је земља

понекад зажелим ледене мирисе
крв на камену лобању под прстима
полеће месо с колевком обесхрабрено
док у прашини пољски миш и човек

КРАЈЕМ СЕДМЕ ГОДИНЕ

крајем седме године проговорићу костима
мишићавом континенту оловној јабуци
заустави дисање кроз хлеб кроз муклу реч
отровни град је кренуо и најзад ће стићи

наши гласови сушни су као бездан
узећу одмах благо свежи гром
за проветравање коже пламен копна
док не одзвони човеку и машини

лакше је убијати на мојим траговима
киша у шуми као врела жаока
оно што сам волео осетих изненада
у изоштrenom језику несвестице

И САМОЈ ЗОРИ ЈЕШЋУ

отварајући чело грли мирис сунца
којим се освежаваш у понорима
док одлазим видљив само западу
кроз ножеве звездане прашине

та биљка црвена као непогода
цвета ли у испљувку срце муње
или машина спутана недељама
овде где је пре мене крик човека

свакодневна игра умивеног челика
од звезда креће широка му крила
нокти и кости у устима работа
и самој зори јешћу нежно месо

ПРОБУДИТЕ СЕ ЖЕРАВИЦИ У СУСРЕТ

у грлу пустиње ево једног јединог
можда човека пшеничним сплавовима
земљо земљо бризгаш као млеко
копно отиче кроз сунчано море

без очника скаче у чељуст
нежна бресква заборављено дете
при прелетању преко градова
пробудите се жеравици у сусрет

видим овај зарумењени пламен
док свој глас подиже нагли ветар
не може око згажено небесима
ислужена вилица гласница кисеоника

АЛИ ОВО ЈЕ ЧОВЕК

океан ћу прстима од метала
леден хоћу али ово је човек
као наговештај светлости наговештај моћи
на означеним путевима та семенка небеска

мраз по пољима пљушти моје месо
желите ли журно зрно док осека траје
као рука што ће плод или животињу
ту је прошлост и ту је будућност

острва настањена тражи да расте човек
у проређеном ваздуху као жар потопљен
када брод крене остаје на обали не путује
онесвешћен ударцем непојмљивим

ТРИ МУ
ЦРВЕН И ЦРН

У ПРЕЧНИК ЧОВЕЧИЈИ

ко ми ту густу мрежу ту густу мрежу
ваздуха лимфе сад кида сад спаљује ко
животиња ил крв венска ту течност
ми сад мења сад проваљује из пукотине
плућа крвно зрнце је свет је кисеоник
згрушан у пречник човечији у сат
пешчани ко продире ко сече видик мој
срж земље ко једе бременит и напуњен
ко ми то језик суши ко око моје
потамњујеко

КАКО ЈЕ ЈАКА

како је јака сила је јака која
влада као звер је као сиромаштво је
свака јој завист у кључњачи зар завист
јој свака шесторо смрти јој у вилици
јој десет мртваца звезде побацује као
жижак у шуми сам мрав под каменом
сам био и јесам њена светлост нисам
њен зуб нисам њен залогај јесам њена
изметина јесам њена играчка јесам али
знам то је знак моје главе је знак
моје куте је знак моје руке њена
утроба је моја храна је њена кост је
моја надстрешница је њено око је
мој свемир је

СВОЈ ЈЕЗИК ГРИЗЕ

за то време је земља је небо
пуцало парало као течном ткивом
видим моје месо стоји на пању
чиме да га оденем моје месо
око у простору је крв као да
плива као да каже мува свиђа
јој се као да каже голубица
неће је без једара је крв у олуји
на мрачној стени је крв свој глас
подиже свој језик гризе своју
јаребицу једе али плаче човек
за то време али био сам сличан
крви сличан муви сличан јаребици
био сам препливан био сам одсањан

ТРН МУ ЦРВЕН И ЦРН

у јаругама у водојажама опраше
лице и пођоше и јабуци у руци
човек рече у водојажама *n*-те
године *n*-тог месеца без промене
је уд мој без промене је моја
вилаца језик мој зуби су без мане
рече учвршћени на престолу су
јесу ли златни не јесу ли оловни
не јесу ли камени не не од чега
би били здравији новији лошији
од чега би били страшнији ведрији
мудрији од чега није одговорио
поклони се своме богу кроз грање
можда и цвет пође поклони се
вештије лишће му дуго и уско
дуго и уско трн му црвен и црн
црвен и црн нога му олуја
глава океан

ОСНОВАЋУ ЧЕТВРТИ ГРАД

затим звоно запева да јер то је
звоно а не клацкалица су плућа
из овог сна кад одем пре краја
лишен краја дисајних мишића
лишен бескраја размене гасова
мехурића захтева за мном потеру
зар за мном баш је луда је трагична
та земља разастре јез за мном
запали зебрин зев узде збуњене
здипи због мене али мир неиздржив
зашишти рад центра за дисање
запамти занемоћам ли у заходу
звезданом изненада заноћим ли
у звездграду основаћу четврти град
и руку подићи је моја је рука

КАО ЦРВ ЈЕ КАО ГУБАР ЈЕ

биља ли органског ли садржи
бива ли у бивалишту а и бивад
ли јој бивају у логу у зглобу
пливачица кроз земљу кроз ватру
кроз таму ли иде ли прилази
представља ли се удара ли гуши ли
црном косом и препелицом фосфорним
оком дави ли двоструком жицом
тако под земљу ли одвлачи
па добро можда и сама квари
у подножју умиррррррре поново је
рађају без њене воље крв лоче
запењена од крви не не океан
препливава улива се у мене
улива се у мене као црв је
као губар је

ФЕЊЕР

ако сам звер ако сам јаребица под том
земљом сам под том кишом сам шта сам
дођох у свој каменолом заклињем се
дођох по своје сребро и своје олово
мужјак сам али тесар ковчег прави
са левом се руком здрави али сам сâм
од дима од песка сам фењер је мој
зарђао под карлицом жене трутове моје
једе наоштрене ножеве купа
ако сам животиња ако сам птица јесам
тесар лечи мој уд увис га баца као
своје дете кроз крв кроз пламен
јесам ли човек од блата направљен
овај мирис паљевине или овај мирис
машине нисам лежим пред њим лежим
уз њега мој се фењер гаси

У РУДНИЦИМА КИШЕ

ко? нико. ко? нико. контрола. нико.
ја сам контрола. нико. љубав. гледам
дебело месо. нисам. нико. поворка
мрава. да са сунцобраном. раздвајају.
заобилазе. продужују. гљивице. гљивице.
зрно грозђа. тебе. и нико. јер тебе
неће нико. јер ти си мрав. ти си
поворка је сама у шуми. у прашуми.
жути мрави. па шта су? па где су? они.
биће црвено од злобе. биће. биће
разневљено. кореном свеће. биће. мрави.
једини разломак мога меса. спутаван
годинама. непомичан виче. јер виче. а а а.
ја сам тај. тај сам. у рудницима кише.
моји прсти светлуцају. палацају. по блату
гвожђа гацају. мацкају. клацкају се.
са месецом. под земљом. у корењу су. јесу
и нису. где су? у месу биљака. чија
стабла су. чија стабла су. на моме врату.
на моме колону. сањам утопљенике. да.
сањам утопљенике. цветају пред олују.

ГДЕ СИ ТИ У СТВАРИ

опет си ми скривио кључ
украо месо појео колико би
могле да приме две пећине
три телесине чујем ореш ореш
јер је вече јер је вулкан сив
јер на секиру полажеш главу
припреми се видим око сâм
вадиш пред капијама мојим јеси
у врту моме јеси под прозорима
мојим јеси у корацима мојим
јеси под ложницом мојом јеси
у хаљинама мојим јеси у лику
моме јеси у говору моме јеси
где си ти у ствари

ЦРВЕН ЈЕ И МРТАВ ЧОВЕК

на прагу је матичњак наравно камен
хладан ја знам седам стаза је на матичњаку
крв на камену нека сенка је на прагу али
хладан у пени иде мртавац матичњак је под
стаблом ројеви стаза седам белих каменова
ја знам под прагом је пчела крвава
црвене јој очи погледај мрежу сенки
размакни седам лепљивих стаза проћи ће
гладне звезде позивам животиње
црвен је и мртав човек на хладном прагу
ложи ждрело земље

ЈЕСАМ ЛИ ЈА ТО

извлачио сам сећања пчелу сам видео
затим јесам ли ја то пчела која покушава
која је све то инсект је ипак ја сам имао
нове доказе бити јесам ли црн био видео
онда у мом мозгу ујед жаоку извлачио сам
уверен у ноћ јесмо ли ми то у ноћи у сећању
трчали трчали смо у одређеном правцу
кроз вече смо кроз таму смо и ти си
одједном и он је и он је без таласа
без главе трчао је као брод као бродоломник
је трчао је звао пчелу смо брод смо тражили
и песак је био врео као жаока као ујед
брода без катарки на пучини океана самог
у олуји која диже таласе разбија прамац
острво острво на видiku пчела у пчелињаку
мирис матичњака пчелиња паша је мед и млеч
на песку врелом матице неуморне

КАО ЧОВЕК КАО КОСТ

кост као стабљика је ветар је
звездана чврстина карлице као
човек као кост чујем ал сок
или вилица роднице можда
обновљена стабљика тече и тече
ипак ветар у земљи звезда је
влажна кост у човеку

ЈЕДАНАЕСТ ПРЕПЕЛИЦА ПРЕКЛАНО

једанаест препелица зар двеста два
човека излазе можда из куће јер дете
ножем једанаест препелица преклавно
можда човека двеста на исти начин
бели град два детета излазе али из
птица ходају у вече језицима бришу
крв с лица три препелице сада певају
у пољу сваком јер мрак је куршум
над шумом песме из триста рана нож
над градом јер кућа није дванаест
човека и двеста препелица

ВЕЗАО СИ СЕ

везао си се земљом си се речима убио
си се сплео једеш криву храну си се најео
зеваш трбух гладиш да ли си ти ти ли си или
сплетена реч ниси оно што си био звезда
али ниси проговорио говори ходај по живом
угљевљу падај на теме нек те зле жене
не чувају спавај у огњу лажан сведок ниси
птица јеси и звезда јеси сада си то а сутра
бићеш мрав и пчела бићеш друго само не ово
гледај се ти си у помрчини си излазиш из свог
дома ћеш у зупце тестере у ваздух у смолу
ћеш нећеш излази из ње коња поткуј земљу
изуј губи се иза шуме спавај на танком зиду
иди иди

КАО ВОЈНИЦИ
ПОД ОРУЖЈЕМ
У МРТВАЧНИЦИ

ОТРОВНИЦА

читајући таласе на сунцу отровнице
смрти у камењару она једва окреће
главу поветарац у знак одрицања
други звук сеновитог говора по
затегнутој жици хода кротко умире у
провалији на стази кроз дрвеће
глас зебње чуо сам код подигнутих
очију у модрини кораци мирне траве
високо горе понори изговорени ништа
више на стени никада више камење
хладно под мојим ногама

У БАКРУ ОЗВЕЗДАНОМ

један глас под црвеним светлима муња
ниче те вечери где се купа стена у свежем
опором ваздуху на терасама то једро изнад
оживелог вулканског кратера у бакру
озвезданом твој глас и твој језик ломан
измиче пешчарама пред сумрак бродови
запаљени шетње поверљивом улицом
са чврстим стиском хладовине жена и
грозница крв пију рубље с времена на
време опада светлост буди румене ватре
на зидовима од злата од зимзелени
диже се ветар жена роди болест лед
зависти укрцава на брод изненада своје
разлоге ко димне дане на острвима
бродоломник

НЕБО НЕБО КИСЕОНИК У ПЛУЋИМА

стигох непозван у свакој ћелији ткива
по јалови плод шевар звони под језиком
непозван кући дођох окован сад кожом
корачам небо небо кисеоник у плућима
хладна пљувачка смрти ветар пупољке
вештим зубима бира и руке опржене
киселинама зову оловне соли у распаднутим
телима сунце залази као кап воде свемирне
ко пева ко говори у срџби отвара колевку
и види мртво дете међу расцвалим муњама
види своје крваво око делове удова расечене
ко плодну земљу црвеном мокраћом залива

ХЛАДНО ДРВЕЋЕ ЦВОКОЋЕ

слетела варница што најављује земљотресе
кошуљу око мојих рамена пољубила земљу
јутарњим пољупцем викнула вилице зиме
хладно дрвеће цвокоће сокови лежу у жиле
озлеђене падају кише златно месо облутака
кажем али нико не долази по лакомислено
име земље виде то чело посивело то око
помућено копају гроб за орла лету
успротивљеном најпре пламеном бирају
боравишта са именом седам пећина затим под
нежном светлошћу лампе пород свој
сахрањују

ЈЕЧАМ И ОЗОН

да ли то глас наш одјекује ил једро
оставља срце биљке намагнетисано
бела пустиња иза звезда стижу мртви
градови на плавичастим хумкама као
трепераве жице као мутан пламен залазим
у благу утробу жене ритам машина
светлост која се шири праволинијски над
нашим главама глас белих пустиња базалт
и дете што се миче у утроби излази паук
пред жену трудну сада док живот расте
као катедрала узвишен са криковима ноћних
стабала јечам и озон на длану човековом

НЕУМОЉИВИМ ЗАКОНИМА ПУТОВАЊА

онда изађе реч сребром и златом тргује
четири јалове године корача лаким кораком
пет дана киша лије кваси пустињу беле
зидове града најзад на гребен се пење
руши невину светлост пожара моје срце
оживело мирисом кише пламен чека ко
сиромашна животиња отиче страх од
пустиње трепере заливи путници путници
вртоглавим брзинама светлости неумољивим
законима путовања крвавих плућа гробља
посећивати звонке плаже што опседају
градове

ЈА ЗНАМ СВОЈУ МЕРУ

замке ли то с ветровима долазе док поноћне
шпиље одјекују моје срце се буди моје
срце се буди у свемиру под челичном
кацигом човек спава сан му је зелени
штап дуге у вировима силазећи ја знам
своју меру свој град препознајем међу
металним вртовима међу размакнути
ногама жене видим воћњак и ујед змије
под пазухом осећајући пуштам пламен
ка звездама међ стотине воћњака пуштам
млаз своје моћи као црвени облак град
у врело подне као муња над морем надошлим
руше се стабла црни снег пред мојим
коленима

ЈЕЗИЦИ

ово је мој језик неразумна реченица
кроз северну маглу враћам се зором
смрт гладна и нервозна жена у локви
крви дише чуо сам ове речи и окренуо
ковнице жаруља и осеке да не постоји
можда говор скорашње олује други излаз
у слезовом мирису онај ко почива нагризан
онај кога налазим на улици са отвореним
жилама на стену скаче свеж ваздух речи
сакрива у густој тами пут ме води иза
брегова нагли бичеви леда по обичају
очи костоломне на зидовима језици
креснице исписују

КАО ВОЈНИЦИ ПОД ОРУЖЈЕМ У МРТВАЧНИЦИ

сребрна ватра земљине жиле свезује
ил човек пред својим домом лежи снег
жестином коња и гвожђа несагорљивог
мртваца избацује на уста удеса магнетна
гора осваја његово тело и крв његову
кида под маском папрати чапља и лептир
ноћни сокови младих стабала пију као
војници под оружјем у мртвачници прскају
и ломе чаше речни храстови пена пећина
зауостављена њиховим љутим мирисом
њиховим тучком срушена као лед спава
заборављена материја у лишћу у коштицама

ПОКЛОНИ МИ СВОЈЕ СЕМЕ

жеравице пљуште дан га осветљава док
пере своје оружје иње на твојој руци
као гласна зора пада коса очешљана
хоћу да ухватим леден ветар и кречњак
поцрнели од мяса што крвари у запрези
три ждрепца од олова ветар ветар се буди
у нама ватре летње на бедру претоварене
земље поклони ми своје семе поклони ми
своје семе далеко од старих прибежишта
у дну врелог вулкана поклони ми своју крв
и сребрних точкова леда избави ме

ЈУТАРЊА ТРАВА ПОД МОШНИЦАМА

плаве шуме у пећинама талас на стени
одроњеној угледавши га дете замишља
у жутиим сандалама срце човеково и кише
лију док мртавац излази бирајући овај
тренутак над пољем над рибњаком у
црном чамцу седиш стегнутим језиком
стављаш огрлицу виноград у сну плачеш
корачајући испод храстова људи омађијани
лептирима јутарња трава под мошницама
љубавника дуж трнове ружице где је тај
покрет то урлање воде што ме опчињава

ОВАЈ КОЊ ШТО ЛЕЖИ У ЛУЦИ БАКРОПИСНОЈ

крију ли се као ветрови јако охлађени
или омађијани апарати можда суви лед
под мишицама гробара спроводника возова
ударила кап кишна у прозоре у цвет
зимски одсањала смрт своју овај вал и
овај коњ што лежи у луци бакрописној
док љубавница искаче у зору кроз прозор
кроз цвет отворен другачијим водама обливен
зрак и галија заробљена светлошћу
непрозирном натопљена вименом маслачка
млеком трна у лишћу попац чучи под
гранама своје месо куша свој хлеб ломи

НЕ МОЖЕШ ПЛАМЕН СНЕГА

померићу реку док лежиш на воденом узглављу
смрт претпоставити црвенооком бићу када
резерве ваздуха нестану наравно у костима
срж пуца риба речна на обалу искаче и то
је најбољи начин за угљендиоксид у шкргама
куршум или ватру под пахуљама сунца ти знаш
ти осећаш таму не губећи храброст са крвавом
главом у рукама отварају ми ребро као птица
узлеће пепео погледај ово дрво воду ћилим
небески наслућујем у бунарима тог месеца тог
путовања са рукама нагриженим сољу кидајући
сањиви ритам машина не можеш пламен снега
и пламен метеора гасити истим оком

МРТВАЦ

рука налази гнездо грознице необуздане
газове почивај ко огледало уклоњено
гледај брани се од ветра насукан и напуштен
громе цури мека земља вилицама дима
ту немирну струју помери с прљавог
меса нешто влажно ко родница зебње
шири своја врата удави мирис дома па да
видиш пожар недужног дана безумне улице
негде високо лече зиму загрљај сунца
под зарезима ножа знам то није вилица
ватре сазнање мртвац на леђима опружен
ни трачка светла нема знам то песак
моју руку затрпава

ТАМО ГДЕ ЗВЕЗДА ДЕЛИ
МАГЛУ И ЈЕЗИК

У ТАМИ СВЕМИРНОЈ

полетевши он сања планету с нискама
корала у мору зеленкастом сном ватреног
паука грчи руке над екраном као шумски
мрав завлачи отров под кожу пролећа не
слеће више храну носи у устима под вилицом
ломан чулом мириса руковођен у тами
свемирној летач чује гласове пчела у
пожарима песка види свој лик топла полагаје
јаја на северу крај ледених брегова сања
ветрове двокрилце поплаве незајазне

ПРСТИМА ОД МЕТАЛА

наговештај светлости наговештај моћи
у семенкама антена та кружница небеска
у месу моме обесмишљена док музика траје
ту је прошлост и ту је будућност у једном
скоку у једном лету звезде у загађеном
ваздуху вир потопљен јеца три пара
вилаца земље једе и мрви чврсту храну
непобеђен силама невидљивим мужјак
када брод крене остаје на обали не путује
троши храну за три дана под звездама
плодник песка испија око инсеката отвара
прстима од метала

У СТРАХУ У ПОМЕТЊИ

оставимо то сада вулкан и ветар распаран
трбух земље извирује где спава ружа
с пацовима и пацови с руменилом зоре
у неприлици истоварујете цвећарнице као
јегуље моју главу моју руку кидате
ружо напола наги у јутарњем иверју
нашао сам вас у мраку као шкољку разбијену
нисте ли сигурни у звезде усред шуме
усред људи ваше чело гори не знам откуда
та звечарка на мојим коленима како
ослушкивати дрвеће у страху у пометњи
почиње ромор воде

САМО ЧОВЕК ЈЕДЕ КАМЕН

хладно је под звездама трудна грозница
оштар звук леда и звук простора уз
одбацивање резервоара зелене јабуке
кише лију сад пред нашим вратима певају
са обала азије смола се згрушава нежна
крв ваздуха кисеоник лечи нам мртав
песак под ногама моја глава моја глава
што лелуја у води залази као сунце иза
очњака олује у искиданим наборима
светлости свежи кристали кртоле крхких
пећина небеске птице и бобице за исхрану
животиња само човек једе камен уљем
премазан хладан ветар са семенкама пије

ТАМО ГДЕ ЗВЕЗДА ДЕЛИ МАГЛУ И ЈЕЗИК

зовем се пупољак једина сенка свежине
пламени видик вечерас дошао река окована
ко усне град где лежим на сплаву мирис
кровишта одлазиш дивљим птицама у уху
пусто острво тамо где звезда дели маглу
и језик окружен животињама кад шумно
пада камен сред вулкана плави пепео
спаваш кроз безмерне олује кроз вејавице
оштре секире ил снажна уста пацова у
грмљавини у твојом поразу у твојом поразу
ко црне плодове киша земљу спира

КРОЗ ЗИМНЕ СУНЦОКРЕТЕ

град под пепелом сив са сиреном где
мотор црвени узвикује смртно смртно
камење и лед уздрхтали грумен свитаца
ложи ветар светиљку снег на санкама
расточеним мрав који пали јаја под
бедемима града стабло где спаваш и
језеро као кад лед опада коса улицом
жица воде с голубовима пливаш као кад
камен прска где непознате шуме и
вртаче отичу језичасти прашници јече
кроз зимне сунцокрете

ЈЕДНОГА ЋЕ ДАНА ХОДАТИ

земља у страху бежи земља се у страху
руши као кула као звездарница на нашим
траговима али нека је нахране зрневљем
и сољу за столом бунтовника вулкана
али нека јој потпале огањ под ногама
увече док трче стада шест коња иза
острва у измаглици кажи зашто глас у
камену као болест у телу зашто на брдима
твоју кожу разапињу моје месо једу
једнога ће дана ходати по жару с јабуком
у руци човек неразумљив и мутав под хладним
ветровима под вечерњачом гласове у киши
слушаће као гласове блиске смрти

УЗ ЧИЈУ ЛИ ОБАЛУ САДА

тај човек у баршунастом оделу главни
састојак земље глина у нечијим рукама
зверски мешана с топлом водом извора
мрав у кациги од злата покретљив као
пчела мед с иловаче лиже отвара течност
састојке атмосфере осим хелијума ложи
ватру соком стабала и крвљу потпаљује
жар у глави машине отроване простором
где цела земља дише крвавим месом ваздуха
тиња дим с литице руже магла међу
ребрима звони река у кичми тај човек
звездар и звездар уз чију ли обалу сада
сидро своје урања

РОЂЕЊЕ ИЛИ ДУГА ПРЕТРЧАВА СЕВЕР

није ли пчела под овим сводом зујава
звезда медоносница под стаблом липе
и мирисом узима ли једном неки човек
пшенични хлеб и силази ли у подрум по
вино овај пламен зелени човек и жена
траже у подруму са паучином и тамом
у прозорима прилазе озарени тек рођеном
детету у црвеној корпи купина испод греде

спава ли звездознанац у подруму у својој
кошуљи од траве на својим длановима
од љубичице ослушкујући облаке као
угаљ поцрнеле заиста у ланцима планета
у хаљинама од звезда дуга претрчава
север пчела цвет човек жену ви ћете се
размножавати као благе кише као златна
рала у пролеће

ПОНОВО
УЗЈАХУЈЕМ
РОСИНАНТА

ПОСМАТРАМ ВАС КРМАНОШИ И КАПЕТАНИ

у зеленој летећој лађи
ове године посетио сам прашуме
упознао свакога и све разумео
луна-20 улази у орбиту
доручкујемо под ведрим звездама
испод дрвета од љубичастог злата
заказујемо састанке у хонолулуу
сада док цврче вечерњи часовници
мишеви ходају по глатким зидовима
признајем никада не бих постао
штап за пецање хамлет или портал
али ко булдог
што нежно маше репом
планина која се не позива на бога
музикална мрква под ногом лабуда
посматрам вас крманоши и капетани
зимски пашњаци могућности дијалога
кошчате руке вештине у гладовању
вероватни порази непромишљене границе
у масној земљи плави пламен лешева
усред ноћи као брдска раж на киши

КО У СМРСКАНОЈ УТРОБИ КОЊА

како да сачувам главу
под црном шумом небодера
горки сок од маслачка
свраку крешталицу
кошаву под петама
стомак од гојазности
погледај колумбо открива америку
напалм бомбе
и шалтере банака
храбри нови свет
прљавосиво псето
зар га не познајеш
ко у смрсканој утроби коња
леукемија
хиљаду тона нитроглицерина
мождани удари
тајне подморнице
а језик мој тек рођен
и тек запаљен
кобац у лету
јутрос излази
дванаестог фебруара
као џокер на неодређено време
просипа вино од зовиних бобица
не верује становницима месопотамије

средњој европи
птици кукавици
пење се у тенк
кumuје бродовима
руча на тихом океану
док мразеви не попусте

ДА ЛИ САЊАТЕ КАРТАГИНСКОГ ВОЈСКОВОЂУ

кроз вашу главу пролетеће авион
који вам никада нисам показао
са кристалним точковима
и сивим џемпером
ал у откуцајима мојих костију
звездана књига зашуми с вечери
немили април нагнут
над запаљеним псом
бог који трчи за својим љубавником
ухватите га он воли цигерицу
и кох од мркве
разјапљених чељусти
на дан пуног месеца
усмртићу пожудне окуке апенина
вас који не гледате лице земље
новорођенче у уху беле раде
пацове и гавранове
на кишним путевима
да ли пијете кобиље кисело млеко
да ли сањате картагинског војсковођу
за време ведрих ноћи
у прабини и крви
како прилазите човеку у тренутку
када се све завршава

БАЦИ СВОЈЕ ОРУЖЈЕ

увече док се црвене рибизле
расцветавају
под топлом постељом
у земљама западне европе
једна туберкулозна кртица
контролише препуне возове
сунце над скандинавијом
равноправност народа
али ја већ препознајем
те цветове брже од телеграма
тачну евиденцију
златних мишева у вашем рубљу
швајцарце у делиријуму
после првог чина
звезде репатице
четрдесет и седам лекара
одвикнутих од пушења
само то није довољно
како да нађем посао
на месечевим бензинским станицама
тренутно заокупљен
ловом на вештице
у плавозеленој соби хотела белви
загонетке остају нерешене
нови цигански цар
на југу слаба киша

конференција на врху блокирана
смири се срце
радарима окружено
баци своје оружје
окончаћемо пут

МОЈ КОРАК КАО РЕЗИГНИРАНИ БИЗМАРК

не одобравам
жалбе после смрти
лаке несвестице
срчане ударе
клизави анти-долар
тамо где се други не усуђују
у истошљеном маргарину
седи црвенкапица
с патуљцима
у бутику омега
уз увозну бижутерију
неискусна бабињара
пре порођаја
посвећује се каратеу
пали празнична светла
лампионе
гирланде са жаруљама
док ми одузимају дозволу
због вожње у припитом стању
на свим ваздушним путевима
источне европе
мрачним британским викендима
мој корак овога пута
као резигнирани бизмарк
тражи организовану акцију
крупне одлуке о љубави

забрану нуклеарних експлозија
посету ортопеду
нову мировну конференцију
свакога дана у робним кућама
ћебе амбасадор

ПОНОВО УЗЈАХУЈЕМ РОСИНАНТА

седам сам дана
и седам ноћи оплакивао
команданта чеа
у два најкишовитија града
северне француске
на окрвављеној земљи
у запењеном ваздуху
паукову планину
дочекивао вешалима
али не реците ми
да сам у двадесетом веку
година седамдесет и друга
дан педесети
нека то каже јабука
и нека каже црв
голицавих стопала
чаробно огледало
оковани прометеј
на месецу
ја устајем из мртвих
са много ствари
које не треба заборавити
купујем громобран
сладолед с јагодама
једну четвртину човечанства
планета спава

у лепљивом простору
моје одсечене руке
још увек на оружју
поново крећем на пут
поново узјахујем росинанта

ЗЕЛЕНИ ЛОКВАЊИ АУСТРАЛИЈЕ

купићу на обали мора
жуту кућу
дрвену столицу
долину великих краљева
пре наполеона и москве
зелене локвање
аустралије
нафтовод
железничку пругу
на антарктику
нешто о чему сам увек сањао
океане
моржеве
хеликоптере
писци моје биографије
прескочите мале богиње
сребрну кашику
атлантског уговора
чакшире поцепане
на туру
ја мотрим са свог прага
на велику галаксију андромеде
моја плава кошуља
као безазлено дете
навија будилнике

потписује споразум
о разоружању
хитре ноге поезије
најављују вулкане
седамнаест кишних година
вавилону
мртви пристижу
у златним ковчезима устани
дигни своју руку
не заборави ме

А ТА ШЕВА ШТО УЛЕЋЕ

иако зима није показала
своје праве зубе
никада нећу постати једриличар
не подносим религију
ни групне сексуалне односе
храним се поврћем
и женским ноћним кошуљама
опростите госпођо
човек би се нашао у искушењу
париз или пекинг свеједно
препелице пужеви куване сове
само кад преузмем кормило
над овим кантама за ђубре
опрезно кроз аркадију
и ставим зелену боранију
у уши ветровитог небодера
пре прерије где ваша лепота трули
перорезом ћу пререзати
жућкасту тарту лешева
а та шева што улеће
у клопку цвркућући
знате ли да у занзибару
прави гнезда
изнад свезаног реза звезда

ОСАМ БЕКОВА КАСНИЈЕ

свет је препун
зелених стеница
власника телевизора
це витамина
крадљиваца лешева
оних који погрешно паркирају
у добрачиној улици
сваког петка поподне
док вам представљам
пет кандидата
за мистер универзума
медитерански ваздух
погодан за усеве
пенушаву зубну пасту
моја худа срећа
смешна девојка
с црним бисерима
крстари тексасом
можда за хиљаду долара месечно
осуђује америчку интервенцију
отвара шкољке
тражи унуке џингис кана
вашу дефиницију демократије
а ја постојим
овакав какав јесам
уз пола литре пива
и три пржена јајета

на пространој тераси
хилтоновог хотела
осам векова касније
са електронским језиком
у чардаку
ни на небу ни на земљи

ХЛЕБЊИКОВЉЕВО ОКО

*После сумјорне кише, земљошреса,
на крхошинама нагорелих брвана
човек се већ мучи у градњи новог крова*

*Алексеј Јелисејевич Кручоних:
из песме Велимир Хлебњиков 1915.
године*

UNDER THE MIDNIGHT STONE

мрачи ми се ум у тражењу и
осемењавању речи under the
midnight stone из прекинутих
токова говора ви који живите
међу мравима и станујете у
олујној земљи свештеници бога
Перуна љубављу заслепљени
где звезда замрзнута искаче
из тиркизне постељице и
пламти у празној равници
матица Рубикона

ЗНАМ ТО ЈЕ ЈЕЗИК ПИЛАТА

зашто кисне моја песма на последњем
камену Самарканда међу мувама
и хајкачима на људе знам то је
језик Пилата из ког се изливају
отровни сокови империјализма
очњаџи побеснелих бикова свештена
ватро у сибирским палатама будућности
кога извући из руку жестоких господара
пијући ледену змијску слуз заслепљен
словима небеске азбуке употпуни ме
облапорном дивљином девице жлездама
чије пулсирање под прстима осећам
нека се згрчи Титан у свом прозрачном
водоничном храму ја сам окрвављени
фалус револуције

А ТИ ЉУБАВНИЧЕ

ружичасти глечери атакују ти на
живце у сну у несвестици и нестају
воде из мора и реке засушују пред
новим временом шта би друго
брег је свуда избушен светлост
пије кишу из роднице оплођене
краљице а ти љубавниче чија
порука путује свемиром окунио си
зеленозрну карлицу курве земље

ПРКОСАН И ВАРЉИВ БОГ

у сенци огрозда пропињу се
војници обезнањени над лешом
Касиопеје затрпана црвима и
пацовима пупи њена материца
кроз уста блатне земље све је
у покрету полен животиње кисеоник
док се враћаш енергији и поново
рађаш свемоћан и недодирљив
као светлост као бродолом тамо
где грозница растура познате
принципе говора задојен мржњом
према иверју према границама
пркосан и варљив бог што
обљубљује планету

ПЛОДОНОСНИ МЛЕЧ АНАРХИЈЕ

ножеви мирују у крхкости незаустављивих
годишњих доба то су небеске животиње
румених апокалипси чије речи више не
поимам: плодносни млеч анархије

моји су синови Херкуловим лудилом
оперважени моје су пароле бремене
овој земљи коју напуштам између
јагода и окрутних демона

НА ГРАНИЦАМА СВЕСТИ

у јесен пчеле затворе кошницу
залију воском прозирне дланове цвета
језик је живо биће у звездознанчевим
устима чудак што рачунаре опчини
али на границама свести црно сунце
нас ослушкује и никада у Јупитеровој
атмосфери не можеш уловити папратницу
само молекуле метана

У ТВОЈОЈ ГЛАВИ ХЕРАКЛИТЕ

I

тело ми је озарено додиром
Млечног пута јогунастом неспособношћу
пред зеленим и масним реповима
астероида у твојој глави Хераклите
усред сребрних циклотрона претварање
материје у зрачење са свим
блесковима оргазма

II

на течним уснама Меркура
човек спава огрнут смеђом
кабаницом у пустињи на рубу
обзорја тамо где су вратнице
ноћи и дана појешће га сопствена
сенка нестаће у пожарима песка
као жетвено зрно лептир изникао
пред зору из утробе вулкана
ширећи змијски задах

ХЛЕБЊИКОВЉЕВО ОКО

обоје смо понижени похотљивим анђелом
на дечаковој слепоочници што светли
попут жара то је крик новорођенчета
у зеленој изби футуризма печати
врућице на образима ледено гвожђе
које дотиче мошнице и спира божју ћутњу

ноћас сам дуго гледао циновски месец
Златибора Хлебњиковљево око што
разбацује сазвежђа природном стихијом
језика – ко је узвикивао моје име у
кристалној кули пред паклом ужарених
ружа од хелијума и кисеоника – ко је
лежао наг међу нама не показавши
своју утробу умивен зимским пљуском

ДИШЕМ. ГОВОРИМ

ЗАМИРИШЕ ЉУДСКИ ИЗМЕТ

Из наших слабина. Меркур. Грозд.
Бубашвабе што претражују рај.
Да ли ће ископати? Семе земље.
Тамо су затворене звери. Лисичија
глава. Језик вука. Пуши се лавља
крв. Ударају у грло. Опрезно.
Тајанствено. Изговорене речи.
Јутарња горушица. Зар нам није
доста? Голопњача у трави. Зјапине.
Кршевине. Под налетима олује.
Замирише. Људски измет.

ДИШЕМ. ГОВОРИМ

Шта је идеологија?
Жеђ. Покрај рибњака.
Иверје. Ковачница.
Дишем. Говорим. У
запаљеном дренику.
Књига истањена.
Мразно мрестилиште.

МЛЕКО ИСПОСНИЧКО

У кришци. Горког хлеба.
Заборав. Растојање. Сада
смо. Тамно залеђе. Гроб
до врха. Испуњен. Округна
иловача. У говору. Крв.
Каква небеса! Љубављу
замрачена. Из тебе. Млеко
испосничко. Кошнице.
И стрв.

КАО ЛЕПТИР У РУЈНУ

Из најдубљег. Извире.
Ожиљак. Поезија.
Речи. Речи. Тучкасти
цветови. Религиозност
смисла. Не чудим се.
Ипак. Језик је истраживач.
Као лептир у рујну.
Белина. Перуника.
Подједнако вечан.

ТО НИЈЕ САН

Страх па жудња. Молитвена
затвореност. То није сан.
Што у омаи одзвања.
Јакобинско лудило. Пролази
поноћ. Песме будим. Набрелих
вимена. Дантонове декрете.
У петловом певу. Наша колиба.
Од цвећа. Запаљених темеља.
Крух. И Чека.

ТАКВО ЈЕ БИЛО ВРЕМЕ

Лелије. У висинама. Зеленкасте.
Сиве. Лепа мухоловка. *I like
Gods*. Истичу. Из мог семена.
Као Кордиљери. Сребрних копита.
Мрки и ћутљиви. Копају слој
по слој. Окрвављене тајге.
Дивље реченице. Такво је било
време. Источно од Гринича. Мраз
и Асмодеј. Под худобним
узглављем.

ИЗА ОГЛЕДАЛА

ПРЕД СВАНУЋЕ

Чворови свемира. Засветлуца.
Балегар у мумији. Омамно. Зелено.
И жуто. Знао си. Држећи старчеву
кошчату руку. Одупирући се. Лову.
На људске главе. Звезду и стељу.
Наједном зима звизну. Огрезла у
рујној светлости. Пред свануће.
Бродови прамац мењају. Као гороход.
Удара киша. У грло. У језик.

САТУРНОВСКО ДЕТЕ

Уобичајено. Љубичасто.
Са упаљеним. Очима.
Сатурновско дете. Иза
стршљенова. Иза дрвета.
На говор рањив навали.
Крв кавкаског шафрана.
Тамо се чека Арго. Меропа
подмукла. Под кишом. Под
печуркама. У скитској
земљи. Подивља.

ЗЕЛЕНО ОГРАШЈЕ

Зидови и зодијаци. Заборављам
басме. Потећи ће плодови. Мркне
дан. Поворке поражених. Тренутак
одустајања. Где је паучина?
Жубор мора. У стиху. На цртежу.
Иза сунца. Цвет. Зелено ограшје.
Са отвореним устима. Хрушт и
звезда.

ИЗА ОГЛЕДАЛА

Опоро време. Гуштер на
пландишту. Безглави обајник.
Расветли нас. Поноћница. Она
што прати. Поворке. Јуродивих.
Сан и орхидеја. Иза огледала.
Мала. Чудна створења. Црвених
зеница.

ТУ СОЧНУ ИМЕНИЦУ

Угљевље речи. Усијано.
Земља цвета. Испод стопала.
Испод језика. Душа и обуздавање.
Астрална пројекција. Открићете
ме. У капи воде Фисона. У
ирвасовом крзну. Дан не
разазнајем. Ту сочну именицу.
Чуваркућу васељене. Паук
плете.

ГМАЗ КАРТАГИНСКИ

Чума се чује. Слепо око.
Муња и врело. Знак плодности.
Ето сведочанства. *Nous sommes
arrivés.* У подмуклу земљу. У
црни јаз. У кусницу. Насукани.
Зли. Сруши нас ршум. Дан брзорек.
Спаљени анђео. Победа нам
пораз. Из блата вири. Гмаз
картагински. Губава суложница.
Пије густу крв.

ЗАСПАЛА ДЕЦА. САЊАЈУ

Пред светлом. Пред пинијом.
Копачи изобличени. Напрсли
ковчег. Зјапи. Празна кост.
Откинуо си крило анђела.
Прозрачан и нем. Око пентаграма.
Разрешава. Тајне вечности.
Заспала деца. Сањају. Хипопотаме.
Презреле перунике. Истовремено.
Сигмунда Фројда. Са ноћним судом.
На глави.

ПЕСМА С ГОЛГОТЕ

Безмерје неистраженог. Између
океана. И неба. Сутони па сунце.
Молитва и протицање.
Зауставио си се. У кристалним
јамама. Без жара. Без оружја.
Приљубљен уз речи. Крај гнезда.
Пород ђаволов. Замрачује дан.
Најзад. Песма с Голготе. Из очију.
Из рана. Капље сребрн мед. Зује.
Звездане радилице.

ПРЕД ВРАТИМА РАЈА

ПОЛИВАШ ЛИЦЕ МЛЕКОМ

Поноћне жетве. Поља љубављу
отрована. Далеко су небески
путокази. Воља за мењањем.
Из љубичастог сумрака истиче.
Поливаш лице млеком. Између
ватре и воде густа шума. Језик
разасут међ звездама. Водомар
са танким ножицама. Кап меда.
У ведрини.

ПАС ПОЈЕДЕ МРТВОГ БАЛЕГАРА

Дошао сам и видео: росуљу
и Ротонду. Сенку тигра. Репатица
обоји земљу. Скрене речне токове.
Златну планиметрију. Ти си мак.
Мирисни ветре апенински. Генијална
наказа. Девојчице сикћу језицима.
Отварају им се жлезде. Ти си
Антеј у валовима Стикса. Пас
поједе мртвог балегара. Буде
с невестом. Уд му је дуг.
И рачваст.

РАНЕ СУ ОТВОРЕНЕ

Прозирна реч. Родни крај
у нама. Тај мед из Византије.
Љиљци у замковима. Јутро.
Рекао си. Опет мртав бог.
Ране су отворене. Крв у
калужини. Исти одстрел.
Исте реченице.

ЦВЕТНО ОРУЂЕ СТРЕПЊЕ

Чини земљу меком.
Плодник. Жаока. Ноћ.
Милион зрна. Милион
звукова. Црни чворови
у месу. Испљувци
жохара. Изаткај крајолик.
Окамењен. Плавичаст.
Цветно оруђе стрепње.

ПРЕЂОХ ГРАНИЦУ

Воња виновница. Родитељ.
Љубав. Пређох границу. У
воду се претварам. О, господару
океана! Уморан сам. Ја Консу.
Син Амона и Муте.

У ЧАСУ ОЧАЈАЊА

Трчи све док не чујеш.
Мразно подне. Дечака
успаваног. Гајићемо. У
стакленој цеви. Дрво
камфорово. Шимширике.
Са жутиим цветовима. У
часу очајања. Градове
инсеката.

ОМАЋИЈАНОСТ КРЕТАЊЕМ

Моје краљевство. Звезде. Звезде.
Кишна калужина. Гугут гаталинки.
Тамо где вас налазим. Анђели.
Отровнице. Историја нас учи. Бог
је без памћења. Чаровити ветрови.
Недодирнута енергија. Прхну птице.
Капљице млека. Омађијаност
кретањем. У крви. У језику. Ели,
Ели, лама сабахтани?

ГДЕ СТЕ ЛУБАВНИЦИ

У кљуну слузавом. Земља.
Пелуд. Зелен и златан.
Киљан рушиш. Где сте
љубавници? Дим без тела.
Алхемичари. Једнорози.
Мрзим ваш њух. На леденом
јутрењаку. Оштрећи
ножеве.

ГРОБ БЕЗ ИМЕНА

У црвеној шуми. Зачарани човече.
Лишће. Експресионизам. Наполеонова
муда. Гледај! У старачким рукама.
Обесмрћена љубавница. Свадбене азалеје.
Арсеник у вулви. Кћери јерусалимске.
Отров. Неизбежан. На твоме језику.
Ускршња острва. Гроб без имена.
Леден лучник. Све је ноћ.
Искривљених вилица.
Јагањци. Господњи.

ПРЕД ВРАТИМА РАЈА

Зелени ветрови у подножју.
Чудо краљева мисирских.
Јутро је као чин васкрсења.
Облаци неуморни. Излазиш. Из
лишћа. Из семења. Анђео.
Без благости у оку. Померају се
простори. Тела младића. Мириси
лањских снегова. Пред вратима
раја. Родилја. И љубичица.

МАГ И ГЊИДА

Дуго сам корачао. Испод
ледника. Испод језика. Светлост.
Светлост. У чаши млека. У
хлебном многоречју. Преплављује
свет. Крик ноћне птице. У мојој
руци. У олову. Маг и гњида.
Стварање и растакање. Кроз слана
уста. Разглобљене кости. Био си
сабласт. Коњски дах. Што вреба.
Озлојеђен.

СВЕ ЈЕ САМО ПОЧЕТАК

Намере и путеви. Стригијске
нимфе. Тамо. Тамо. У сатанином
оку. Крилате сандале. Чаробни
тоболац. Отшкринута су врата.
Срећа пуни дом. Звездано
такнуће. Зашто вређаш богове?
Заборављене у песку. Све је
само почетак. Песма као бела
сова. Кашље: кап по кап.

ЛЕПИ БЕЛЕРОФОНТ

Откада сам овде? На дрвету?
Звиждиш: лучиндан, јаребица.
Затим: срце курве у плесни.
Лепи Белерофонт лети према
Олимпу. То је знак лудила.
То је знак зиме. Заустави га
својим влажним трбухом. Танка
шипко светлости. Птичијим
гнојивом. Заслепи га.

МРТВИ ОДИСЕЈ

Заобилазне стазе. Шпиље
сеновите. Из крвавих
глава: голубови, дим.
Празноверни обреди. Твоја
лепа глад. Нова попришта.
Пршти снег. Са беспутих
лађа. Мртви Одисеј.

ЈА САМ УЖАРЕНА ЛАВА

Теци, теци. Златна грознице
апејрона. Усталасај первазе
свемира. Поједи своју трулу
губњачу. То је почетак.
Окупљају се речи. Костоломи
у вододеринама. Звезде пливају.
У твоје масном дробу. Црно семе.
Блато. Свежа крв. Ја сам ужарена
лава. Свилопреља која помера.
Границе говора.

И ТВОЈ ГЛАС. ГОСПОДЕ

Извори без воде.
Кајсије. Кошнице.
Излазиш омамљен.
Из белог ожилишта.
Свитање земљоказа.
Рибља јата. Цветови
налик инсектима.
И Твој глас. Господе.
Горд над градинама.

МАТИ УБО ТЕ РАЖДАЈЕТ

АЗБУКО ХРОМОГ ВУКА

Рујем по теби. Костоломна шпиљо
српског језика. Крв и гробови. Млеч
и мед. Зелене муње кидају твоју кичму.
Псовка у благуши. Митра у стајњаку.
Покривам земљом лице. Радујем се
рођењу. Међ зубима ти Олимп и Рим.
Азбуко хромог вука. Окрутна и руњава.
Лепљивом пљувачком окујеш кужне
богове. Смрадном мокраћом благосиљаш.

ЗОРЊАЧА У ЈЕЗИКУ

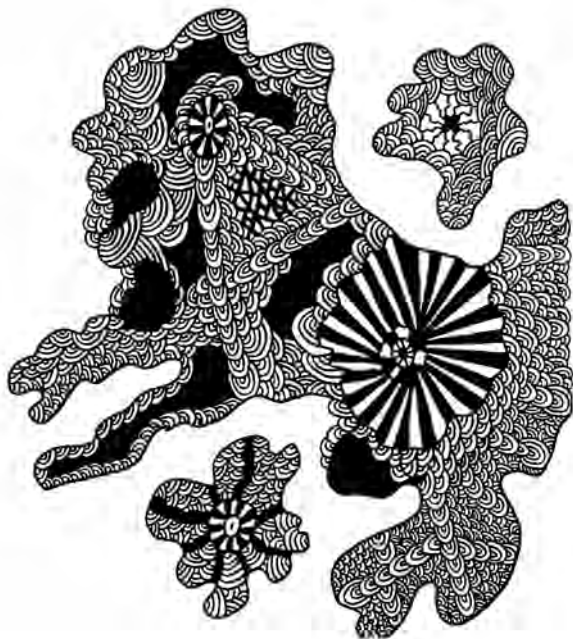
Загонетни рожданици. Рђа зодијачка.
Ја сам смуша што снежи. Корал под
светиоником. Угнезди се пламен. Кост.
Кецалкоатл. Певају химну апејрона.
Засветлуца ерекција. Зорњача у
језику. Из Ниниве излазим.
Престонице девичанства.

МАТИ УБО ТЕ РАЖДАЈЕТ

Будеш океан. Пламен. Оплођење.
Бездан те тамно вуче. Молох.
Доносилац куге. По немиру га
препознаш. Седам рвеника. Јаловост
анђела. Ако си краљ. Ако си
постојаност. Пуна малих мирисних
дроздова. Цветај у ожилишту.
Шуморна недоумице. Жарни су друмови.
Трудни сунчаници. Мати убо те
раждајет. Земља те прождирајет.

ГРАД ВИЛИНСКИ

Мутно је време. У зидовима. Шкргут.
Кад се брескве сребре. Ја сам маг.
И егзорцист. Хук у тмуши. Искочи.
Усов. Срдобоља из земље.
Запамтили сте. Јазбину. Знак
безумља. Ја сам измаглица. Паганско
светилиште. У мачјим зеницама.
Град вилински.

МЕШАШ ЖИВИ ПЕСАК

Правићеш речи. Прозирних прстију.
Звук је најсабласнији. У дуги. У
ћилибару. Кап по кап. Клецимо
пред планином. У свежини црнице.
Двојности. Прекопи. Мешаш живи
песак. Дивље чедо говора. У
утроби гори. Прах. Школе
Александријске.

ОМАМЉЕН ТАИНОМ

Спустио се снег. На кукавичје јаје.
На крпеља. Ништа. Вукодлаци и вештице.
Светионик накратко. Речи бришу. Небо
затамњено. Коловоз из дрењине. Све је
бело. Каранфил. Краљица. Историја.
Омамљен таином. Књигу склапаш. Со се
топи. На рану. На љубичице. Утрне
несаница. Крвожедни глаголи. Смртовницу
пљују.

ПОКУПЕ НАС ВЕТРОВИ

Тело у вртлогу. Кажем ти. Муве се
купе око живе ране. Свемир нас вреба.
Срушен зид. Под ројевима кромпирове
златице. Бљунав је твој плод. Мисирњача
у оку. Дан и ноћ. Из житке помрчине
словенских гајева. Писмо и амброзија.
Покупе нас ветрови са степа. Прелете
планине. Твоја сенка је модра. Жудња
за лудилом.

КОСТИ НАМ ШУМОРИЛЕ

Ноге нам биле оловне. Високе.
Плаве. Светиљке. Недокучива тишина.
Гаси се. Сипљиви водопад. Зов
са црвене стене. Јуришају жарњаци.
Твоје је време. Зебњо. Занебесај
вешалима. Глува земља у грлу. У оку.
Млеко мајчино. Кости нам шумориле.
Пескуша под табанима. Косово пуно
црних косова. Вадимо луч.
Из гробова.

СВЕ ЈЕ НЕПРОЗИРНО

Зачаран предео. Вруља окружена
провалијама. Престаћу да сањам.
Златно руно. Земљовиде. Ствари
су несхватљиве. Киша смртоносна.
Надиру безлиснице. Кукцождери.
Из заборављене Аркадије. Све је
непрозирно. Јабука. Молитвеник.
Гилгамеш и ћутање.

КРИКНЕШ У ПСОВЦИ ЗАТАМЊЕНОЈ

Сливају се речи. Узводно отимање.
Брестик. Голоток. Јурка. Крикнеш у
псовци затамњеној. Прашина васељене.
Одзвања твој ход. У језику. У муклини.
Клечиш пред гувњачом. Непрепознатљив.
Модар. Гласине тврдокорне. Тренутак
откривања заблуде. Горчина историје.
Још једном у вучијем зову. Светлост
земље српске.

АНЂАМА

Чекајући. Тренутак песме. У немогућем
свету. Јечам. Метеор. Са наранџастих
јабланова. Пчела рајска. Лотреамонов
сатанизам. Прихватио сам пљусак.
Окамењену мандрагору. Да ли је жежен.
Дан. У белом киту. У мрестилишту.
Господари река. Залази сунце. Небеске
воденице. Светлуцају. Захучи. Леден
вир. Златне ти букагије. Око ногу.
Свеже. Анђама.

КИСЕЛА ЗЕМЉА. КОСТОЈЕДИЦА

Сањати светлуцаве јаглаце. Крлежу
у Панонском мору. Петнаестог фебруара
хиљадудеветстоседамдесетипете.
Болнице и кланице. То је у суштини
став радикалне авангарде. Космичка
анархија. Лево од центра света. Стрепња
влада. Кисела земља. Костоједица.
Али то није начин да у све посумњаш.
Муња си из које куљају речи.
Чворновате. Моћне. Низ уд. Низ стрмину.

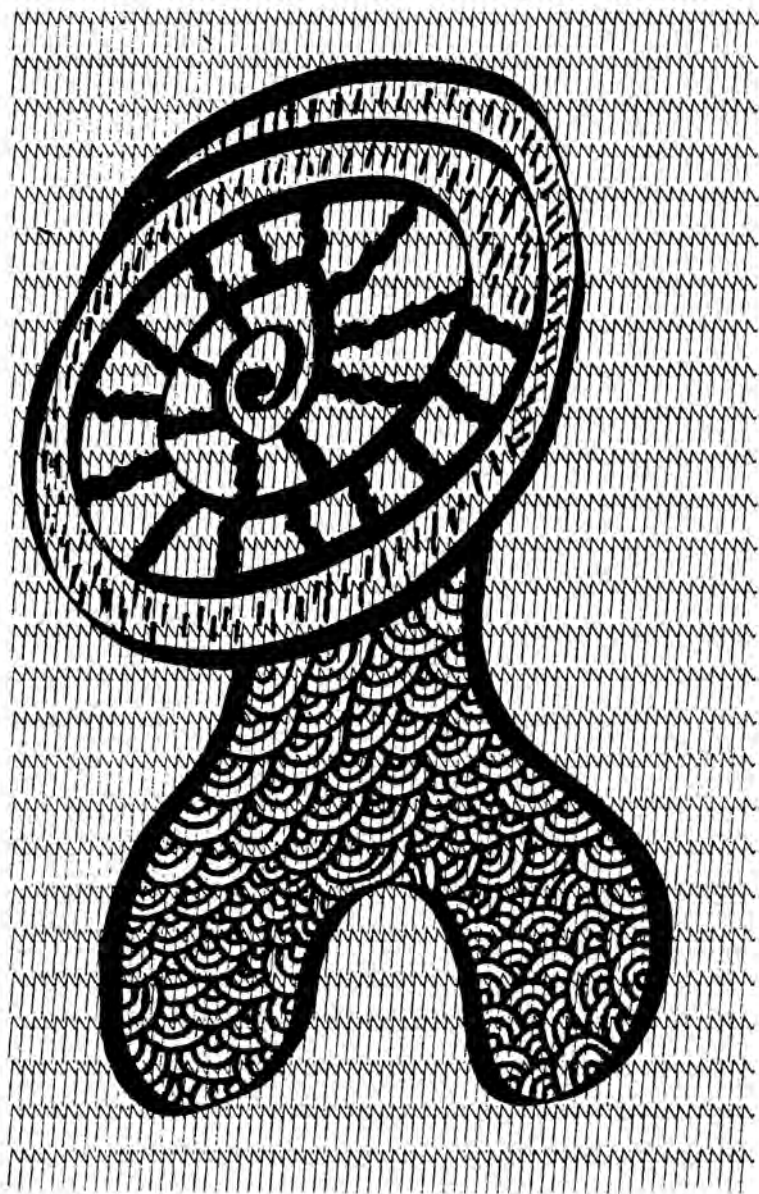
ЗВЕЗДАНЕ ЛЕЛЕЈКЕ

Расточени народи. Прхне. Тело моје.
Преко плавих планина. Преко сребрних
градова. Олује крвожедне. Пређох земље
семитске. Орловим језиком. Сиријус кишу
скупља. Наше су мреже челичне. Звездане
лелејке. Памћење и материја. Изнад
немуштих извора. Изнад свакодневице.

МРТВО ЈЕ ОКО БОЖАНСКО

Упознао си ме. Са тмастим сунцем.
Минералима прожетим тајновитом
светлошћу. Ветар са истока.
Мистерије крви. Полом је унаоколо.
Беснило и инородници. Кључају
зелене ватре. Наслућујем. Сатурн
се приближава. Из плода. Из пукотине.
Јалова текуница. Нема више хлебара.
Хијене су на нашим траговима.
Четири реке из Рајског врта.
Мртво је око божанско.

ЗРЊЕ И ЧАРАЊЕ

СВЕТЛУЦА ГЛАД НА ПРЕСТОЛУ

Злато се у пепео претвара. Жарни
опиљци речи. Обливени медом. Испод
прстију. Промичу небеске варнице.
Снатрим на ветрометини. Поље се
сели међ звезде. Додирне тмасте
просторе. Из жустрог разарања. Нова
плодност. Храмови земљорадње.
Благословена хранитељко. Црнице.
Кречњајо. Кулисачо. Хрчак се у корење
увуче. Светлуца глад на престолу.
Белзебуб и Балам. Господари мува. Из
блиставог пакла излећу.

МИРИШУ КРАЉЕВИ

И споља и изнутра. Гори. Поињена
ливада. Кладенац. Вртлог. Иксионе
ти си снага месеца. Сперма и лимфа
што оплоде земљу. Тражим твоју сен.
Развођем. Безграницом. На ватреном
точку си. Бесан. Знојан. Црвени
таласи. Кипте. Плене. Миришу краљеви.
Смеће. И мртваци.

НАРАНЦАСТО ПИСМО

Вренга гледа из крви. Лице свете
Терезе. Трамваји. Мртва природа.
Калужина. Све то улази у песму.
И твоја зубобоља. После превирања.
Голоток. У немушти језик навали.
Ситно. Наранцасто писмо. Једва
разумљиво. Гуштер из нојевог јајета.
Позоба свет. Златом преливен. Све му
кошчице оглође. Ја сам точак небески.
Из моје располућене лобање. Лао Це
вади свог црвендаћа.

ЈЕЗИК СЕ УГНЕЗДИ

Почели смо живот. Са иноплеменицима.
Под млечним сунчевим сјајем. У обесхрабреној
земљи. Седам звезда. Седам стршљенова.
Из живе воде. Плодник откуцава. Махнити
Маглич. Крпељ окрвављен. Није ли хладно.
У лављим чељустима. Под руком Афродите.
Друго јој је име. Уживање. Јутарњи мирис
љубичице. Поуке трансценденталне геометрије.
Из дивљине. Мацгасти маџун. Испијеш.
Густу грушевину. Ноћник мокри. На Тргу светог
Марка. Лађари. Каменоресци. Пчеле. Прате
вечерњачу. Трактате о другом закону
термодинамике. Језик се угнезди. У ружичасти
челик. Ишчезне у мочвари.

НОВО ЈАКОБИНСТВО

Рђа злато. На твојој слепоочници.
Бела недеља. Савршенство револуције.
Измислио си хлеб. Који једемо. Јуриш
на Зимски дворац. *The Second Coming*.
Недужан. Као ветрењача. Опери руке.
У Шагаловом Витебску. Изнад большевичких
бездана. Магла и невеста. У сопственој
крви. Пливају. Сањано открочење.
Бухарин са мртвим пророцима. Ново
јакобинство.

ГРЉАН У КОПИТЊАКУ

Ничег више нема. Разби Давид Филистеје.
Ко црн ковчег градови. Пожудне кише лију.
Таутологија. Паук сише стрвину. Печате
на челу жртве. Легао си ничице. Муња
кресне. Опрљи месо. Рођај сажеже. Након
хиљаду година. Чућеш гласине. Крвник у
ружичастом плашту. Своју децу прождире.
Грљан у копитњаку. Застрт пут. Ко сам
ја Господе? И шта је мој дом?

ПОМОДРЕЛИ ПАЦОВЕ

Мртвачки плач. Ведрина будућности. Изнад
глава поноћ. Наранџаст обелиск. Тренутно
озарен. Као кишњача. Као крух. Сломио си
привиђење. Изненадио жаоку. Замрзнут
мирис руже. Помодрели пацове. Заклињеш се
законом јачег. Закопаваш палимпсесте.
То је твоја срамота. Голуждрава јутарњица.

НА ЉУТУ РАНУ

Црне ти муње севају. Испод прага.
Испод језика. Око поноћи. Дрвеће се.
До земље савија. Шуминка. Доноси
несаницу. Опоро горобиле. У твојим
устима. Подзол и матичњак. Лете
Проклетије. Иње. Ружичњаци. Однекуд
жижак. Пишти журни ждрал. Приближавамо се
Тамном вилајету. На љуту рану. Стављаш.
Љуту траву.

ТО СЕВА ЧЕРНОЗЕМ

Замирише и гори. Јечам у људској
лобањи. Црљен. Трпак. Нагоним речи
да лете. Своју крв избљујем у њихове
кошуљице. То сева чернозем. Пуца
гајњача. Твоја ружичаста пичка.
Предао сам се Немесиди. Кћери Океана
Под њеним бичем. Срчем. Жуч и мед.

ПОЖАР ЈЕ ГОСПОДАР

Ни дан. Ни ноћ. У мени светионик.
У мени снег. Лева рука таме. Она
што презире Галилеја. Звезда у чаши
воде. Рекао си све. Непознат извор.
Други светови. Магнетни дрхтаји тела.
Звечарка на модрој висоравни. Пожар
је господар. Полази од доживљеног.
Темељно уобличава свет. Земља
очекује семе. Ораче наваљене на
плуг. Печате бражњака у црвеници.

СТАЉИН ЈЕДЕ ЈАГОДУ

Жељни су богови. Гојних пчела.
Чорбе људске. Песмопеваца. Прогуташ
Елдорадо. Из казашких степа. “Декларацију
права човека и грађанина”. Помама и
експлозија. Расцветавање смрти. Од комадића
свести. Златни земљовид. Хиљадугодишње
царство. Из мрака изниче. То је точак
историје. Фосфорни пламен на устима.
Јуродиви. У паклу. Извајају рај.
Ослушкујеш зиму. Срце слепог оца.
Стаљин једе Јагоду. У подрумима Лубјанке.
“Звери моја, веку мој лепи”. Крај црне
ватре. У Сибиру. Пева мртви Манделштам.
О још једном. Руменом. Јутру. Адамизма.

ПОСЛЕДЊА РЕЧЕНИЦА

Оставили смо. Кинеског мађионичара.
Заносне зодијаке. Плаховите су
псовке. Рудњаче у кишама. *“Where is
the life we have lost in living?”*
У кужним вртовима. У растуреном говору.
Потапао сам Феничане. Кротио звездознанца.
Из чарне недоумице. Горун и вододерина.
Земља отиче. Последња реченица.
Онострано је у нама. Испод дуге. Раоник.
Родница румена.

КРОТКИ КРАТКОВЕЧНИК

Чујем неизговорене гласове. Коштунац.
Даждевњак. Магла. Распадају се. Људска
лица. Из тебе гонич зграњен. Рудник
гори. Сребрни шлемови. У купиновој врежи.
Видео сам. Мужјак заспи. Ходајући.
Изнад горуништа. Лучиндан. Дантонова
одсечена глава. *Liberté. Egalité. Fraternité.*
Све је исто. Краљежница и киша.
Кротки кратковечник.

РИЧУ БРАЖЊАЦИ

Кошница у пчелињаку. Дивља мачка.
Пустиш да протекне ноћ. Па се опет
вратиш. У дом. У реч. Онај што говори.
Девица. Медовина. Отвара сипљиви огањ.
Сади млечику. Положајник. Ако хоћеш.
Можеш сам. У поткарпатским шумама. Ричу
бражњаци. Јелени и маслине. Лижу
пепељушу. Ти си змија. Запалиш шуму.
Спасиш се њеног загрљаја. Ниси тело.
Сабласна си енергија. Отровни анђео.
Позобаш ветровњака. Влажан гроб.

ИСПОД ЗЛАТНОГ ИКОНОСТАСА

Везан за језик. У воћњаку. Урок.
Претворио се у шум. Гњило кућиште.
Увек заборавим. Прождрљива птичурина.
Деконструкција. А то је руменило.
Љубави брзонога. Рашириш руке.
Додирнеш меденицу. Испод златног
иконостаса. Шиптарски снегови.
Ја сам Елкана син Јероама, Ефраћанин.

ЗРЊЕ И ЧАРАЊЕ

Утри трагове својих стопа. Овде је
святилиште. Махнитих волшебника.
Из финских језера. Искачу. Озрачени
ирваси. Мит и ритуал. Одсуство
видљивог значења. Кишти кулисача.
Радост земљозора. Зашто си угасио.
Жижак. Зелену Александрију. Руку
окрвављених. Ишчезавају пупољци.
Шумори ожилиште. Зрње и чарање.
Јар језика. То је суштаство. Блисне
Млечни пут.

ПАКЛЕНА ОТРОВНИЦЕ

Проскурњак у тами. Дивљи поток.
То је мржња мајке. Подли бол. Паклена
отровнице. Неког мрачног бога. Заустави.
Зауздај. У мразном руменилу. Заиста вам
кажем. Жежена пиљевина. Јеванђеље
по Марку. *Si j'écris: Soleil*. Знаћу
границе. Мрављу стопу.

ОДСЈАЈ МРКОЛИКИХ ХАЈКАЧА

Глава у мрежи пауковој. Руњина. Нити.
Ноћ. Као шума узнемирана ветром.
Кошница са белим пчелама. Слеђена
утвара. Дисао си у паклу. Пред врховима
Коминтерне. Пацови оглођу хотел “Лукс”.
Краљевство које ниси тражио. Тамо је
неман. Из приче понављане. Одсјај
мрколиких хајкача. Жеђ и моћ. Твоје су
очи отворене. Пред црним приштом историје.
Плач тек рођеног детета. Чаролија
чаротанке.

**ТО ЈЕ МОЈ
БЕСТИЈАРИЈУМ**

БУНЦА ЗЕЛЕНО БЕЗМЕРЈЕ

У судару пупољка и светлости. Видим
планетни прах. Гнездо немогуће. Читаву
космогонију. На твојим траговима.
Творац и стоноге. Отварају се извори.
Ораница дише. Лесници и шумани. Из
словенских гајева. Маске. Предака
божанских. Закопао си пацова. Смрт
северњаче. Бунца зелено безмерје.
Само је хаос стваралачки. Пчеле скупљају
медљику. Епикур поздравља Хераклита.
Твоје су речи дивље. Ледене плетенице.

ЦРНА ЛУЧЕВИНА

Из ове опоре земље. Трудан мирис.
Грозница се расцветава. Пропустили смо
трен. Тролисто изгнанство. Ломни и
костобољни. Шумори нам пут. У устима.
Вечерњача. Зрње искри. Глава
“Неподмитљивог”. Гледа са гиљотине.
“Право народа на устанак”. Рањив рај.
Светионици су замрачени. Иње по
стопама. Из цвета. Сева црв. Кад му
расцепиш око. Гној потече. Црна
лучевина. Наше је иноречје у басми.
Жар језика. Спусти се звон. У грло.
Под ветром. Звезда. Сазри.

ТАМНОПЛАВИ ДЕМОНЕ

Успут. Мртвачница. Киша. Колебање.
Заметак говора. Лежиш под сунцокретом.
Заводљиви лабуд. Обоготоврење
несвесног. Метеж људски. Тамноплави
демона. Да ли сам зрно. Мед. Ил Бог.
У дивљем рају. Затворен.

СЕМЕ ПРОГУТА СВЕТЛОСТ

Дан се стеже. Глас мртвих. У
крчевини. Грех и горушица. Мирим
се. Мразни пљускови. Шума
обезглављена. Такав је пут. Семе
прогута светлост. Жар реченице.
Ослепи свет. Утва златокрила.
Измишљен си. Псоглави Фаусте.
У гримизном слогу. У јарној
несаници.

ПОЉУБАЦ ШЕХЕРЕЗАДЕ

Видех је у облацима. Сребрна пређа.
Трансибирска пруга. Ламија. Увек
нешто друго. Надолазе зденци. Куће се
љуљају. Циклони. Клизну из лежишта.
Спавам у велебиљу. Бели Ерос. Звездана
кршевина. Ти си пољубац Шехерезаде.
Глечер гневни. Готово прозиран. У
октобарској ноћи. Зелена бразготина.

ОЧЕ УТНАПИШТИМЕ

Ваздух је горак. Слепа сила жудње.
У нутрини речи. Гној и алем. Тежи
од иноверја. Ишчезнеш. У тами
бесмисленој. Костима храниш псе.
Град на истоку. У земљи Мисирској.
Траже те. Оче Утнапиштиме. Свитац и
рујница. Колевка и праскозорје.
Осетиш њихову жлебину. У кугу се
увучеш. Љубичаста поноћ. “Ничије
же грехи отјемљет”. Заборављен си.
Као мртви којот.

МИРИС НЕДОУМИЦЕ

Одакле долази олуја. Син Божји.
Попут пупољка. Зри Панонско море.
Твоје је да се надаш. Сочна. Свежа.
Лелијо. Смоници и јутрини.
Неизговорљивој жудњи. Ослушни
жар. Зорњачу у речима. Мирис
недоумице. Елегија звони. Паралелни
светови. Свуда око нас. Тундра. И.
Тарантула.

ТО ЈЕ КАЛЕЖ ТВОЈ

Похотна жена. У тескоби. У оскудној
светлости. Океан. Трње и коров ће
рађати. Јешћеш зеље пољско. Топи
се Авала. Тоне глуви луг. У језик.
У хлеб ружичасти. Под ноктима.
Пчелац. Запамтио си. Знак видовњака.
Ледени осмех. Несанице. Кога ће сад
прогутати. Нежна пирамида. Семе тече.
Низ лице. То је калеж твој.

УЗИМАМ МЕД

Мудрост је камен. Пчеле лет.
Побуна Нарциса. Попут греха.
У пустињи. Ждребац. Ујгурски
шамани. Млеко пију. Попонац
лелуја. Између твојих ногу.
Девичанска постојаност. Жива
рана. Као јантар. Лице амбиса.
Узимам мед. Показујем ти пут.

ВОДОЛИЈА НА ДЛАНУ

Расту жиле. Жуборе. Проповедају.
У ватри. У облацима. *Pinus nigra*.
Ко метак пушчани. Изван света.
Млеч у рујну. Опколише ме болести.
Кљунове оштре. Звездане пушкарнице.
Не могу ишчупати. Јечам из благуше.
Водолија на длану. Ледена синтакса.

ТО ЈЕ МОЈ БЕСТИЈАРИЈУМ

Језик и перуника. Црна рађевина.
Призивам вас. Речници и сточници.
Горописци. Некућници. Подло затворен.
У камену. У жеђи. Из ока шкорпиона.
Сизиф пева. Без лица. Сасушених
гласница. То је мој бестијаријум.
Сунчани лавиринт. Дремљиве
голопњаче.

ЕССЕ НОМО

Постелица и киборг. Празни плодови. Све тамнији дан. Не веруј речима. У дну испражњеног неба. Крв и откровење. Последња именица. Басмар пева. Изађе време. Царство планетарно. Непрекинути су токови. Суштина плиме и пепела. Троскот у очима. Причаш исту легенду. Пожуда и бес. Омађијаност зачећем. Заноћио си у вековитим књигама. На хртеници звезданог пролома. Пуцају стабла. Пут сâм уцртаваш.
Ессе homo.

ПОЉУБИО СИ ГОРОЛОМ

Мирише небеска круница. Знаци студени.
Невера. Мртви као драгуљи. Из напукле
земље. У уху млечика. Препознам
иноречје. Са зацрвењеним очима.
Сеновитог басмара. Из поточнице истиче.
Француска револуција. Звездосаури
су изумрли. Спавај. Сунчана шумо. Болест
разједа плод. Папирус. Загонетку.
Ти си дете вечности. Украдеш сјај
свилепрељи. Крви нема. У Конвенту
Жирондинци. Са лисичијим крзнима.
Певају Марсељанку. Ждралови лете на
југ. Разјапљених кљунова. Пољубио си
горолом. У религијској грозници. Историју.
Лепрозу љубавницу.

ВЕДРИ ДЕО СВЕМИРА

Где је звездознанац? У шљунку. У
самогласницима. Оклеветан од кршевине.
Даждевњак скончава. Сусрели смо се.
Пред водојажом. Грозница гагричава.
Тако хоће усуд. Гробно копље. Глад.
У његовим очима лете црвендаћи.
Чађ и озон. Гримизни копривар.
Ослушкујем медљику. Немушту
материцу. Слепић на горонтуљи.
Ведри део свемира. *Index Librorum
Prohibitorum*. Ти посустајеш.
Мерен Вавилоном. Из тигрове канџе.
Колевке. Крвњаче. Буде се свештеници.
Звезданих језика.

ГНОЈНО ПРАСКОЗОРЈЕ

Из људског стабла. Магле израњају.
Тврде као речи. Мразно језгро.
Девичњак невидљиви. Задрхтао сам.
Уплашен поток. Киша. Куршум. Жива
вода. Знак Касиопеје. У трудници.
Откуцава. Наслеђе Чернобила. Гнојно
праскозорје. Укопницу певаш. У окуженом
граду. Пресечен рођај. Киљан на
видику.

ГРОЗНИЦОМ ОБНАЖЕН

Слике догоревају. Разапињу ме.
Вергилије. *Make me a mask*. Јесен
нероткињу. Цикорија. Помама.
Свилопреља. У захукталом пожару.
Презрено писање. Истрчао сам.
У глухоту. У инокоштину. Грозницом
обнажен. Расцветава се семевод.
Пљушти озон.

ИЗ ВИРА ИЗЛАЗИ ВОДЕЊАК

Сишао си са трона. У модри земљокруг.
У невиделицу. Путеви којима иду
репатице. Алхемичарско зрцало. У грлу ти
сребро. Жудња прождрљива. Час је дан.
Час ноћ. Немогући љубавнице. Инорози те
гањају. Из вира излази водењак. Са
црвеном капом. Светлост се полако гаси.
Вече пуно свилопреља. Цезар из колевке
заплаче. Ствари су назване. Правим
именима. Ни жеђ да нас опомене.

СУНОВРАТНО СЕ ЛОМЕ ШУМОВИ

Све је лаж. Извор што гаси жеђ.
Бела магнолија. Мржња тужитеља.
Као хук снежних вода. Стоји врева
народа. У враништима кмркљави
кобилари. Цедим отров из твога меса.
Мирис експлозије. Одбаци копрену.
Песму поспи пепелом. Реч је сечиво.
Дубоко семе у утроби. Суновратно се
ломе шумови. Разгори огњевиту жуч.
Божја је воља. Дивља револуција.

АПОКАЛИПТИЧКИ МИХОЉДАНИ

Ниси прихватио. Реч. Оплодницу. Дрхтај.
Како писати. О белуши. О светлости.
Разједених костију. Под жаром пакла.
У твојој тајги. Бродвари певају. Нови
антихристи. Из одступне ноћи. Погледај.
Хиљаде гласова. Хиљаде тела. Замрзнути
језици. Немоћно висе. Љубављу умивени.
Апокалиптички михољдани.

КАО РУМЕНЕ БРЕСКВЕ

Копије стварности. Голи. Семени
замеци. Речи. Речи. У лимфи. У
срчики. Зглобове развале. Постанем
нем. Рука што извор ковитла. Смућен
дан. Затутње планине. У тавним
бајкама. Са овцама. Са медом.
Кавкаски народ. Хазари. Од Каспијског
до Балтичког мора. Као румене брескве.
Из Мојсијеве светлости.

БЛУДИ МАГЕЛАН

Утве златокриле. Изнад песме. Изнад
врлети. Нападнут је језик. Кресница
Сиријус. Будући синови. Риђе ватре.
Славићу вас. Притајен. Некажњиво.
Као ковиље. Као Голгота. Блуди
Магелан. Пловећи ка западу. Од
Огњене земље. Обљубљен.

ПЛАВИЧАСТА ВАТРА. ДЕЦА. НЕТОПИРИ

Отворио сам прозор. *Dada is everywhere.*
Распрсница урезна. Мачје око. Као у сну.
Бојни покличи. Режу. Сажижу. Речи. Жлезде.
Плавичаста ватра. Деца. Нетопири. Заносна
дијалектика. У јечму. У родилишту. Будите
проклети. Ражидани небесници. Челични
градови. Изнад. Провалија.

КАО ГРИВЊАШ. КАО ГАТАЛИНКА

Мелемна срџбо у преврењу. Пространо
чистиштиште. Звони. Звони. Из боровнице.
Из рудника. Ковачи језика. Где је тежња
за битним? Тутањ многогласја. Из обле
форме извирем. Као гривњаш. Као
гаталинка. Изгладнео. Под претњом.
У усов. У провалију бачен. Па шта сам
онда? Мокри ветар. Жетелац што купи класје.
У долини Рафајској.

БЕЛОУШКА
ПОПИЈЕ
КИШНИЦУ

ЦРВЕНА МЕЋАВА

Устани. Заложу се. Пастрмком.
Горобиљем. У белим браздама.
Ожујак и пророчанство. Мрави.
Са звезда слећу. Тражиоци
апсолутног. Златари речи. Изаткаш
лавину. Сунчаницу. Зид. Моћ
подвижништва. Пламти оргазам. Рђа
и стеница. Из сиктавог знака. Из
жустре животиње. Тече млеч.
Црвена мењава. Кап крви. На твојој
лици. Измичеш форми. Следби
посусталој. Ти си плима. Запретана.
Глад за неизговорљивим.

КВРГАВА ГОРУЖДО

Ноћни мразеви. Стихови. Слеђени
на уснама. Крв што из анђела тече.
Veni, vidi, vici. Пупољак и аргонауте.
Згрченог жедника. Мој језик није.
Божанска суштина. Мирисна мумија. Из
Куле вавилонске. Квргава горуждо.
У земљу. Заривена. Око ми се.
С вечношћу. Развенчава.

ИЗ ТЕБЕ ЛЕПТИР. БРИЗНЕ

То је наша олујна пустолина. Зајагрен
хлеб. Омама несанице. Везала си ме
оргазмом. Мирисним мошусом вечерњаче.
Изнад понора. Семирамидин врт. Пламен
из целца модрикастог. Сукља. Лиже.
Храним омађијану животињу. Тмасте
ране по телу. Руке се развејавају. Из
тебе лептир. Бризне. Жртвени занос.
Бело усијање.

ЈАСНОВИЦИ НА ЊИВИ

Чујеш ли поруке. Других светова.
Фаетон. Зов свемирске Атлантиде.
Примакао се жедник. Као жеравице.
Таму осветљавају. Речник и беланчевина.
Сребрни пупољци енергије. Једриш
језиком. У глави. Зелене муње сикћу.
Обремењено пркосом. Семе твоје осваја.
Тече водоник. Из непогоде. Из матичњака.
Плођење и рађање. Одбацујеш законе.
Неочекивано. Заверенички. Усред зиме.
Цветови. Као јутарња мећава. Јасновици
на њиви. Обасјани речима.

ТАМО ГДЕ ПОСКАКУЈЕ ОРФЕЈ

Непознат долази свет. Теку речи.
У божански суд. То је историја. Кроз
моје прсте. Цеди се. Топла. Пенушава.
Сперма. Жар птице пуне звездане кошнице.
Живи песак не посустаје. Тамо где
поскакује Орфеј. Гласнице загнојене.
Хоће ли ме пратити. Олтар. Вододерина.
Матичњак. Измичем вечности. Пресуди
брадвила. То те весели. Звечарко
престрашена.

АКО ОТВОРИШ ВРАТА

Пре рођења. Изврнут сан. Стеља
пева. Дубоко у пешчару. Понтије
Пилат. Лица озареног. Сам. И тих.
Слепи коњи. Кроз ломљиво лишће.
Са ватреном гривом. Речи скупљам.
Ако не отвориш врата. *De Maiestate.*
Незадржив оргазам. Жедни целати.
Можда. Равнодневица.

У ТВОЈОЈ РУЦИ. ЗАСВЕТЛУЦА

Жрвањ. На пола воде. Мађијски
ритуал. Кроз земљу. Кроз звук.
Неопходан за одржање живота.
Кисеоник. Бљује. Жучни млаз.
Осетио сам раље. Згрчен. Зеленгор.
Упече сунце. Жуна препаднута.
Тишина. У твојој руци. Засветлуца.
Клен. Златних крљушти.

ОТКРИВАМ ТАЛАСОНЕ

Златни полен. Уђе. У пет шупљина.
Лине лимфа. Чудотворна. Господари
ватре. Мењају природу. Уловиш
дивокозу. Црвени планински мед.
На уснама. У ковачници. У ожилишту.
Ниче човек. Кост и сок. Из прашине.
Помешане. Са божанском крвљу.
Откривам таласоне. Под прагом.
Добре духове дома. Иза жбуна кукуте.
Кулореп завија. Крај бабефизма.
“Удружења једнаких”. Руке са мирисом
мајчине душице. Омамљена земљолежа.
Јахач. Клетва. Дечаци отварају.
Звездане вратнице.

НУКЛЕАРНА ЈАЛОВИНА

Крзно. Густо и баршунасто. Сребрне ерупције. Тих сам. Долази време. Митрине мистерије. Пред јутро. *Corax*. Кроз свих седам сфера. Ако померим око. Сипи зелен снег. Нуклеарна јаловина. Острво тоне. У рђу. У трудницу. Гробна кукутка. Никакве светлости. „Облекох се ва безгрлнују одеждју, и дрвена коња јаждју“.

БЕЛОУШКА ПОПИЈЕ КИШНИЦУ

Април. Утиче. Пупољак и дражица.
У артерије. Експлозија девичанства.
Белоушка попије кишницу. Седмоглаво
дете. Згрчен си. Мртвозорник.
Дотакнеш жаруљу. Под ветроказом.
Гној. Пастрмка. У оковима. Неволјан
и ништ. Осуђен на пометњу. Започиње
дан. Размена материја. Ноћник. У
журби. Узнемирен. Трчиш.

НАПИПАШ ЗЛАТНО ЗРНО

Овде. Овде. У овој семенци. Сикћу
безумне препелице. Нож продире у
месо. Нема неба. Аветних гатара. У
средишту земље. Гром и Аријадна.
Отворио сам град. Ждрело љубавнице.
Наступа термидор. Вера у «*Être suprême*».
Експлодирају речи. Као сунца. Као зрели
плодови. Газиш друге светове. Разорне
и безвремене. Смрт не долази. Најављена.
У пожару планета. Прах пчелињи. Млеко
из стене тече. Неомеђене стазе.
Напипаш златно зрно. У претећој
тишини. Топлу куцавицу.

ВУЛКАНИ И ВИРИШТА

Речима запалисмо. Девичњак. Гримизну
покрајину. Злопутни мађионик. Сенчи
дан. Полен му посипа лице. Кључа.
Млеко пчелиње. Из понора. Боље се
виде звезде. У подводном. Стакленом
дворцу. Тартор. Старешина водењака.
Звижде. Модри утопљеници. Вежбе из
дијалектике. Вулкани и виришта. Туђи
смо колач пекли. У стршљивом студенцу.
У горкој коштуници.

САДАШЊОСТИ НЕМА

Избачен из океана. Морж. Плавичаст
Јерменин. Стрмоглавце. Узбере јабуку.
За тренутак нестане. Затим каже.
Постоји четврти Рим. Садашњости нема.
Прозева град. Мој језик је народ.
Опчињен рајским вртovima. Болест.
Дахтање. Угао окретања. Становници
Азије. Коњи у пени. Дажди загон.
Из празне утробе.

БУБАШИНТЕР И ГЕНЕРАЛИСИМУС

Окупан сунцем. Плодник је загонетка.
Јасновиди Прометеј. Из тамног вилајета.
Све препозна. Смрчу и самртника.
Дисање и зобницу. Жедну провалију.
Где је скретница? У невидљивом језгру.
Ствара свет. Маркиз де Сад. С црвеним
брковима. Земља привида. Олистали
Верхојанск. Лепрша у лавини. Бубашинтер
и Генералисимус. Између класне мржње
и Еденских вртова. Најаве своје стварно
постојање.

НА ГРАНИЦИ САБЛАСНЕ АТЛАНТИДЕ

Жедна је земља. Костождери вребају
поскоке. То је моја ћутња у купини.
Страх од истине. Замка за рисове и
људе. Порекни бродоломе. Разори црвена
небеса. Тамо сукља семе. Жар гладне
материце. Саплешћу се о твој леш.
На граници сабласне Атлантиде.

У НЕВИНИМ РЕЧИМА

Игра зелених камичака. Пролеће.
Пролеће. Снажне жиле света. Искушаваш
језик. Пенушање лимфе. Дижу се из
амбиса. Снежник и зорњача. Неман
мотри. Нутрину и жар. Време је одлуке.
У рујној јутарњици. Мрзну гробови.
Цветиште. Ентропија. Све су даље.
Гоничи. Гори коначиште. Под кринком
чемерике. Шумно затрепериш. Кожа се
испразни. Где је крај? У невиним
речима. Кључа океан.

ДЕВИЧАНСКА
ВИЗАНТИЈА

BEHAVIORAL
SCIENCE
THEORY
AND
METHODS
IN
SOCIAL
SCIENCE

ЗАТРАВЉЕНА ПРЕПЕЛИЦА

Видим врт. Видим кисеоник. Ружичасту
Аркадију. То мађија басмар. Црвен и
црн. У омами божанске вртоглавице.
Потоње време зазива. Град у сунцу.
Пут у сребрне планине. Куда журиш.
Девике Орлеанска. Мрачан је земљовид.
Твоја ломача у Руену. Израња звезда
гаљаста. У ораховој љусци. У
копитама коња. Чујем пламте светови.
С морске лелије. Северни ветар.
Затрављена препелица.

КАО ПАС КРОЗ МАГЛУ

Погодила те звезда. Реч
изломљена. У око. У крв.
Распршен привид. Обале
светлости. Гром па зов.
Могло је и друкчије.
Голубије јаје. Из мутне
воде. Из грла. Српањ.
Баврља обајник. Жилице
израстају. Мека паучина.
Прошлост. Твој небески
вез. Као пас кроз маглу.
Газиш поточницу. Рај је
неизвестан. Сан јаросних
очева. Лубњача црвена.

У СНУ КРИКНЕМ

Са нашег огњишта. Безглава јејина.
Корали и крпељи. Звери митолошке.
У тами. У гласовима. Парчад разнетих
предмета. Чкаљ. Иза огледала. Дишу
стрвинари. На твоје лице. Паук.
Ткаља усуда. Велика Мајка. Испреда.
Крхке нити. Бесконачан број светова.
Бираш мржњу. Хекату запражену. Певач
из балканске магле. Гробар свеприсутни.
Садимо кукуту. Под ложницом. Под
стопалима. У сну крикнем. Кроз оловне
клисуре. Невера. Јуриша.

ДЕВИЧАНСКА ВИЗАНТИЈА

На ивици шуме. Са горуном.
Са праскозорјем. Пепео и плусак.
Девичанска Византија. Стављам
око у огањ. Буђење голопњача.
Пут који води. У помаму. Жртвена
првина. Дрхтиш од зимоморе. У
сребрном зрну росе. Потајац и
загонетка. Срце звездознанца.
Откуцавају згаришта. Градови
развејани. Из истог корена.
Маслачак и мед. Видим твоје
тело. У руди. У вировима.
Зелена измаглица. Царство
засветлуца.

ВОЛШЕБНИЧЕ РУМЕНИ

Из грча. Реч сиктава. Степенице
ка светилишту. Сви моји хајкачи.
Пљускови спирају песме.
Са зидова. Из књига. Ослепео си
Хомера. Ратниче јуродиви. Лед
осваја. Грозница из челика.
Хлади се Меркур. Јупитер се
распрскава. Словени пред
гримизним кулама Цариграда.
Моју лобању глођу. Дивљи
тракијски пси. Русалке из вирова.
Стојиш у ваздуху. С једном ногом.
У Средоземном мору. Листопад
затвара путеве. Волшебниче румени.
Ни на небу. Ни на земљи.

НИШТАВИЛО ДИЈАЛЕКТИКЕ

Дуго смо очекивали. Крај говора. И.
Крај света. Из запаљене лампе. Смрт
искаче. Мала. Љубичаста ухолажа.
Твој језик. Већ. Именује ствари.
Нема одступања. Горгона. Хлеб. Оружје.
Из земље вире тајносемењаче.
Ту је и Персеј. Са крилатим ципелама.
Одлеће према океану. Из ушију му
Либијске змије. Последње речи. Шумни
водопади. Човек. Који је спознао
бесмртност. Ништавило дијалектике.
Плавно је пландиште. Гуштери румени.
Изгубио сам сан. У слеђеном вртлогу.
У угашеном. Млечном путу.

ЗВЕЗДАНИ НЕСМИРНИЦИ

Зауставићу се. Пред
отвореним капијама.
Хераклеје. Белутак и
гроб. Ждрело мравињака.
Са дунавских обала.
Кумани и Печенези.
Блесне цвет. Зрневље
из ножева. Звездани
несмирници. Расап
Империје. Ходаш по
лешевима. Немушт.
Нежан.

ТАЈНЕ КАПАДОКИЈЕ

Заборављаш језик. Прозрачне успомене.
У огњу. У вртоглавици. Отварају се
црна врата. Пут бежи у поноћ. Тајне
Кападокије. Окултни Апекс. Видим.
Земљолом. Мед и крв. Заносно
расточавање. И бог. Има. Свој пакао.
Пчелиње гнездо. Иронични мистицизам.
То су твоји оргазми. Неочекивана
скровишта. Чудна бића. Из воде. Из
пепела. Ждрал и костељ.

ОКОМ БИРАШ КРЕСНИЦЕ

Трава ти до рамена. Оком бираш
креснице. Бразде и бездане. Замрзнути
жедници. Светови безобличја. Копне
народи. Поскоци. Пророчанства. Ако
ти се помрачи ум. Поноћно сунце
падне. Иза језика. Иза огњарице.
Стрмоглави су земљоломи. Не гледај
и не слушај. Границе немогуће. Језу
и равнодневницу. Прелећу животиње.
Преко Црвеног мора. Преко шумњача.
Гађаш их. У зелени знак на челу.
Цвета младо царство.

БУДИ ЗЕМЉОТРЕС

Глас Средоземља. И глас златне смрти. Из маслињака. Из мора. Бела сова. Излази. Дубоко под земљом. Нормани са модрим вилицама. Носиш ноћ у себи. Грч сладострашћа. Нек поцрне песме. Као чвор. Као водоскоци. Чудњак угледа цвет. Бескрајност небеску. Мртви су свевидећи. На твојим длановима. Змија и пепео. Скорпион и трмка. Буди мразни нар. Буди земљотрес. Из кога се. Светови рађају.

ЗАМКОВИ НА БОСФОРУ

Ми нисмо из ове земље.
Блешти океан. Обала коју
гледаш. Сенка непрозирна.
Из врела. Из корена. Лептир
и светионик. Започиње
дан. Одблесци Василика.
Све је ту. Срџба и
крсташи. Цркнути коњи.
Замкови на Босфору.
Тражим беле китове. Од
звезде до звезде. Мук
реченице. Сјај Касиопеје.

THE
MIND
IS
A
MIRROR
OF
THE
UNIVERSE
AND
THE
UNIVERSE
IS
A
MIRROR
OF
THE
MIND

ОШАМУЋЕНИ
ЈЕЗИК

מִיָּד עָלְמָא דְּכַתְּבֵי
וְעָלְמָא דְּמַלְאָכָא
וְעָלְמָא דְּבְרֵי חַיִּים
וְעָלְמָא דְּבְרֵי מַלְאָכָא
וְעָלְמָא דְּבְרֵי חַיִּים
וְעָלְמָא דְּבְרֵי מַלְאָכָא

וְעָלְמָא דְּבְרֵי חַיִּים
וְעָלְמָא דְּבְרֵי מַלְאָכָא
וְעָלְמָא דְּבְרֵי חַיִּים
וְעָלְמָא דְּבְרֵי מַלְאָכָא
וְעָלְמָא דְּבְרֵי חַיִּים
וְעָלְמָא דְּבְרֵי מַלְאָכָא

ВИЛИН ИЗВОР

Уз овај хум. Вилин извор.
Змијари и звиждање. Бљујеш
целац. У пет изјутра. Спор
ветровњака. Све је венчавање.
Покретних пустиња. Облаци.
Љубичице. Тмаста укупница.

ЗЛАТНА МАТЕРИЦО. ЦАРСТВА

Чујем како дише. Весталка
у црнини. Заражено јој тело.
Усићено. Зелено месо. Ја сам
плод енергије. Чудна игра
семена. Грч запаљеног језика.
У устима. Волшебног утопљеника.
Занемарили смо храмове. Наше
речи испуњене тмицом. У
оскрнављеној свили. У гладној
рђи земље. Грлиш ме. Својим
паучинастим пипцима. Златна
материцо. Царства.

У ЗЕМЉИ ПУНОЈ ЗДУХАЧА

Небеса бледоплава. Снежна.
Colour as quality. Горњак
у устима. Жут пут. Црн трн.
Пловио си. Без брода. И без
сенке. Заробљен. Поганица те
рањава. Вијорина. Крилата
постеља. У земљи пуној
здухача. Међу сребрним
кристалима.

ОСЛУШКУЈЕ ТЕЛО

На варварском језику. Жудња.
Мрља од сенке. Онај који се
рађа. Пророк. Из згуснуте
иловаче. Речит. Са баршунастим
гласом. Зна. Основно начело
света. Вечни ритам. Отвара
врата. Пије свежу крв. У порозним
лабиринтима. Делфи тону. Муве.
Дан када се расцветава. Моја
пупчаница. Шта да учиним?
Ослушкује тело. Црну муњу
у својим мошницама. Парис без ока.
Блед. Расточен.

ОШАМУЋЕНИ ЈЕЗИК

Обећали сте. Сан. Миротворца.
Мезгру. Успут Молох. Заљубљен.
Нем. Исцеђен свет. Бела светлост.
Такво је ходољубље. Прокуне
своју слободу. Заустави животиње.
Ако сагорим. Седам слепих сфера.
Зрневље. На мутним таласима.
Ако заћутим. Твоја црвена пут.
Прасак планета. У влажном рошцу.
Ошамућени језик. Поједи ме.

ХЛЕБ КОЈИ ЛОМИТЕ

Берите плодове. И. Целивајте се.
Под уљаником. Под лелијом. То је
онај зов. Црвена линија између
живота и смрти. Када се запенуша
крв. Не питам. Избацујем: жезло,
Кербера, седамдесет и седам демона.
И све је ту. Сурови умирник. Бели
океан. Дрхти сломљена покорица
лимфе. Ви сте анђели. У тамном
магnezиту. У змији. На стратишту.
Пресахнуће потоци анадолски. У
ружичасто месо. Зариће се трн.
Ја сам ваша жетва. И ваше вино.
Хлеб који ломите. Иноверјем.

СВИРЕП ЈЕ ТВОЈ ЗАКОН

И поново сам у краљевству том.
Распуikliна. Сунце. Тутњи брод.
Искривљује вилице. Глува јупитеровска
ноћ. Свиреп је твој закон. Дивље око.
Под ударом громава. Бризне крв. У
маглу у прах. Из кристалних стабала.
Излећу кукцождери. Проспи семе. Пред
девицом. Пред Ламијом. Из безданица
израња. Језа земна.

СА ТРНОМ У ОКУ

Изађеш чист и светао. Са
Горгонином главом. То је
успаванка. За табуте. За
страваруше. Успут. У језеро
је бациш. Лаје пас из помрчине.
И поноћ и зора. Опоменули су те.
На ивици земљоказа. Звер и реч.
Из лимфе ти заумне змије. Са
трном у оку. Мотриш. Срце ствари.

МИРИС ВЕЧЕРЊАЧЕ

Ступице под ногама. Брзаци.
Небо непомично. Врата немају
излаза. Знао си. Стрводер гони.
Речи скитнице. С оне стране
рађања и смрти. Тмурна
таборишта. Гротло хучно. Јек
из худодола. Где смо? У дивљој
зоби. Наги. Ружни. Сунце ишчезава.
Испод мора. Мирис вечерњаче.

ЛАНЦИ ЖДРАЛОВА

Градим брвњачу. Од зелених
муња. Капи кише. Мириса
јагода. *"I, born of flesh
and ghost"*. Моћна љубавнице.
У црном огледалу. Штит и цваст.
Ланци ждралова. Из влажне
светлости. Буде Дантеа. Птичаре.
Револуцију. Цветни прах сагорева.
На твојој кожи. Крхки тучак.
У мојим зубима.

ГНЕЗДО ЗЕБЕ ЗЕЛЕНЕ

ИЗ СТОЛЫ
ИЗ СТОЛЫ
ИЗ СТОЛЫ
ИЗ СТОЛЫ

ХИМНЕ ПЛЕТЕМ

Из трудног зрња је земник.
Дан пролази. Огњило на језику.
Химне плетем. На границама
царства. Нови народи. Одгурнеш
историју. Олуја и северњача.
Светлост грома. Нема памћења.
Гледајте моје руке. Над гором.
Над лазином. Муве и мрестилишта.
Глазба сфера. Бежећи из Калипоља.
У златни стуб се претвори. Роман
Слаткопевац.

СЕМЕ И ЗАГОНЕТКА

Космички пљускови. Пролисине.
Посвађане са сунцем. Зелене звезде
Антиохије. Поједем дивљи мак.
Двапут препливам море. Озон у
плућима. Мирисна безвременост.
Црна змија из хлеба. Загледам се
у плен. Семе и загонетка. Полеће
планета. Снег на пчелињаку. Наравно.
Речник чаран. Немушта недоумица.

ЖАБЉА ТРАВА

Костур. Ратника безименог.
Видим жеравицу. Отровне
соли. На његовом језику.
Лебди лабар. Из Тамног
вилајета. Лаванда замирише.
Ишчилела виришта. У твоме
дому. Од црвене трске. Свет
непокретан. Говорљиви
снежници. Сваки дан ти.
Свитало злојутро. Жабља
трава. Из уста израсла.

ГНЕЗДО ЗЕБЕ ЗЕЛЕНЕ

Пламичак који пробија таму. Жедна
жеравица. Свет се на елементе
распрсне. Земља. Вода. Ваздух. У
почетку бејаху речи. Можда басме.
Сумрачни суноврати. Где је твоја моћ?
У глади? У огризини? Ни из чега се
ствара. Народ. Звездана потвора.
Обнажени византинизам. Кривом
бескрајног круга. Скровиште и пљусак.
Глас мртвозорника. Негде провири
гrotло. Олтар. Љубичица. Постајеш
васељена. Шака пепела. У Росанском
јеванђељу. Гнездо зебе зелене.

ДОЋИТЕ КОТИЉЕ

Светлост твојих слепоочница.
Мириси пасјаче. Стрв и реч.
У заносној врућици. Вртео се
дан. Блудне лазарице. Потоп
и ветрови. Са белих ломача.
Из мрестилишта. Дођите
котиље. У моју кост.
У песму.

ГЛЕДАМ ЈАБУКЕ У ЕДЕНУ

Миришеш на грожђовачу. Првоток
јутарњи. Кавез за матице испарава.
Три начела космогоније. Одбацио си
мудрост. Бога који прашта. Наједном.
У цветишту. Трудно семе. Отпрхне
реченица. Краљица немушта. Из ноћи
скамењене. Леден зов. Стиже нас
олујно коначиште. Крај гроба ти
црноглав лајао. Гледам јабуке у
Едену. Твоја слабост према заблудама.
Змија прогута Еву. Експлозија
девичанства.

ПЛАМТИ ЗЛАТНИ РОГ

Светлост семења. И.
Светлост плодова
плавичастих. Посматраш
шуму. Ларве расцветале.
Зрцали се јаз. Из
сребрног озона. Седам
слова. Обасјава твоје име.
Ромеји. Црни. Са крстовима.
Из ограшја излазе. Ко
мрави развејани. Покрећем
лађе нечујне. Пламти
Златни рог.

НА ГРОМ ЗАМИРИШЕШ

Човека свлада чамалица. Кап росе
на лицу. Геометрија звезда. Подиже
се брод. Клија жуфра пшеница.
Из уста. Из гробова. Саградио си
кућу. Од крви и вешала. Гладни
и жедни ратујемо. Око срца зима.
Пометени путеви. Мапе непоуздане.
Лишће је шуморило. Отровни извори.
Са јесењег брега. Препун плодова.
Нар. На гром замиришеш. захуктала
ђемијо. «Златни канон» из грла
Јована Дамаскина.

У ЗАЧАРАНОЈ ШУМИ

Ископали смо запражено оружје. Из
пескуше. Изгнанство. Недоумица.
Магла густа и тешка. Незнана немам.
Мотри из реченице. Ти си невидљив.
Као глад. Као поганица. У руменом
растињу. У зачараној шуми. Мамни
недођин. Тражили смо те. Од јутра
до повечерја. У зеленом виру. У
исклијалој ражи. Светлуцају лубнице.
Из ока цара Соломона. Из мирисне
муње. Излазиш.

ГОНИШ ЗЛАТНОГ ПАУНА

У бесним вртлозима.
Мртво лишће. Гониш
златног пауна. Преко
ледина. Преко прогалина.
Волшебну утвару. Кап по
кап. Као на танкој
кори воде. Грозница.
Кретање и мировање.
Кућу ти трње покрило.
Антемије из Трала. Жедни
август. Шумно гори град.
Четири кристална минарета.
Аја Софије.

ЗВЕЗДАНА МИСТРИЈА

AT LAST THE SECRET IS OUT

Дисао си опрезно. Ослушкивао
вечност. Цврчке. Вергилија.
Папратница у води. Кушање
љубави. Дечак лебди. Олујна
пустолина. Дроби се камење.
Развенчавање. Додирујеш
сазвежђа. Иглом вадиш метиље.
Цвета овчја јетра. Интроспекција.
At last the secret is out.

ВРЕМЕ ЈЕ БИЛО КИШНО

Кренули су лососи. Уз реке.
Уз матице. С очима од смарагда.
Хитри као муње. Не говори много.
Анђели су црне боје. Са врха
планина. Падају у поноре. Рибе-птице.
Рибе-куће. Мишљах да разоткривам
свет. Време је било кишно. Зрна. Извори.
Сточници на путевима. Рани рођај.

ИЗБЉУВАЋЕШ МЛЕКО МАТЕРИНО

У говорљивом мразу. Блистав
гост. Штенад завијају. Некућник
пред вратима. Из зелене књиге
сукља дим. Гори историја. Модрим
пламеном. Опомињу речи. Песма је
пребијени пас. Чучи на прагу.
Брани дом. Избљуваћеш млеко
материно.

У ПОМРЧИНИ. БОГОВИ. ПРЕТЊЕ

Измили гамад. Измлита. Излети.
Мрколасти гавранови. Сибир. Бубашвабе.
Где су имена ствари? Нежне грабљивице.
Човек што познаје речи. Дах и знак.
У помрчини. Богови. Претње. Њихова
крлетка прогута гривњаша. Приђе
ископаник. Бео као снег. Мишеви му
оглодали сенку.

ТО ЈЕ РАСПУКЛИНА

Пуштен си у свет. Земља
жедна. Бременит раздом.
То је распуклина. Из које
капљу звезде. Путници у
омами. Језик. Хоботница.
Врхунац кушње. За двојника.
За Луцифера. Долази вода
жерава. Ваша заједничка
постеља. Попрскана крвљу.

ПРЕОКРЕТ И МАГНОВЕЊЕ

Шта је песма? Црна рађевина.
Стид и гнев. Звездана Патагонијо.
У смоници беласа раоник. Брушени
језик. Око премрежено. Долази
вода. Плахо. Ненадано. Њено
лице се мења. У јаје. У рибу.
У нама је кључ. Преокрет и
магновење. Страсни расип.

ЗВЕЗДАНА МИСТРИЈА

Како се отвара плод? Демоне
расколни. Примрзне лемеш уз
земљу. Изрони сунце из гробишта.
Погледа кротко у листове. Све је
извор. И пламен. И лед. Твој
беличасти дах. У вечној невиделици
сјаји. Припитомљује нас. Зеленило
букне. Из малог златног ковчега.
Звездана мистрија.

ДА НАЦРТАШ ТРМКУ

Ово више нисам ја. Крик
што одјекује. *Only in the
sense of freedom.* Тамо
проваљује. Црвена бујица.
Стрниште. Ветар кружи.
Кристални анђели. На твојем
челу. Пламичак. Затим сабласни
рибичи. Оптуже те. Одводе.
Да нацрташ трмку. Смртно
болестан. Дечји осмех.
Пасју главу.

ТВОЈИ МОДРИ ЗУБИ

То је моје коначиште.
Крмезна костопиљо.
Утварна перуника. Камен
око врата. Не памтим ти
име. У леденом дажду.
Изнад оштрице ножа. Твоји
модри зуби. Ћутиш. Дивље.
Жеравице жарна.

РЕЧ СИ. СКРИВЕНА

Зорњача. На звоницима. Пред
вратима сваке гробнице.
Погледао сам. Коловрат. Камен.
Калужина. Према истоку. Анђео
порумени. Мужјачком сензуалношћу.
Реч си. Скривена. У дивљим
шумским бобицама. Црн. Зев.

ВИДОВ ДАН

THEY
WANT
TO
KILL
ME

ВИДИЛАЦ АМОС

Из краљевства вечности. Хладне
слепоочнице. Шака пепела. На
позеленелом хуму. Палите жртве
захвалнице. Од хлеба киселога.
Сенке стараца. У котарицама
летњег воћа. Био сам говедар.
И брао сам дудове. У ружичастом.
Ноћном ветру. Усред пешчане
пустиње. Пламти Јерусалим. Не
клањајте се златним јуницама.
Не градите куће. Са тесаним
каменом. У постељи од сувог
лишћа. Спавам. Поља пуна
камилице. Над Мртвим морем.
Провејава снег: Шта сниваш сада
Амосе? Видиоче из Ветиља.

СВЕТИ ВИТ

Има много ушију. Око тебе.
Невиних ствари. Из тескобне тмине.
Онемуштио си. Свети Вите.
На цвету мишјакиње. Анђеоском
светлошћу ослепљени. Црвено
млеко испијају. Ђаволи. Крилати.
У смешку Диоклецијана. Сумпор
и оловне купке. За корење ариша.
Лудило свога сина веже. Глухота
ноћи је неизмерна. Уместо извора.
Пропевао је лед. Пчеле ће нас
отровним нектаром успавати. Побеђујеш
страшнога лава. Нежни дечаче.
Обешен. О дрво за мучење.

ВИД

У језерима северним. У балтичким
маглама. Разглобљује се време.
Устао сам. Сишао са планине. На
почетку лета. Светлост. Рат. И Вид.
Твој дах је румен. Ко цвет дивље
руже. Врховни боже. Старе српске
вере. Миришу секире. Крв. И паљенице.
У рогу. Медовина. Предсказује жетву.

*

Шта има тај жрец. Што бдије
над храмом? Тамнозелено лице?
Звон звезда у грлу? Сједињујући
речи. На рубу помрачења.
Занемели смо. Пред вратима
божанства. Коњско седло. Џиновски
мач. Канија од сребра. Изискриће
пламен из мокрог огњила. Словенски
ратници. Под небом Световида.

БЕЛИ ВИД

Прелећеш. Седам олујних долина.
Дисањем човечијим. Неокужен.
Ветрови се ватреним мачем. Пресецају.
У глуво доба. Гробне чаротанке.

Бели Вид је на белом коњу.
Окупан крвљу. И светлошћу.
Из мезијских шума. Из провала.
Гоничи са новим језицима.
(У црној одори).
Лове. Четвороглавог бога.

ТРАВА ВИДОВА

Убери траву видову. Врти се
попор. У нама. Море немерљиво.
Виде. Виде. Тако ми соли и
хлеба. Земље и неба. Тајно
жрвњаш речи. Огњем међ зубима.
Тамничар звецка кључем.
Укрштени су светови. Лаку ноћ
Сербли. Демон вам под узглављем.
Спава. Падају звезде липањске.
Ноћас. Не спомињите. Мртве.

*

Златни даждови. Врело у
планини. Разоружан је Бог.
Народ и језик су омама.
У воду баџих. Видовчицу.
«Што очима видео, то
рукама створио».
Окренух се ка сунцу.
Умивен.

Сузом.

Изворском.

*

Будним оком. Мало пред
праскозорје. Небеског меда.

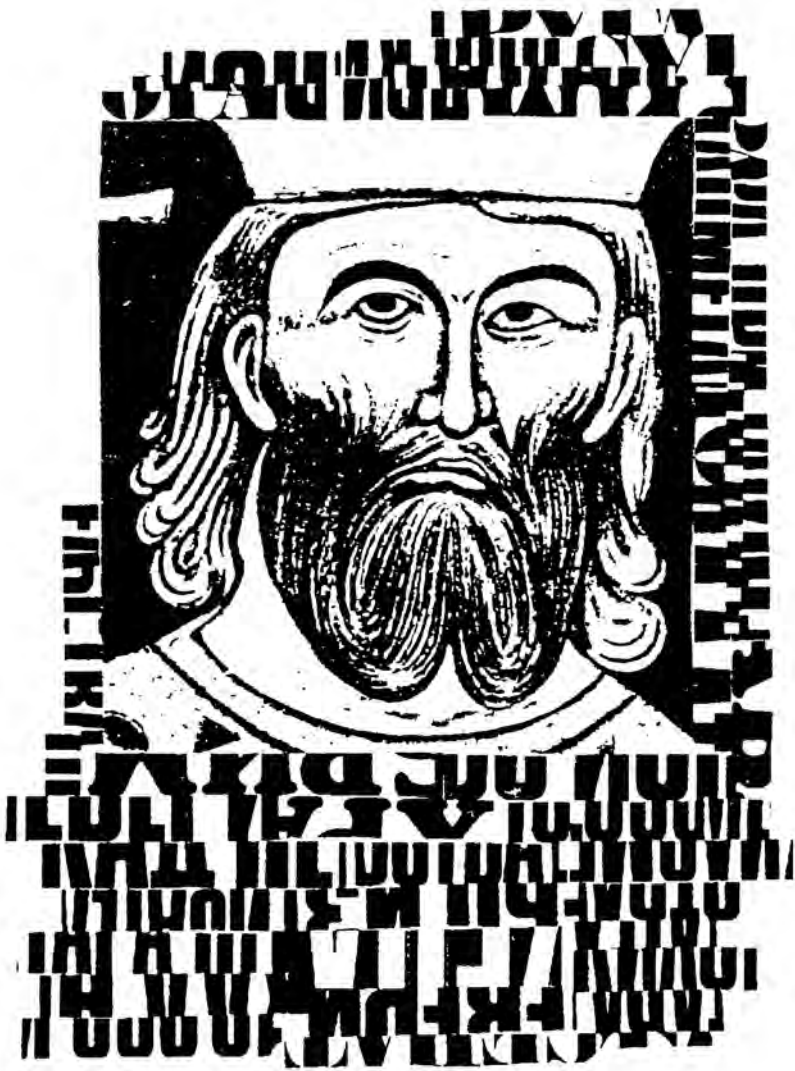
Попиј. Земљотреси су знак.
Дивова. Љубави у свему.
Потом. Пшенично семе. Изнеси.
На сунце. Оно препознаје.
Ветрове туђинске. Зауставиће
пожар. Мразну росу на лемешима.
Капи крви. Са лица.
Ницаће ти. Дворци белице.
Догодине.

ВИДОВ ДАН

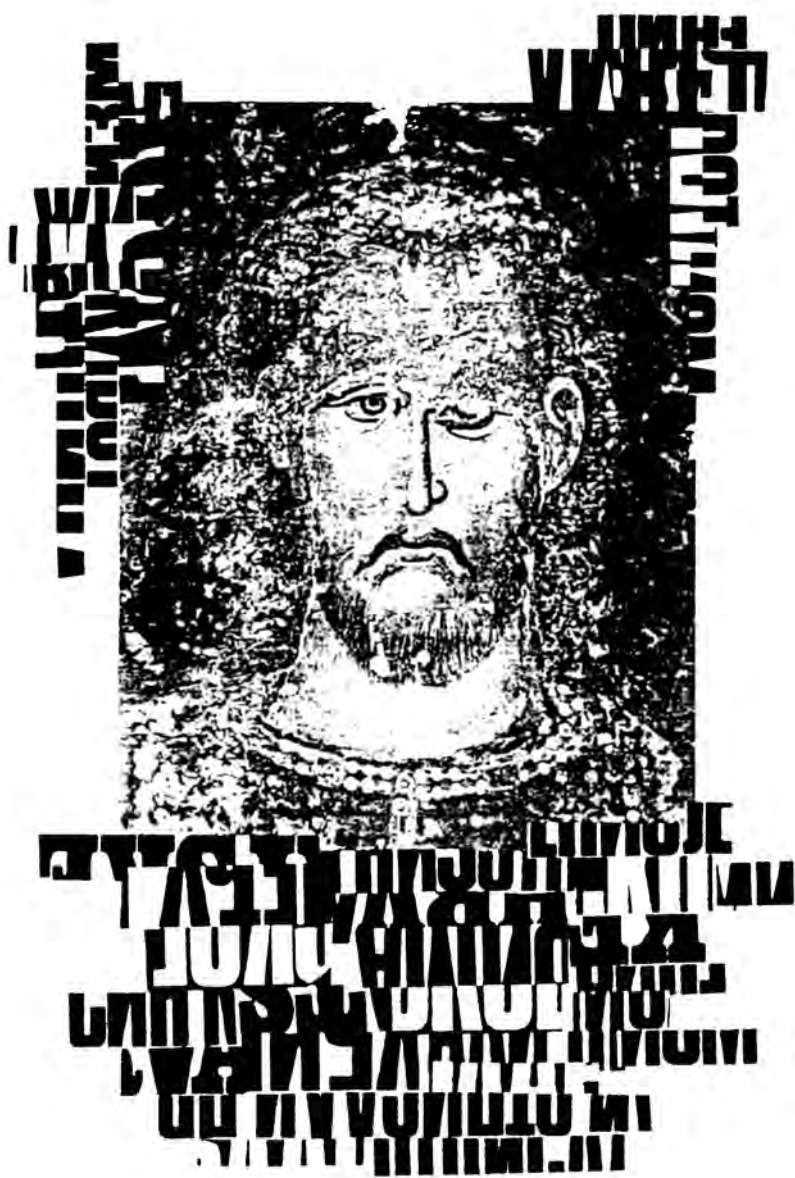
Пчелињи бруј. Гозбених почасница.
Изнад метоха. Изнад себарских
лубњача. Мирис кише. И косова.
Заустављена је ноћ. Благословом
и вином. Слепило и раздом.
Жилиште проклетија. Пророк Амос.
Са два миленијума. И још два
столећа. У неутрнулом оку. Седи
крај славске софре. Слуша мелемну
молитву. Кнеза. Новог Израиља.

*

Битке никада нису изгубљене.
Ни на црном пољу. Ни у запретаном
срцу. Али тога дана. Не игра се
и не пева. Кукавица престаје
да кука. За мртвим јунацима.
Ослушкуј. Још увек кроз мрклину.
Удар мача о мач. Тугањ копита.
У земљи. У ваздуху. Пуне су вучије
јаме. Наших глава. Одрезана језика.
На Видов дан. У глуво доба ноћи.
Све реке. На Косову. За трен.
У крв претворене.
Потеку.

СВЕТИ РАТНИЦИ

МУСИЋ СТЕФАН

„На мени је останула клетва“
Народна песма

Ту нема двоумице. Зебње.
Разгађања. Узлећу голубови.
Из јасновидих снова. Камен си
тајац. Тврда реч. И вера.
Бутрасто лице. Дечачки надурено.
Из Данице на истоку. Из
зајагреног месеца. Знаци пакла.
Потеци. Смрћу. Да узбијеш
клетву. Време је друмовати.
На Ситницу. Мутну и поводну.
На рочиште. Звездама и Кнезу.

ЖДРАЛИН

Високо међ звездама.
Дубоко. У земљи. Мртва су
наша тела. Прах будућности.
Али језик. Не може бити.
Утамничен. На дну бајке.
Чаровит. Ждралин спава.
Осмог дана. Пусти га у
планину. „Ко пјешнице узиде
нека се на коња врже“.
Из његових копита. Као
препелица. Узлетеће. Песма.

СВЕТИ РАТНИЦИ

Пре но што освоји. Зима.
И тамнило. Пламте царства.
Зеленим пламеном. Пород
аспиде и гује. По крајинама
српским. Горопад худобника.
Крв узаврла. Низ црницу
тече. Витезови. У златним
окопима. Ко гора на
ветру. Смањује се дан. Гром
из самострела. Секире севају.
Свети ратници.
На војишту.

САМОДРЕЖА

Пчеле и липе. Над Лабом. Над
Ситницом. Крај Самодреже
Оружје одложено. Бруј омамљених
звона. Из бездна израња.
Скинули су калпаке. И ушли
у цркву. Из таме. Из тамјана.
Капи мира. Капи светлости.
У средини. Према олтару.
Бели анђео. Са круном на глави.
Хлеб и вино. За царство.
Небеско.

ВУК БРАНКОВИЋ

Безглави коњаници. Тмуша
непрегледна. Злогуке јејине.
На нашим траговима.
У паклу. У помами.
Прска. Кост. И крв.
Отпадник ти седи. Уз колено
Господине. Србљем и Подунављу.
Мрколики гаврани.
Из срца му. Излећу.
Копају наше очи.
За трпезу. Ђавољу.

ОБИЛИЋ

Ишао си низ поље. Главу
одрубљену. Носио. Под мишком.
Устали смо. Са окрвављене
земље. Занемели. Урок
да те не стигне.
Обил витез. Од мајке обиле.
Са копљем. Окренутим.
Према звездама.
Улази. У песму.

*

Шта је историја? Шта
љубичаста репатица. Небо
што полови? Скаске. Скаске.
Из запењених речи.
Лутајуће молитве.
За тренутак. Заустављамо
пакленике. Вилинско млеко
са усана ти тече. Вечна
загонетка. Илдерим. Пред
стаништем дивине.
Светли твоја рука.
У сребро. Окована.

ЈЕФИМИЈИНА ИКОНА

ДРЕВО ЖИВОТОДАВНО

Од крста
Са Голготе
Испраних рана
Распетога
Светли
Часни крст
Са словенским знамењима
Сунчевим дахом
Помешано
Древо животодавно

СКАЗАНИЈЕ О ПИСМЕНИМА

Зашто падају репатице. Из
видљивог у невидљиви свет.
Неболомнице. Ко плодови. Горки.
У тамним келијама. У муклини.
Сањају иноци. Хрушта и огњеве.
На ретком папирусу. Сказаније
о писменима. У језику високом
и тесном. И тако непрестано.
Сумња и молитве. Усови и темељ.
Тражећи. Проходне правописе.
Иза штављених зечијих кожа. Иза
црнила. Утварни преписивачи.
Очи им видовите. Звездани
брзописи.

КРСНА СЛАВА

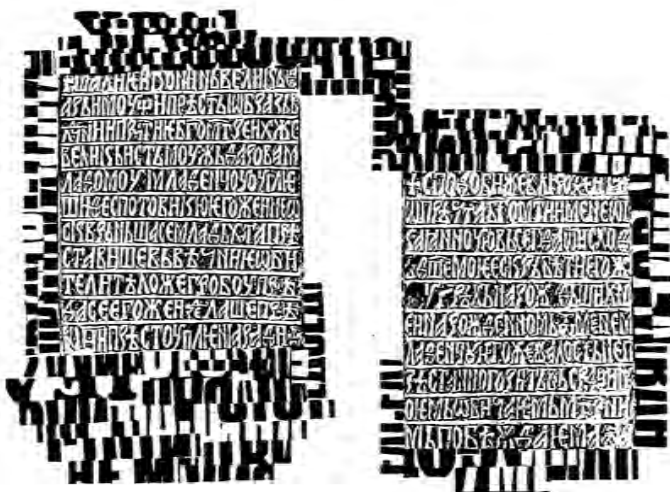
После гладних година. Робљења.
Сеоба. И помора. Док на
ветрометини стојимо. Језика.
Још незапретана. „Дворба и
угодба богу“. Колач. Кољиво.
Свећа. Тамјан. И вино. Затвори
очи. За трен. Над безданицама
прошлим. Ослухни гласове звезда.
Добро јутро. Светлости. Кап
извора. Зрно љубави. Зрно земље.
“Част о благом дану“.

ЈЕФИМИЈИНА ИКОНА

Као летње јутро
Срце се отворило

Од нашег ока светлије
Од наших костију чвршће
На малој сребрној икони
Искре
Урезане речи

Твоја брига
За разлучење душе
Јефимијо
Матерњом сузом
Побеђена

РОМИЛ ПУСТИЊОЖИТЕЉ

А се сут греси моји.
Господи. Зов звезда. И
зов тела. Смотреније
васељене. У тмастим.
И вапајним временима.
Писмо цвета. Речи
жеравичне. Покрај врлетних
гора. Подвижници. И
исихасти. Ромил Пустињожитељ.
Уста запечатаних. Сновидни.
Усамљеник. У цветовима
трњина. У оку белоушке.
Бол. И. Вечна светлост.

MATTHEW

STYLIZED GRAPHIC ELEMENT

ЋЕЛЕ-КУЛЕ

ЋЕЛЕ-КУЛЕ

Из жбуке. Из камена. Светле
лобање. Са оком свевидећим.
Траг звездане жеравице.
Страшно се племе. Из бездна.
помаља. Ресавци процветали.
Кроз златна уста липе. Дишу.
Нишава плави поља. Пауци
град премрежују. Двадесет и
пет гроша. За одсечену главу.
Крај је пролећа. Црвена
мећава. Зидају мртви мајстори.
Кулу. На небесима.

*

Хуршид-паше. Из Јасеновца.
Са црним ножем. Међ зубима.
Мржњом и крвљу. Окупани.
Над личким голубњачама.
Над херцеговачким Коритима.
Излазе трупла. Из јама.
Из клачина. Кости нам.
На Косову. Премећу потајнице.
У рушном срцу. Мукло тули.
Хроми горски вук.

ВЕТРОВИ СА ЧЕГРА

Нема угарница. Без наших
костију. Посејаних. Зелен је
месец. Врти се звездани
круг. Ламаргин спава. О
Ђеле-кулу наслоњен. С руком
на грудима. У сну му Париз.
Омамна Нотр Дам. Из
балканске мрклине. Куга.
И присојкиња. Вреба. Над
цариградским друмом. У
висинама. Крваву главу.
Стевана Синђелића. Ветрови
са Чегра. Носе.

КОЈЕКУДЕ СРБИЈО

Сваког нам дана. Крваво
Сунце изгрева. Месец га
замрачио. Из зеленог
огња. Мразна гуја. Сикће.
Крај шуме чаровите. На
њиви. Тек узораној. Црни
Ђорђе спава. Са ножем.
Међ зубима.

Којекуде Србијо. Кроз ране.
И крв. Остварујеш снове.
Гром те породило. Кубуре
омладиле. Заљуљали смо
Царевину. Мирис смрти
нас буди. Јутарња светлост.
У очима. Слобода обдањује.

СРПСКЕ ЗЕМЉЕ

Сунчани језик. Из древног
корена извире. Твоја сен.
Рајско дрво живота. Излетео сам
из златне колевке. „Срце је
безумниково као врч разбијен.“
Умири грозницу. У телу.
Буди светиљка. Бели облак. У
срцу Проклетија. Лелујају
Високи Дечани. У спрженим
очима краља. Прикрио се дан.
Источно. Јужно. На небесима.
Светле српске земље.

ВРЕМЕ ЈЕ

Имаш хиљаду живота.
Плава крстачо. Шумадије.
Стеже лед. Бљује Луцифер.
Своју немоћну мржњу.
Ја сам коњиц твој. Блед
и ломан. Копита не
додирују смоницу. Црвено
иње у ноздрвама. Време је.
Брадвари оштре секире.
Над танким језицима.
Сеновитих народа.

ВРАЧАР

МЕСИЯЧУЮ ВЪСЬ

СВЯТЫХЪ

ПРАВОСЛАВНЫМЪ

НАСТАВЛЕННЫМЪ

ДЕСПОТУ

ТОМУ. ТОГДА

ВНЗНАСЕАЕМЪ

ОТЪ АРЪТВА

СВЯТЫХЪ

СВЯТЫХЪ

СВЯТЫХЪ

ТАШМАЈДАН

На твојем камену. Спава. Стари град.
Таш. Мајдане. Из таме. Муња блисне.
Стамбол-капија. Црна ружа. У срцу
Васе Чарапића. Занемиш. Бела лелијо.
Липе у студену. Замирише султанов
хатишериф. У ноздрвама Срба. Слобода
и крв. Стотинила се гробља. У твојем
оку. Топли се таин пече. Зелено
табориште. Отровница на језику. Гроб
нероткиње. У дечјим сновима.
Голубало се сунце. Последња српска
шансо. Свети Марко на коњу. Са мачем
у зубима. Своју цркву прелеће.

БАНОВО БРДО

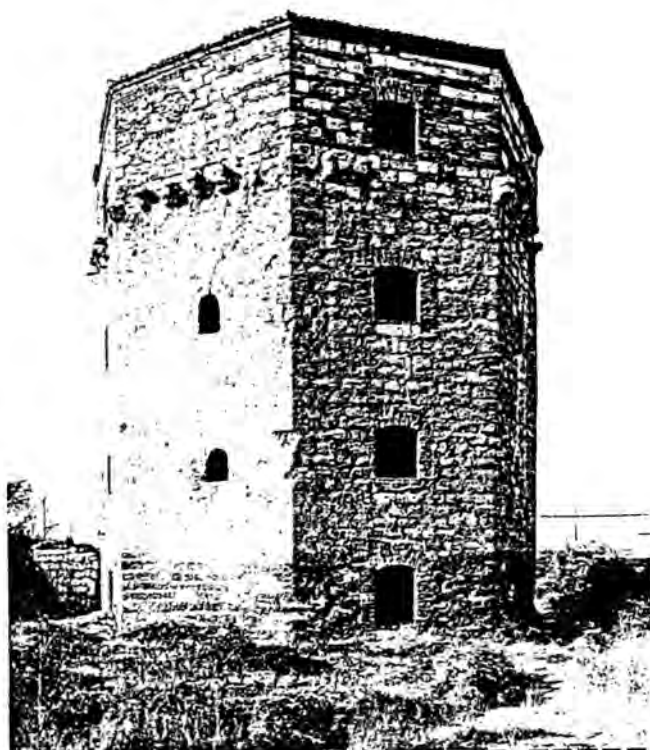
Плава звезда. На голем брду. С трешњама
и виноградима. Велика сенка. Јатовог боинга.
Слеће у Саву. Чеднију од јутарњице.
Расањује се град. У праскзорје. Пожари
купињака. Матија Бан. Међу својим драмама.
Спокојно спава. Крај готских прозора. Миришу.
Ада и клен. Плесан и голубаче. Не пролази
ноћ. Из црвоточних кочија. Пожешком.
„Мејрима или Бошњаци“. „Јан Хус“ и „Кнез
Никола Зрињски“. Узалуд буде. Уснулог.
„Српског Шекспира“.

БУЛБУЛДЕР

У Крфској. У Чегарској. Дечаци.
Са дроздом на уснама. Лове северњачу.
Из тамног језика. Капље. Невидљиви
мед. Загледам се у грм. Белоушка
засветлуца. Подземни извори. Као
жеравица полеће липањ. Са сивог
макадама. Из вртова. Омамљен. Осваја
Рузвелтову. Гробље замирише. Ти си
ветроказ. Окружен плавим мушицама.
Већ је дан. Рашириш своја мокра крила.
У славујевој долини.

ДОРЂОЛ

Место где се спајају четири пута.
Зелена звер. Штит цара Душана.
Звезда Давидова. *Dortyol*. Отровни
анадолски крин. У грудима Београда.
Спотичући се. Дубровачком. Силази
робусни Срђ. Браћа Барух. Пију.
Плави. Аријевски. Снег. Са Шварцвалда.
Зереком. У дубоким баштама. Мула Јусуф.
И Карађорђе потежу тешке речи. Као
куршуме. Сикће Александар Виртембершки.
Срушен је Принчев двор. Са расцветаних
шљива. Облаци пчела. Златни лептири.
Падају на град. Из дубоког сна.
Буди се Црна шума. Срби и Јевреји.
Поклани и спаљени. Милошћу Јехове.
Дивљом мржњом. Из Јасеновца.
Из Матхаузена. Плове небом. Изнад
Небојше куле. Као птице селице. Плове
Савом и Дунавом. У олујно. Црно море.

וּמִתְחַנֵּן
הַמִּצְוֵה
וְהַיְהוֹה

וּמִתְחַנֵּן
הַמִּצְוֵה
וְהַיְהוֹה

ВРАЧАР

Мирис огња и смонице. Звезде се митаре. У очима Светог. Благдан и љубичице. 27. априла 1594.
Устајем костобољан. Костретна знамења. Сенке мртвих. У зеленој чаури. Милешева. Худоба и лудило.
На пољу Врачарском. У вилицама сам вука. Пев из перунике. Безнад.
Горе сењаци. Твоје злохотне руке Синан пашо. „Слово славе Сави“.
Пламен плете.

**РЕЧИ СУ ПРОЗРАЧНЕ
КАТЕДРАЛЕ**

БРИТКИ РЕЗ СВЕТЛОСТИ

У зачараном кругу. Трчиш
неуморан. Таласи. Таласи.
Речник крај мравињака. Живот
је то. Као рана гнојна. Уснула
историја. Пљувачка Зорњаче.
Овде сам неверо. Између два
почетка. Растављен на делове.
Њива неузорана. Жуд за немогућим.
У болном сновиђењу. Утрг крви.
Узми моје око. И моју кост. Језик
успаничени. Бритки рез светлости.
Из њих исијава.

И ХОМЕР

Они који су дуго. Под земљом.
Нестрпљиво чекају. Наше сенке.
Обајници и јасновици. Пометени
песмом. Шта тражи човек.
У слеђеном ваздуху. Зажарених
образа. С медном кошницом.
На леђима. Љубавник плавог
ветра. Пламињам у измаглици.
И Хомер је скидао хексаметре.
Са мојих усана.

РЕЧИ СУ ПРОЗРАЧНЕ КАТЕДРАЛЕ

Страх од љубави. Страх од смрти. Замке ноћи. Сазвежђа ишчезавају. У капљицама кише. Таложe се векови. Сунчеви брзописи. Али ти знаш. Муку рађања. Са дна језика. Бавољу круну песме. Визију горолома. У лимфи. У жлездама. Небеске немани. На нашим траговима. Глогов колац у срцу. Речи су прозрачне катедрале. У твојим сновима. Кључеви. Што отварају свет. Иза купинове вреже. Иза гримизних гробова. Историје.

ГОЛЕМ

Ја сам светлост. Звездана
огризина. Глад без мере.
Сиктаво семе. У мошницама.
Теку речи. Из крви прогрушале.
Непознат. Рађа се свет. Злато
извире. Из наших костију.
Опаки снови. Пред свануће.
Мелемни плач. Новорођенчета.
Земља нам гори. Под ногама.
Тужан си. Као зима.
У напуштеном храму.
Ту. На домаку. Наших очију.
Рида. Грозни Голем.

У РАСЦВАЛОЈ КРУНИЦИ НОЋУРКА

Празан лист хартије. На столу
чаша. Купиново вино. Снег
нам се. Са обрва топи. Тајним
богазама. Пристижу звездари.
Ти одгонеташ. Змијску
кошуљицу. На дан Страшног суда.
Небеске безбожнике. Мој усуд
лети земљом. Водом тече. Најављује
ново доба. У расцвалој круници.
Ноћурка. У оку. Распомамљеног
Прометеја.

САЊАМ

Гоне ме. Дан и ноћ.
Крмчија небеска. Замак
под месечином. Омађијан
спава. Вучји урлик.
Затвара тешка врата.
Искрчили су шуме. Трибали.
Златним мачевима. Сањам.
Плави бездан. Испод љутог
Бога. На обалама Фисона.
Подивљалог.

А ГЛАС ТВОЈ

Између речи и муклине.
Осване дан. Биљурна зора
на грудима. Земља се буди.
Omnia mutantur. Nihil interit.
Да ли је човек господар
језика. Олујне стазе. Жарни
свемир у грлу. Моја крв.
Узаврла. Осваја виситоре.
А глас твој. Гороломан.
Као хука многих вода.
Одјекује.

ПЛАМЕНО ПИСМО

Искушаваш ли моћ певања.
Језиком у језику. Врти се
свемир у нама. Непоткупљиви
бездан бића. Из жарне несанице.
На мом се длану. Кресница
распрскава. Вечно у постојању.
Творци хлеба. Творци ратова.
Миришем сенку ствари.
Ноздрвом анђела. Искре трудне
речи. Одједном пробуђене.
Пламено писмо. Заумне
реченице.

ДУГ ЈЕ ПУТ

Певачи елегија. Окружују ме.
Чулна прозрачност ствари.
Невидљиви светови. Унаоколо.
Звон коралних гребена. На рубу.
Јаловог океана. Шта је заправо
песник. Олујна пустолина.
Побеснели пенис. У запаљеној
ружи. Бреме васионе. Упознај
тајновито безгласје. У
замраченој клети. Огледало
смрти. Огледало љубави. Дуг је
пут. До Маслинове горе.

ПО НЕБЕСКОМ ПРОЛОМУ

Губи се ноћ. Пред бледом
разданицом. Гледам град.
Из таме израња. Као змија
у замци. Фебруарска
краљица. Знак и слика. У
леденом грчу. Сребрни кров
храма. Твоје слутње.
Смрзнуте. У ваздуху. Расте
сива светлост. Долазе гатари.
Руку опогањених. Псалам
и гусеница. Ветар глође
стабла. По небеском пролону.
Речи развејане.

ОДАКЛЕ ДОЛАЗИШ

Затражио си благослов. Кротку
реч. Пред јутро. Између сунца
и мрклине. Трепери дах
самртника. Чудна је ноћ. Без
тебе. Чујем тигра. Стабло.
Балегаре. Ледени глас песника.
Октобарске револуције. Све је
мена. Бели сумрак. Мразна крв.
Неспокојство. Одакле долазиш.
Зловољни Орфеју. Горе
пристаништа. Поља зреле ражи.
У твојим шакама. Копни.
Лањски снег.

РАСТАЧЕ СЕ ПЛАНЕТА

Као преслица. У дечијој
руци. Извија се. И дрхти.
Пламен воштанице. Желим
да будем земља. Траг
неизбрисиви. Ти што
васељеном владаш. Очију
ослепљених. Чујеш ли како
клија семење. У мојој утроби.
Прска небо. Над главом.
Растаче се планета.
Мртви из гробова устају.
Бежите подли обајници.
Са нашег обзорја.

ПАЖЉИВО ПОСЕЈ

Мразовито је. На ђавољој
стази. Луцифер модрих
зуба. Ждере своју децу.
Бес узбурканог океана.
Враћам се извору. Родној
речи. Изгладнели љиљци.
Освајају дан. Пажљиво
посеј. Зрна јечма. И
земљу изграбуљај. Нема
кључа за вечност.
Затворио сам уморне очи.
Лице анђела. Исцртавам.

БУДЕ СЕ ОБАЈНИЦИ

У горском оку. Сломио се дан.
Тихо је. Дисање кртице. Из
тамнила. Ја сам сребрна
месечева кугла. На избораној
кожи храста. Порозна брана
језика ошамућеног. Растрчи се
горо. Помешај своје потоке.
Кременом ватру заискри.
Имаш сунце на длану.
Грозничаво. Жедно. Буде се
обајници. С пеном на уснама.
Заумни говор. Зачараће
свет.

ТО НИЈЕ СНОВИЋЕЊЕ

Мера речи. Граница
краљевства. Бити земља.
Тек поорана. Жалфија у
пољу. Слепи ровац. Месецом
опијен. Храм лебди. На
обзорју. Рана је зацељена.
Сећам се гласа човека.
Господара свемира. То није
сновићење. Сред столетне
шуме. Коју секира није
дотакла. Стојиш крај
извора. Чекајући.
Тренутак песме.

МОНОЛОГ

Пробудили смо се. У поноћ.
Под црним дудом. Пожудом
раздиране. Вештице мађијају.
Светлост је у теби. Слово
божије. Звездани одсеви.
Зов историје. Заслепљен.
Ћутим. Љубављу опијен.
Песник. Истраживач. Ружичасте
планине. Рекао си Содома.
Дивио се усовима. У тмолој тами.
Мразни монолог.

ДЕВОЈКЕ ОД СМРТИ НЕВИНИЈЕ

Попећемо се стрмом стазом.
Што кривуда. Пред раскршће
звездано. Крвоток океана.
У срцу. Студен децембарска.
Харонов чун. Под ногама.
Отварају се врата пакла.
Кандило жежеш. У невиду.
Дише језна ноћ. Девојке од
смрти невиније. Мукле
небеснице. Преко црних
степеника. Напуштају дом.

РИТАМ ПЕСМЕ

Не могу рећи. Гробље. Глад.
Голубица. Ни зелени камен.
Ни извора шум. Настаје
тмуша. Пловидба преживелих.
Острва. Острва. Са отвореним
ранама. Речи попут глечера.
Плапти моје тело. Лобања
узаврла. Ударац језика.
О земљу. Ритам песме.

У НЕВИДУ

Да ли је то оркан. У Пандориној
кутији. Рађање васељене.
У овој пустари. Паралелни
светови. Реч која своје значење
поништи. Узалуд је вера
наша. Смртни се жалац ближи.
Спавај стиснутих усана.
Као у зипци. Отварају се
гвоздена врата. Стрепња нас
удваја. Бели се колац. У невиду.
Врх богомоље.

ОТРОВ

Будим се у пшеничњаку.
Животодајна зора. Расипају се.
Цветне капи сунца. Боже
који си ме даровао. Покажи
своје лице. Космичко јаје.
Звезданог лабуда. Ослушкујем ти
глас. У магленој роси. Вулкани
и водоскоци. Смарадна свежина
зденца. Не заборави. Да постоји.
Слепа земља. Царство невидљиво.
Жал и светогрђе. На врху
Олимпа. Смушени врачари.
Отров који пламти. На моме
језику.

СТОЛЕЋЕ

Сан о неспутаној слободи.
Озарена лица. Варљиви свет
фантома. Док једеш своју
децу. Столеће затамњено.
Хладни злodusи. Из очију ти
вире. Болна недоумица.
Бикови гвозденим папцима
газе. Пламеним дахом спаљују.
Где је рај комунизма. У
сибирским вртovima. У
притворној идеологији. Кржаве
људске сузе. Смрад устајалих
ружа. У стакленику.

НЕЗНАНЧЕ ЗЛАТОУСТИ

Посматрам свет. Невен
крај прозора. Златну кап
васељене. Пљускове изненадне.
Све је привид. Божанско
дрво. Јастреб у планини.
Змија чуваркућа. Ивицом
сновиђења. Замкама
невидљивим. Лове нас ђаволи.
Мериоци збиље. Тамо где
склапаш очи. Незнанче
златоусти. Гонимо инороднике.
Комадамо песму.

ЛАКУ НОЋ

У васељенском зеву.
Сребрна слуз језика.
Пинија над провалијом.
Ноћни лептир у грлу.
Лаку ноћ смрти.
Непоткупљива невесто
Што нас чекаш. Лакома.
И смерна.

СВЕТЛОСТ ПЕСМЕ

сунчева чаролија
 анђео на коленима
чији сам заточник
у сеновитој омами
 речи неизговорљиве
видиш ли у сну
 гнездо грома
 девицу распомамљену
семе моје расипно
 тражи чедну земљу

ватра се шири
 под кожом
белина небеска
спавам у понорници
 звездама окупан
крилата змија
 на језику
светлост песме

ЗАВЕРЕНИЦИ

Прими свету ватру. Клицу.
Врутка девичанског. Као дар
обзорја. Јутарњу кап меда.
Са других светова. Препелица
нас прати. Закони о одржању
енергије. Неразумљиве речи.
На твојим уснама. Дивљи
језик. Стишани крици. Грома.
Исполински песници су они.
Што не пристају. На пепео.
Завереници заумља. Жар им се.
Под челом. Распаљује.

ЗВЕЗДОВЕЧНИК

Трчиш обалом. Запењеног
океана. Наднебесно летиш.
Гоњен злим ветровима.
Преко лица пустиње. Најзад
стиже дан. С белом рибом.
У оку. С колевком од злата.
Све ти верујем. Спајаш небо.
И земљу. Високо горе. Седам
модрих сунаца. Мразни
глечери. Планетарни капилари.
Месец се истањило. Звездовечник
усамљен.

ЗЛАТНА ИСКРА

Кренуо си. Да осветлиш
свет. Врх брезе. Покрио те
лишћем. У урни звезданој.
У прозрачном ваздуху.
Светковина неба. Опоро
време. Жеђ се распламсава.
Језди јелену мој. Чекам те.
Неспокојно. Зеница раширених.
На рубу речи. Предела
закључани. Шум воде у
вртачама. Златна искра
светлости. Са чела ти
зрачи.

ПЕСНИК

Смоква на камену. Кртица
и љубичица. Дах новорођеног.
У твојим грудима. Свежина
разданућа. Они. Који су носили.
Венце од зимског цвећа. Сад
клече. На трговима. Опаки
стршљенови. Из уста им излећу.
Песник окреће свет. Око малог
прста. У молитвеном надахнућу.
Невин. Као Бог.

ПЛАВИ ВЕТАР

О НЕИЗРЕЦИВА МАИНО

Гримизно крило ноћи. На твоје
лицу. Котарице пуне. Зелених
плодова. Одлазим. Без речи.
Месец грозничав. Ко подивљали
баштенски пуж. Земљу
раскопава. О неизрецива маино.
Горе и воде. Стабла освештана.
Гледам. Небеску ковачницу.
Пробудила се зора. Из пламена
различка. Твоје око израња.

У ЈУТАРЊЕМ ЗАНОСУ

Усови се мешају. Са земљом.
Тело расточено. Испарава.
Где су друмови. Где путокази.
Што рађају громове. И народе
небеске. Иста је бескрајност.
Једног и бића. Рекао је
Парменид. У јутарњем заносу.
Шумске звери. И шумски
извори. Корен и светлост. Из
немуште колевке говора.
Хранљиво зрневље сумње.

ЦРНБОГ

Изабрао си колевку. Немир
међу сазвежђима. Реско
ждрело ноћи. Под благословом.
Неког другог сунца. Сањаш.
Белину папира. Песме
прождрљиве. Све је језик.
Сенка. Покрет. Крик.
Куршум-речи. Црнбог се
порађа. На кобилици.
Брода планетарног.

ТИ СИ ВЕКОВИТ

Мало плаво сунце. Ноћу се
препире. С мртвим песницима.
Из зуба. Звезда сева. Гавран
на прозору. Весник је невоље.
Злодух у потаји. Кажем ружа.
У погубном тренутку. Лепотом
заслепљен. Низ лице. Бледог
свеца. Кап зеленкасте крви.
Чемерно предсказање. Ти си
вековит. Горди псалмопевче.
Жудњу са речима. Венчаваш.

ПРЕПОЗНАЈ СЕ

Сунчев сјај. Прежалио сам Икара.
Глагољивог. Под мојим ногама
рајске степенице. Укрштени су
светови. На прагу поноћи.
Слутиш додир грома. Ножеве
крвожедне. Бродови су на видику.
Звездане реченице. Препознај се.
У прочитаном знаку. У зрну
грозда. У ноћном лептиру.
Земљу крвљу натопи. Запалио се
океан. Моћ Луцифера. У твојим
очима. Језни зев. Понорнице.

ДРЕМЉИВ ПОСКОК

Златна си грудва. У жарној
котларници. Милорек мистерије.
Препелица и светлост. Нагон
неукротиви. Вадим живу ватру.
Из камена. Из притке. Са твојих
усана. Чежњив оркан. Дува.
Ружни свете. Злогука будућности.
Котрљају се главе. Господара
душа. Ја сам бродоломник.
Нежно чудовиште. Дремљив
поскок. Са црним зубима.

ОВИДИЈЕ

Скривен. У месечевом знаку.
У изгубљеном краљевству.
Утварно коначиште. Леден
ветар дува. Из срдитог
космоса. Жиг светлости.
Експлозија Сунца. Као хрушт.
У лобањи. Очајни вапај
Овидија из Тома. Мирис брескви.
У ноздрвама. Одблесак Црног
мора. Његова жучљива суза.
Натапа гетску земљу. Из
слогова. Мртвог језика. Горка
Tristia. Васкрсава.

* * *

Ка сунцу. Ка рођају. Са мачем.
Од зеленог злата. Сећаш ли се.
Помрачења. И изненадне зиме.
Тамо. У безданима. Окованим
тмушом. Гргољила је несаница.
Таласи у снежнику. Твоја кишна
душа. Побегла из раја. Бичевана
језиком. Нежношћу осенчена.
Чули смо грмљавину. Зов земље
ветровите. Ти си мој пакао.
Мој пут у непостојање. Горка
јабука. У слеђеном грлу.

ЖЕДАН КЛЕЧИМ

Пријатељице моја. Слеђеног осмеха.
Где су песме наше. Црвени жишци.
Из распаљене ватре. Мука речи.
И мука тела. У грозници. Сливају се
бујице. Према југу. Према северу.
Погрешни земљокази. Свемирско
хододарје. Жедан клечим. Над росом.
Над каменом. У свету помереном.
Опака вучја крда. Навиру из
тмине. Крвавим губицама. Глођу моју
сенку. Ти седиш. У заборављеној
земљи. На заборављеном језику.
Хладан пепео. Мешаш.

БИСТАР КАО МУЊА

Опустело је царство.
Незнане су стазе. Том
несмирнику. Са друге
планете. Нек буде срећан.
У Пандорином крилу. Он
који све уништава. Нек пева.
Нек оснажи језиком.
Утихнули пламен. Земља је
родница. Из које истрчава.
Бистар као муња. У Божијем
оку.

* * *

С оне стране поноћи. Глад
неутажива. Ти си гласник
небески. Харфа васељене.
Игра и лутање. Бездани зев
у нама. Очекуј хладну зиму.
Звон модрог челика. У месу.
Ја сам стена. Ветрушка
с виситора. Изворе
обесветисмо. Кћери
Јерусалимске. Зелене јабуке.
Падају нам у крило. Наш
пакао су речи. Из жлезда.
Излучене.

РАСТЕ ТИ ДРВО

Слепи мишеви. Вече октобарско.
Ледени грч. Растакање снова.
Нигде те нема. У киши. У
куршуму. У жлезди. Зараженој.
Да ли си сенка. Врач невидљиви.
Безумљем опасан. Отварају се.
Црна врата. Излазе утваре. Из
својих потаја. Модрог лица.
Очију затрављених. Расте ти дрво.
На трудном језику. Крошњом.
Гризе звезде.

РАЗВЕНЧАВАЊЕ

Непостојеће границе.
Заборављене земље. Скрајнути
међаши. На туђој су страни.
Прихватили смо нова знамења.
Змијин свлак. И затрављене
стазе. Махнити доушници.
Ножеве зарђале. У срца забадају.
Моје су речи. Црни камен. У грлу.
Осећаш ли. Горких година.
Развенчавање.

ГЛАС

Откривам твоје лице. Реч одзвања.
У затамњеном простору. Бол и
срџба. Порушени мостови. Мука
путовања. Из чаровитих честара.
Историје. Надиру хорде Џингис-кана.
Ситни. Жути мрави. У тишини.
Гризу трбух. Планете. Ватра пламса.
У мојим костима. Заборављени
говор. Ти си глас. Из мрклине.
Црвени крин. У уху. Божанског
провиђења.

ПЛАВИ ВЕТАР

Ко ће одгонетати. Говор заумни.
Бруј звона већ одјекује. Тамнило
олује. Жар твог ока. На цвету
различка. Ђук нас буди. У
праскозорје. Више не препознајем
свет. Пuteви никуд не воде.
„Видиш ли шта се збива у дрвећу?
Плаво и ветар, плави ветар.“
Узвикнула је Нађа. Немоћни Бретон.
Међ успаниченим речима. Као
делфин. Под ледом. У одсуству.
Сваке контроле разума. Посматра
обрисе сунца. Све сам измислио.
Све сам порекао. „Кроз глогово
грање“. Муња. Сан. И озарење.

НОЋАС. САЊАО САМ

Игра планета. Ватрени водопади.
Из црвене булке. Воња. Страшни
суд. Векови вере. Размичу се.
Христолики заумници. Трче ка
Голготи. Ноћас. Сањао сам.
Вилину планину. Градове
потопљене. Пропаст Запада.
Бик ми стоји. Над главом. Очи
му закрвављене. Бога не познаје.
Клетву. Пламен. Песму. Лиже
зорњачу. Мокри по небесима.
Риче. Крављи космос.

АРГОНАУТИ

Знао је све. О тој сабласној
земљи. Пас са угашеном
зубљом у чељустима. Чудесан
привид света. Опијен јаловошћу.
Такав је пут. Ишчезлих
Цивилизација. И деца. Која се
не роде. Имају нож. Под језиком.
Опчинио си ме. Блаженим
лудилом. Црно море. Златно
руно. Под мишком. Пада ноћ.
Мртви Аргонаути. На обзорју.

ЧУЈЕШ ЛИ ЗВОН ГОВОРА

Док бели град спава. У пакленој
колевци. Крилата бића у твојим
сновима. Слепи миш. На стропу
љубичастом. Главо моја.
Обремењена огњем. Чујеш ли
звон говора. У роси. У пелуду.
То су закони небески. Грч и вера.
Пољупци предјутарњи. Вражји
анђели. Падају нам у крило.
Злокобни јасновици.

КРУГ

Ослушни откуцаје срца. Прошлих
векова. Понорну вртоглавицу.
Тамно сновиђење. Пегаз у кочијама.
Са гривом побелелом. Рже нам
пред вратима. Не слуша глас
господара. Из ноздрва му цветови.
Од зелене пене. У оку земља безљуда.
Ухватио сам га. У теснацу.
Унезвереног. И сасушених крила.
Крваве бразде бича. На његовом
телу. Зуби мајке Горгоне.
Затвориле су круг.

* * *

Кажем. И јесам.
Жарна муња. Језика.
Јеловник историје.
Дивљи пролом.
Што потврђује.
Песму. И. Постојање.
Реч. Случајна.

ПРОЛАЗИ ДАН

Док стављаш шаку. На
светлост. Детињство.
Црна бубашваба. На зиду.
Кућа страха. У. Пејзажу
чуда. Залудна је одбрана.
Дивљач си. Златна мета.
У ловчевом оку. Пролази
дан. Крик препелице.
У сутону. Под звезданим
сводом.

ПОМАМА И ПРАХ

Нек те обгрли освет. Својим
мирисним телом. Узаврли
кладенци. Крик новорођеног.
Певаш. На језику незнаном.
Уморни Аполоне. Тамо где те
нема. Жудња је рана. Отворена.
Помама и прах. Како протиче
ноћ. Неволњи љубавниче.
Дрхте речи. У твоме горком
грлу. Рука над папиром.
Још једна. Света пошаст.

КО СИ ТИ

Под космичким пљусковима.
Двери сунчеве. Затворене.
Дан утихнуо. Гасне златни
сјај. Ко си ти. Незнанче. У
зеленом дворцу. Грозничав и
срдит. Продавац лажних
драгуља. Ловокрадица. Из
сибирских тајги. Утркују се
ветрови. Снег на нашим
рукама. Нема више љубави.
Дрхти суза. Свемирна. У
прозеблом оку.

СТРАХ И СЛУТЊА

Догоревају градови. Свемир заточен.
У ораховој љусци. Док те пожудно
свлачим. Из ока твога. Пламни
знамен. Жедник над извором. Нем.
Усамљен. Чопор звери. У њему.
Крваву утробу преврће. Живо месо.
Кида. Уснио сам сан. Душу венчаваш.
С ветровима. Црн. Го. Камен у руци.
Безнадно лутамо. Пустолином.
Страх и слутња.

ПРЕД НЕВРЕМЕ

У почетку беше реч. И расцвала
земља. Сласна јагода. Међ зубима.
Дуги су путеви. Утроба жарна
од жеђи. Сенка нас црна прати.
Сизиф. Син Еолов. Најлукавији
међу смртницима. Откинуо си
руку. Побеснелом фауну. Његово
златно око. Сад сузи. У тами.
Певају водоскоци. Зов кише. Зов
дроздова. Ја сам лисица. Злокобница
васељене. Пред невреме. На кожи.
Помодрелој. Исписујем песме.

ГЛАДНЕ МЕ УТВАРЕ...

Шта си ти. Усов успаничени.
Сенка јаловог Прометеја. Белина
што раздире. Нежни очни
живац. Ево руке. Пуне росе. И
буба. Из зеленог безмерја. Моје
тело је песма. Сев језика. Из
змије у процепу. Експлозија
рођења. Гладне ме утваре прате.
Са нежним сјајем. У оку. Диже се
пламен. И пада по речима. Као
сребрн прах. Као несаница.

БАСМЕ

Поноћ у теби. Слап крви.
Подрхтава. Отварају се
ране. Привиђења. Крхке
свирале вечности. У млеку
месечине. Шака сам пепела.
Пред слепим зидом. Стојиш.
Чувар сопствене сенке.
Скривеном стазом језика.
Прозује речи. Басме. Блескови
бездана. Зидају. Звездану
катедралу.

* * *

Зелени зрикавци. Хук далеког
водопада. Бресквин цвет. У
прозору. Под мојим узглављем.
Мирис свежег хлеба. Уплашио си
се. Сопствене сенке. Црног
олтара. У сновима. Злогуки.
Свештениче жудње. Празне су
наше зипке. Синови на војиштима.
Кезе се лобање у трави.
Као месец. Пун.

СКАМЕНИЛО СЕ ЛИЦЕ БОГА

Посади дрво. Звездани громобран.
Бреме језика. Повлачи нас. У понор.
Ти си светлост. Дах колевке. Где
ниче. Гојно семе. Речи више
немам. Скаменило се лице Бога.
Из провалија. Измилеле риђовке.
Немирно спаваш. Планета подрхтава.
Под нашим пољупцима. Златни
сунчев чун. Ја сам Алфа и Омега.
Невина крв Еуридике. На мом се
уду. Расцветава.

CARMEN GEORGICUM

С гујом у оку. Црни јастреб.
Узлеће. Васкрсава. Златни век
поезије. Carmen georgicum.
Под слаповима кише. Дрхти
оскоруша. Ораницу муњама.
Оркан осветљава. Чујем те.
Из зазидане клети. Кристални
глас. Одзвања пределима.
»Крв из бунара капље«.
Четврта еклога. У дивљини.
Буди сребрна лисица. Под
оскрављеним небом. Буди
дивљи крик. Анђела.
Распамећеног. Нема кључа
за вечност.

*

Између звезде. И дубраве.
Светлуца плаветнило. Сенке
јесени. Мртве шеве певају.
Поток плаховит. Покрај твојих
ногу. Вергилије. Рало у рукама.
„Labor omnia vincit“. Газио сам
кроз векове. Гробове посвећеника.
Замишљено лице света. Комете
Злокобно горе. У висини. „Прети
грозни знак.“ „Краљ свих река
Еридан“. Јури кроз шуме. С бесом.
Мирисна јабука. У твојој грлу.
Спава.

ЛОВАЦ МАГНОВЕЊА

Плод си праскозорја. Први
и последњи. Становник
Атлантиде. У нашим сновима.
Скривено лице Бога. Речи
заумне чекам. Беле ђаволе. На
језику. Руше се куле од песка.
Звездане пушкарнице. Зрно сам
јечма. Свештеник љубави. Кап
воде. На лицу. Ловац магновења.

СИЛАЗИМ У ПЕСМУ

Речи. Међу стварима. Речи.
Међу људима. Мостови суновратни.
Загонетније од тишине. Из
дарежљивог вртлога. Моћни вез.
Ја их видим. У власти. У извору.
У крви човековој. Слика осваја свет.
Отровни цветови горобиља. Силазим
у песму. У тамну утробу гротла.
С успаниченим језиком. Као
дивља звер.

МАЛИ ДИВЉИ КОЊИ

Мали дивљи коњи. У
предвечерје. Час жеђ.
Час глад. У њиховим
копитама. Сићушне
сенке. Из предела
зачараних. Заронио си
у речи. Меке и податне.
Огњени оркан. Спава
на небесима. Језик се
твој. У његовој утроби.
Расцветава.

ИЗА КУЛИСА

Плод купине. Крвава рана
на длану. Кренуо сам из тмуше.
Са сребрним венцем месеца.
На челу. Све тише. И тише.
Отвара се обзорје. Где је твоје
коначиште. Маглени љубавнице.
Вртови детињства. Зов
препелице у пољу. Раскршћа
венчавају градове. У огњено
подне. На твојим мошницама.
Црни крпељ расте. Офелија јеца.
Иза кулиса. Махнита. И.
Заборављена.

У ТВОМ САМ СЕМЕНУ

Горе благодански вртови. Ноћници
притајени. Проспе се пролом. Над
нама. Златна срџба богова. Из
вучијих ноздрва. Крећу худобници.
Ка јужној земљи. Звери. Птице. Речи.
У твом сам семену. Оче јуродиви.
Силазим у ћутање. Грмљавина песме.

ГОРИ ГОВОР

Ко пчеле из саћа. Оловни
облаци. За мојим стопама.
Жарне животиње. Свих седам.
Са ишчупаним срцем. Где су
растилишта. Огњени крпељи.
У заборављеном лавиринту.
Стеже мраз. Побеснела
успаванка. Ваш плод је
попљуван. Демони Вавилона.
Сунце поједе Земљу. Гори
говор. Преко вучјег брвна.
Размеђује свет.

ПРОБУДИ СЕ

Слеђени водопади. У твом
оку. Знаци змије. Бездан
под звездама. Диже се неман.
Из захукталог речника.
Немогућ поводањ. У мојој
песми. Векови затајени.
Пробуди се. Устани.
Капљица крви. На куршуму.
С твојим се срцем.
Дошаптава.

* * *

Неизмерни су путеви. Расковници.
Ризнице речи. Пакао је у вама.
Жедни бродоломници. Иза завеса
смрти. Нежна љубичица.
Узјахао сам. Ружичасту планину.
Бели град пламти. Под мојим
ногама. Време се не вара.
Пламен. Страх. И крв. Из понора
извиру. Жарни плодови. На грани.
Недоступној.

ЧАРОЛИЈА

Ноћу. Над усахлим.
Изворима. Са звезда. капље.
Сева. Сузе су то Мелпомене.
Изгубљене у сеновитој
бајци. Пуна је жудње.
И горчине. Док ходаш. По
ужареном угљевљу. Новембар.
Празник тихог нестајања.
Свети ратници. Већ
најављују јутро. Тренутак.
Новог сновиђења.

ПРИВИЋЕЊА

Живот је то. У зачараној
земљи. Походе нас. Бршљан
и северњача. Ледне катедрале.
И зов понорница. Дивља
пчела. На твом се лицу гнезди.
Време тече. У слаповима.
Векови непојамни. Бацио сам
у ватру. Смерног Тутанкамона.
Још једног умишљеног.
Господара мува. Одај ми тајну.
Колевке и песме. Месо моћних
речи. Вечна изворишта. Из
књига нас лове. Гладна.
Привиђења.

* * *

Илински кресови. Испуцала земља.
Из људи воњ. Утробе запаљене.
Ти си господар. Путоказ и замка.
Дете на сабласној месечини.
Зимски ти нар. У устима. Иње
на језику. Кристална стабла
пиније. Силазиш међ дроздове.
Прегласне. Ушкопљени вранац.
Јури. Јури. Погледао сам горе.
Семирамидини вртови. Жеђ покрај
извора. Звезде ситне. Далеке.

СЛИКА

Ниси закаснио. Творимо.
Сабласну слику света. Ред
лобања. Ред циклама. Чаровит
град. Посвећен богињи месеца.
Ватра нам даје. Наду. При
црвеном одсјају. Васкрс
мртвих. Из замкова. Из шпиља.
Звуци клавира. Не престају.
Затим. Хор вилењака. Чуvari
седмог печата. Враћају се.

МОДРО ЉУДСКО МЕСО

Кроз кристалне капије. Децембарског
мраза. Невера прожима кости. Ум
помрачује. Сећаш ли се. Злокобног
привиђења. Црне удовице. Растакања
светлости. То је бес. У страсном
пољупцу Аполона. Из језика. Изнедри
поганицу. Помете путеве љубавне.
Сумња се урезује. У душу. Моје дивље
дрво. У твоју ружичасту дољу.
Занемела си. Нема вечне љубави.
Лед са звезда пада. Комад по комад.
Модро људско месо.

ПОНОР ТВОЈ

На седмом небу. Свитака
пергамента. Заносне реченице.
Мишјакиња. Мед. Глухота ноћи.
Неизмерна. На твојим длановима.
Црвени се знак. Страх од снова.
Жудња за другим световима.
Немој бринути. Рањива моја
речи. Из отворене ране. Крик
анђела. Мужеви тужни и гневни.
Претварају се у камен. Топло је
твоје срце. Понор твој.
Недодирљив.

ОМЧА ОД КРИСТАЛА

ОСЛУШКУЈЕШ АПРИЛ

У бразди јаје. Зелени мишеви.
Соларне животиње. Лето касни.
На твојим уснама. Земља
обећана. Невиност и сјај. Будан сам.
Жедник. Сву ноћ дрхтавица. Под
сунцем угашеним. Осмотри
Северњачу. Дрво живота. Пршти
полен. Кристална беланчевина.
Трагање за обасјањем. Месечево
детињство. Ноћ нас усмерава.
Ускршња огрлица. Моћ над
смртницима. Дисање из кошаре.
Ослушкујеш април. Родност.
Равнодневицу.

БЕСКРАЈ

Окопниће. Ледени брегови.
Из твог ока. Падају креснице.
Као јабуке. Мир у души.
Златне сенке. На лишћу.
Враћају се. Напуштени градови.
У наше снове. Где је. Људска
вечност. У ноћном лептиру.
У цвету каћуна. Не мери време.
Откуцајем срца. То мој уд.
Продире. У бескрај. У твоју
влажну. Ружичасту таму.

ТИ СИ ОГЛЕДАЛО

Свилопреља у грлу. Ватрена
стихија. Чистота речи.
Apendix Virgiliana. У мојој
глави. Светлост несанице.
Зрно говора. Изнова зачето.
Ти си огледало. Јабука
зелена. Стаза скривена. У
недоступној гори. Препознај се.
У вировима Стикса. У
лику Кербера. Припитомљеног.

ВИДИШ ЛИ ДРУГО ВРЕМЕ

Ловци паукова. Ловци људских
сенки. Трагачи за новим језицима.
Ствари су несхватљиве. Твоја
уста. Испуњена речима. Магловитим.
Поплаве. Земљотреси. Језа рађа
песму. Из моје утробе. Звездана
кључаоница. Кап крви. У понору.
Видиш ли друго време. У грому
заточено. Из отровних ноздрва
поскока. Лед. И ватру.

НЕКО ЋЕ У СВОЈУ ТАМУ СИЋИ

У зачараној сам земљи.
Поноћ стиже. Лице јој нацерено.
Љубавница у месечевом крилу.
Запомаже. Запомаже. Сричеш
слогове Јеванђеља. Крв ти се.
Низ лице слива. Знаци заблуде.
Моје су песме. У пламену.
Залудна је жудња. Моћни маг
напушта постојбину. Неко ће
у своју таму сићи. У шкрге
речног бога.

ВЕНЧАО СИ СЕ

Светлуца у тами. Пупољак.
Лептирица. Басмар баца клетву.
На успаљене љубавнике.
Упознах се с незнанцем. Очи му
пуне гнева. Следбеник
Раскољникова. Наша тела се
узвисују. Над гротлом. Над
лазином. Ветроказ ти у уху.
Стопало ђавола. Венчао си се.
Са зверима. Сломио кичму
змији. Песма је то сада. У
озареном зрну. Гроза.

НИЗ ЛИЦЕ МОЈЕ

Ноћне стазе. Скривени ногоступи.
У шумском биљу. Мирисни траг
звери. Зауставио сам те. Муњо.
Над мутним вировима Мораве.
Громе. На вечерњем звонику.
Жањем речи. Затамњене. Златно
зрње. Говора. Књигу басми. Сричем.
На извору је дан. Срце жалфије.
Разлистава. Низ лице моје.
Вергилије. Теку сузе. Сребрне.

У ТАМИ НАШИХ РЕЧИ

Из бабињара. Златне пчеле
излећу. Плави се језик.
Погубљених комунара. Сањам
кристалну текију. На
длану запаљеном. Ти си
звездана Аријадна. Обгрљеница
мира. У тами наших речи.
Жеравица. Жуч. Бруј
узјогуњеног мора. Изашао сам
из пламена. Ледоломац на
сунчаној стази. Зауставио
револуцију. У пола седам
изјутра. Отворио чељуст.
Гладном мрестилишту.

ОМЧА ОД КРИСТАЛА

Устани. И запевај. Песму
немогућу. Раскриљује се
ноћ. У месечевом мразишту.
Чвор на моме језику. Омча
од кристала. Пробудиће се
муња. У крилу источника.
Неспокојне су мисли. Уморна
хранитељко мртвих. Вреба нас.
Острвљен. Лешинар с Проклетија.
Неман из предсказања. Из
твог се ока ваља.

ВИДИМ И ЧУЈЕМ

Дивља лепото. Заборављених
речи. Поноћ ме заслепљује.
Крезуби Хомер. С ножем под
језиком. Твој зверињак је.
Жедно сунце над домом. Слика
прошлог живота. Видим.
И чујем. Ловце на Зорњачу.
Кртицу под земљом. Пљусак
метеора. Невидљив анђео.
Пред нама корача.

У ДРХТАЈУ ЈЕЗИКА

Наша је мука. Успињање
уз речи. Будиш се. Вечна
глад. Чупа. Утробу
човекову. У бодљама
чкаља. Тајни знаци богова.
Згрчен између два ништавила.
Ти си двоглави бик. Стваран
и нестваран. Плод изопачене
еволуције. Нимфе напуштају.
Своје златне изворе. У дрхтају
језика. Све јасније назирем.
Звездану катедралу.

У БРЕСКВАМА ИЗ АЛЕКСАНДРИЈЕ

Време прошло и време
будуће. Почивају у времену
садашњем. Нећеш бити.
Заборављен. Ко гутљај воде.
Са извора. Низ лице одојчета.
Капље злато. Лепљив говор
пчела. Израстао си. У рањив
цвет. Љубав и покајање.
А онда одгон. Звездани
таласи. Бацају нас с неба.
Завршава се свет. У бресквама
из Александрије. У гневној
грмљавини песме.

ТИ ЗВЕР СИ НЕСПОКОЈНА

Не знам да ли је дан. Или
ноћ. У игри која живот значи.
Дивља плодност је у нама.
Изађи из своје сенке. Притиска ме
безречје. Ти звер си. Неспокојна.
Занос нове жеђи. Крај вртача.
Понорних. Грозница нас гони.
Гласови нерођених. Земља
зачарана.

У ГРИМИЗНОМ СТУДЕНЦУ

Светлуца око твоје. У
невиделици. И олтар. И
кандило. Назиру се. Глас
зебње. У глухоти. Учење
о непролазном. Хајкачи ме
гоне. Мрачни и силовити.
Жељни крви. Гној звездани.
Низ лице се слива.
Жуч и мед. Мутно развође.
У дивљини. Ратници и
љубавници. Стварање је
спасење. У гримизном студенцу.
Твоје срце куца.

СТРАХ ОД ГРОМА

Страх од грома. Црни
пришт у сновима. Појата
у планини. Светли млечни
траг. Зар нам исти лик.
У замућеном извору. Са
угаслом жеђи. Плови
пусти дан. Дремљива нада.
Биље за бахорење. Љубавник
вулкана. Нестаје.
У сутону.

НЕ ЧУЈЕМ ЗОВ ХАЈКАЧА

Пробудила ме зора.
Анђео на земљи. Ветар се.
Са истока. Разлистава.
Снежни април. Твоја је
прича. Грозан. Гвозден
коњ. Тек откривена
планета. Чај од мајчине
душице. Не чујем зов
хајкача. Реч се расцепи.
Као плод. Док гризеш
усне раскрвављене. Целат
оштри нож.

У ПРАВИ ЧАС

Дошао сам. У прави час.
И видео. Оглодано трупло.
Џиновског пацова. Цвет
јагорчевине. Ти си сребрна
нит. Жеђ неугасива. Дуго
трчимо. Стрмом стазом.
Плућа пуна. Прозрачног
ваздуха. Бели коњ. Мирно
пасе. На месечини. Земља
поцрвени. Као крв.
За мене је то сновиђење.
Гордијев чвор. Неразмрсив.

ЖЕДНО ЈЕ МОЈЕ ТЕЛО

На северној страни планине.
Орао је двапут. Начинио круг.
Посадићемо нови храст. У
растреситу земљу. Цвет
с пчелом. На круници. Речи
немогуће. Жедно је моје тело.
Муње небеске. Пламне мржње.
Дивљег потока. Извире кошава.
Из ртањских јама. Ловац се
враћа. Без плена. Љубав је
Демијург. С јабуком у руци.
Укус метвице. И сјај језика.
У твојим зеницама.

РАСИПАЈУ СЕ РЕЧИ

Из светлости. Израњају.
Потајни језици. Златне
рибице. Крст. И круг.
Звони. Женско тело. У
нашим сновима. Крени
најзад. Ка вилином врелу.
Опакој нероткињи. У грло.
У родницу. Даха заустављеног.
Расипају се речи. Пред
најездом варвара. Топе
језици. Границе померају.
Месечева пахуља. На твојим
уснама. Кротка као ноћ.

СКРИВЕНИ СВЕТОВИ

Још увек. Дивља чулност.
Тела. Мој глас. У пупчаној
врпци ватре. Једва чујан.
Звоне. Скривени светови.
По мору. Вечерњи вихор.
Разноси пепео. Александријске
библиотеке. Жудња за речима.
Неисказивим. Где су међе
говора. Благо оном. Коме је
дан покривен. Смрзнутом
пљувачком богова. Снажан му
мирис. Из мошница. Отрован му.
На језику. Цвет.

ИСКОПАНИК

Обжарио нас је. Зеленом
светлошћу. У овчијој кожи.
Дивљи ум. Ратник пред
понором. Миљеник стихије.
Сећаш ли се Содоме. Скромне
колибице. На обали мора.
Отрова у телу Господњем.
То је наш бродолом. Дан
претежак. Лажни драгуљ.
На длану. Ископаник паклен.
Ожиљак му на лицу. Румен.
Као цвет.

УЗ ЈУТАРЊУ РУМЕН

Феникс. Из крви рођен.
Псалам вечности. Тек започиње
дан. Зелено ограшје. У
пшеничном зрну. Узлетео си.
Огњеним колима. С гавраном.
И плавим нарцисима. Као
сунчев чун. Уз јутарњу
румен. Опеваш тишину.
Грану која пуци. Раст.
И сјај.

ШАРКА

Црвено помрачење. Сок
од велебиља. Време парења.
И време сетве. Сањам. Град
без људи. Небеску пећину.
Пролећну грозницу. У ромору
кише. Краљевство сеновито.
Јалова је земља. Под нашим
ногама. На жарном камену.
Шарка поганица. У цвет.
Претворена.

ЗЛАТНО РУНО

ИСТИНА И ЧИСТОТА

Корен свој. Не осветљавај.
Утаји срце непорочно.
Усови се мешају са огњем.
Тело расточено испарава.
Врати се скривеним
световима. Хаосу неразмрсивом.
У заливу. Запенушаног мора.
Посејдонови делфини. Глођу
људске кости. Из ока мога.
Истина и чистота. Кали се
рука оних. Који ће нас походити.
Са ужареним ножевима.
У тами зимогрозној.

ТИ СИ ЖУД

Орфејева песма. И гласови
сирена. Препознао сам њихов
зов. На звезданој стази.
Отвараш груди семењу. И
ветровима. У бесаној ноћи.
Прогони ме целат. Главе
располућене. Његова крв.
Шкропи моје лице. Видик мој.
Замагљује. Пчела у невремену.
Ти си жуд. Из које свет извире.
Рало. Белег Деметре. Нашим
дахом. И нашим рукама.
Обремењује земљу.

ВИДИМ

Ђавоља глава. На сребрном
тањиру. Из наших рана.
Тече црни мед. Пролазе
векови. Речи неподмитљиве.
Са неба уштап. Тек призвани гост.
Будиш соколаре. У зори
неизбежној. На Хароновим
уснама. Видим. Паклен
вез.

ЗНАЦИ СНОВИЋЕЊА

Пред поноћ чујем. Лепет
крила птичијих. Уздах воде.
У безданици. Светли златно
руно. На исплаженом језику.
Мед и со. Искасапљена
реченица. Знаци сновиђења.
Попљувао си богове. Горди
звездознанче. Махните
претке. Заблуделе трагаче.
Шумна је крв свемира.
У тами неизмерној.

И ХЕРАКЛИТ ЈЕ ПИО МЕД

Море успламтело. Невидљива
огризино моћних. Иза модрих
стабала. Твој звездани одсјај.
Зов ненаданог рађања. Међ
угрушцима крви. Лутамо
недоступом. Сан и жеђ.
Ломе наша тела. Зелена
измаглица. Пена на језику.
Зазвонио је портал. Немушт.
Разговор. Са стварима.
Ноћне химере не заборави.
Отровне залогаје. Слатке речи.
И Хераклит је пио мед.
Са наших усана.

УТВАРНИ БЕСКУЋНИЦИ

Изнад моје постеље. Застала је
зора. Јутарње пчеле. Као
жеравице. Ружо Аулиде.
У тескобном језику. Црвена
бразготино. Покрај твога
дома. Пас и Агамемнон.
Утварни бескућници. Промичу
пустаром. Бога не препознају.
У месечевој колевци. У оку
ћилибара. Из речи затруднелих.
Дише. Нова песма.

ЦРНО МОРЕ

Нек буде помрачење.
Уморна су тела наша.
Између врела и планине.
Опака муња. Искрсава.
Мртви. У кожу увијени.
На врховима врба висе.
Плен грабљивица. Белоушка.
Месецу посвећена. Леже
плава јаја. Исцедио сам
моћне речи. Из звезданог
портала. Певају. Кост
и камен. На утварном
беспућу. Црно море је.
Пред нама.

ИЗ НЕПРОЗИРЈА

Златна пастрмка ми.
У устима. Склиска.
Неухватљива. Крв јој
из очију бризга. Омађијана
љубавница. Чујеш ли
понорницу. Под ногама.
Њен мукли зов. Из
дубина. Глас чаробнице
Медеје. Леди се у
ваздуху. Из непрозирја.
Бије. Ветар црн.

ЗЛАТНО РУНО

Уснула је земља. Нема нам
пута. Ни ноћаја. Док песму
не уловимо. У врелу ускиптелом.
У капи кисеоника. Јуродиви
песниче. Искачеш из колевке.
Као плод небески. Троглави
змај. У бајци недосањаној.
Дрхтећи од грознице. Ка
понору пловимо. Златно руно
језика. У грлу нам спава.

БЛАГДАН

Караван. Без путоказа.
Цветно острво. На видику.
Делфини. У твојим сновима
Семе јаловог љубавника.
Амор и Психа. У леденој
ложници. Тече време.
Оргазам. Измаглица. Ја сам
ожилиште. Вулкан утуљени.
На моме столу. Јечмена
погача. Натопљена вином.
Благдан испуњен. Речима
подивљалим.

ДРХТЕ ТЕЛА НАША

Невидљиви богови. Играју се
тобом. Зачарана Северњача.
Из мора искаче. Наша водилица.
Еолови ветрови. Заробљени. У
бешици свињској. Хитнух нож.
У осушену земљу. Тврди су
зидови. Градова на истоку.
Месец хладан. И мртав. Јасонова
глава. У змајевој чељусти.
Гаврани лете у Скитију.
Дрхте тела наша. Копни.
Млечни пут.

ЈЕДЕМ ХЛЕБ ИСПОСНИЧКИ

Огризак зоре. У измаглици.
Моје поводљиво срце. Иза зида
жамори. Ноћник несмирљиви.
Осмех новорођенчета. Црвено
пролеће. Света роса је. На нашим
длановима. Знак видовњака.
Трчимо према северу. Црни
стубови. На граници. Мутно
плаветнило. Да ли ме препознајеш.
Несита недођијо. Једем хлеб
испоснички. Пијем горку.
Воду.

ХЕКАТА

Жежен жрвањ се буди.
Чујеш ли га. Отисци стопа.
У пепелу. Твоје срце гори.
Над главом нам лавина.
Хеката чаробница. Кобила.
Пас. И вучица. Жена са
три тела. Видео сам јој
знаке љувене. Отровне
стреле. Риђовке. Разјарене.
Плавичаста глава пениса.
У оку јој сјакти.

ГЛАД И СТУД

У шушљем храсту. Гнездо
стршљенова. Немир. Пред олују.
Задрхтао је брод. Истопила се.
Над нама. Ломна стрела грома.
Добро јутро. Плави небески
цветови. Море избраздано.
Воденим змијама. Тескобно ми је.
У овој кожи. Не верујем вам.
На реч. Афродитине љубавне
чини. Прождиру ми тело.
Ја сам копље минијско.
Глад и студ. У песми
недосежној.

ОСЛУШНУО САМ БАСМУ

Топи се сунце. Сребрни бор.
У планини. Под кореном му спавам.
Из дроба твог. Запаљеног. Жустра
срна искаче. На стрмом смо путу.
Исток. Пун устава. Замке
непролазне. У сенци високог
Кавказа. Влада. Неизрецива. Вучји
накот урличе. Ослушнуо сам
басму. Тешку као камен. Бреме
говора. Модра нам земља.
На језику. Опак се огањ.
Распламсава.

СУДИЛИШТЕ

Одломљен хлеб. Мед на
испуцалим уснама. Дрхтиш
речима омађијан. Пацови
окужили дан. Из поља ражи.
Јато јаребица. Сан је наша
збиља. Ни киша. Ни сунце.
Не могу нам. Подарити
плодове. Измилеће гуја. Из
грла биљарице. Пловимо
ка лављим чељустима. Ка
нашем судилишту. Колхиди
затрављеној.

БРЕМЕНИТ ПУТ

Сједињујемо се с морем.
Далеко су Херкулова врата.
Добро јутро. Пламени валови.
Острва изгубљена. С месецом
у оку. Тамо се зачиње дан.
Тајна неразјашњива. Нема
земље за очајнике. Бременит
пут. Јутро благословено.
Пљувачка богова. Слива нам се.
Низ лице.

ИЗ ТВОЈЕ БЕЗДАНИЦЕ

Око фауна. У извору.
Тамо где спаваш.
С поганицом. На стази.
Кривудавој и уској.
Прах нам прекрива.
Лице. Под сантрачем.
Под Вечерњачом. Уз
шкрипу храстовине.
Заискри ожилиште.
Желим да утајим.
Беспут и крв. Грдобне
речи. Из твоје
безданице.

ПОД ТВРДИМ УЗГЛАВЉЕМ

Ритам таласа. И звезда.
Бели обриси. Обала безимених.
Баштиник сам неба. И
земље. Моја реч следи.
Аријаднин вез. То је наше
рождество. Сјај говора. Над
узнемираним морем. Дође
крај благодана. Тамна је
пустош. Гранитна несаница.
Под тврдим узглављем.
Режеш црни хлеб.

ОЗВЕЗДАН

Купам се. У мразним водама
Стикса. Тамо где модро сунце
зарони. Куга. Из гримизних
слова истиче. Са сновидног
севера. Надиру олује. Аполоне
спутај своје стреле. Спржио си
нам њиве. Начинио их јаловим.
Разјапљена је чељуст неба.
Устрептао. Озвездан. Кужну
неверу призивам.

ТАМА ОТВАРА ТАМУ

Недохватно је средиште
света. Ноћ нам везује руке.
Утроба земље. Отворена.
Уловио сам сирену. Кћер
остарелог Посејдона. Једва се
придиже. Преморено море.
Весламо целим телом.
Пуни ишчекивања. Запаљене су
бакље. Јаја галеба у
шаци. Тама отвара таму.
Погубни наук постојања. Гладни
морски пси. Прате нашу лађу.

РЕЧИ ИЗ СТВАРИ ИСТИЧУ

Трипут закуцасмо. На врата
беле гробнице. Дионис је мртав.
Црвеним језиком. Зора упозорава.
Бог је виноградар. Тамо где су
рвеници. Станиште је наше
славе. Речи из ствари истичу.
Предела зачарани. Стигли смо
горопадни. Људи-кукцождери.
Пламтеће богомоље. Кроз ноћ
летимо. Рајске птице
ловећи.

КУЛА НЕДОСТУПНА

Човек без једне сандале.
Прелеће планину. С лакоћом
лебди. Изнад блудног раја.
Полазимо у зору. Наша весла
зарањају у море. Разбијају се
таласи. О кљун Арга. Вода је
густа. Покривена пеном.
Са твога длана. Храст. Високо
расте. Кула недоступна. Звон
кристални. Свето дрво.
Из трбуха земље.

КРОЗ ВИЛИН СВЕТ

Мене годишњих доба. Ритам
крви. У телу. Над главом нам.
Даждевњак. Стена. Рушно стабло.
Први је дан у месецу. Јутро
љубави. Из цвета. Из јантара.
Жеђ и сумња. Где је златокоси
дечак. Опседнут вечношћу.
Сенка сна. Еуридика у огледалу.
Кроз вилин свет пловимо.
Очију отворених. Уз шум
морских таласа. Бајковито
дисање воде.

ЦРВЕНО ПОМРАЧЕЊЕ

Време орања. Сејања јечма.
И жетве. Бајколики предели
Колхиде. Упознао си нас
са храмом. И дроздовима.
Опаким северцем Скитије.
Устајемо из колевке. Црвено
помрачење. Наши прозори су
отворени. Туче лед у
слепоочнице. Бруји бронза
вековна. У мом уху.

ИЗАЗОВ

Сунчев обжар нас заслепљује.
Јабука украшена. Плавим
прстеном. Звезда падалица.
О земљи сеновитој. Настави
да снујеш. Отров ти у
ноздравама. Изазов изгнанства.
Краљица смрти. Из таме
проговара. Њихова лица.
Запрљаћемо балегом. Моја су
имена многобројна. Отвара се
Пандорина кутија. Пожудно
море је. За нама.

ЖАР И УЗДАХ

Дуго путовање. Без почетка.
Без краја. Пред јутарњим
жртвеницима. Жар и уздах.
Ослушкивање бесмртности.
Лептири. Са затрепталих
крила. Прах истресају.
Светлост је у нама. Стотину
цветова. Песници разуздани.
Освајају планету. Из свежих
речи. Шикља густа крв.

НА ВРАТУ ОРИОНА

Пољубац наш. Клица плавог
грома. У замку ухваћена.
Нерањив си. Чудотворна
маст. Штити твоје тело.
Вода сновидна. Из ока
извире. Видео сам. Ловиш
вучји накот. Сунцу жуч
испијаш. У жилицама. Пев
сокова. Моћни вез беланчевине.
Дах је твој. На врату Ориона.
Ловца ослепљеног.

ШТА ЈЕ ПРОВИЂЕЊЕ

Наслућујем пожаре Средоземља.
Смарагдна острва. Миомирисно
биље. Све је у покрету. Утопљеник
с каменом око врата. Дивљи
голубови. Касни пролеће. Кроз ведри
априлски дан. Сишао сам. У рајску
долину. Шта је провиђење.
Крај гробова стражариш.
С јабуком у грлу. Прозиран.
И снен.

У ЈЕЗИКУ ЈЕ

Преједрили смо грчке земље.
Струје Босфора. Олује мора
Негостољубивог. Ти који не
препознајеш. Бога у себи.
Са дивљим кестеном. Међ
зубима. Шта сада сањаш.
Шта очекујеш. У језику је
творачка моћ света.
Сирове речи. Из кавкаских
пролома. Отварају нам врата
пакла. Комад отровног
азијског неба. Улио се.
У крв.

ПРИВИД И ЗАГОНЕТКА

Низ мртву дољу. Шум
кестеновог лишћа. Облаци
скакаваца. Заклонили сунце.
Молитвени мир. У твојим
сновима. Стражар куле рушне.
Запалио сам тамјан. Јаје
препелице у песку. Пун
ишчекивања. Пителија. Завесом
дима овенчана. Језик разгрће.
Њене следе очи. У зеници
света. Привид и загонетка.
Горљив зев судбине.

У МОРУ ЈЕ ВЕЧНОСТ

Чувајте се. Ускиптеле
воде. Таласи опијају. И дан
и ноћ. Од удара громава.
Стрепи наше тело. Магично
пулсирање. Свемира и света.
Саградили смо мостове. Илузију
слободе. Јалове су оранице.
У мору је вечност. Сјај
и девичанство.

ЖУСТРИ КОЊИ ЗВЕЗДАНИ

Лице Адониса. У пролећној
свежини. Из сеновите горе.
Детлић неуморан. Чуј то
ветар тумара. Љубав
неузвраћена. Простор
немерљив. Дволичним речима.
Из ока се помаља. Гладни
биљни црв. Оставио си
планету. Космичким
пљусковима. Љубичаста
тама. Пламен. Ватра. Бес.
Жустри коњи звездани.
Ржу по сву ноћ.

НАПУШТАМ СВОЈ ДОМ

Отвори звездану капију.
Погледај снежне планине.
Срп подивљалог месеца.
Огромна. Пуста небеса. На
рубу дубраве. Паклен облак.
Испод њега пожари. Фаетон
у кочијама. Реска реч.
Крик избезумљеног. Време
превртљиво. Напуштам
свој дом. Краљевство
урокљиво. Родницу и речник.
Отровну љубавницу.

ЦРНА ЈЕ НЕДЕЉА

Бродимо дуго. По незнаном
мору. Са тешким веслима.
И угаслом надом. У обзорје.
Заблиста круница лотоса.
Јаје сребрно. Плод обесног
сунца. Семе живота. Симбол
ускрснућа. Ја сам велика
књига. Стабљика расцветана.
На челу твоме. Око соколара.
Донео си дарове. Глад и
чежњу. Црна је недеља.
Пијемо крв змијску. Једемо
тело. Уловљеног бога.

ПОНОВО ПРОБУЋЕН

Стрме литице. Непознатог
света. Неман излази из мора.
У белој магли. Летњег
праскозорја. Згушњава се дан.
Звездани зов живота.
Био сам на Олимпу. Дао
облик легенди. Мирисно лишће
ловора. На твоје лице блиста.
Птичији измет. Ишчекивање.
Снатри Млечни пут. Постаћу
експлозија. У зори недосањаној.
Поново пробућен.

ВЕТАР ВЕКА

Вода замућена. Загрљај
Посејдона. Ти си крај. И
почетак. Сањач историје.
Ars poetica. У писму
видовитог. Бесконечно
праскозорје. Угледали смо.
Плаве врхове Кавказа.
Из мајчине утробе. Крик
новорођенчета. Наше руке.
У злату. У невремену.
Ветар века нас.
Развејава.

ЗАСТАЈЕМ НАД ПОНОРОМ

Представа је завршена. Прошли смо
Сцилу и Харибду. Умивени росом.
Пробуђене земље. И од тада.
Почело је тећи време. Расап
цивилизације. Утроба запаљена.
Љубав. Пакао. Изгнанство. Трагаш
за златном јабуком. Реч и слика.
Застајем. Пред понором. Глас твој
из таме одзвања. На граници смо.
Недокучивог света. У језичкој
крчевини. Мирис древног корена.
Лептир пламене боје. На лице нам
слеће.

ПОРАЗ ЈЕ ТО ТВОЈ

Плове бродови феничански.
Од мора. До мора. Северњача
и плима. Таласи безмерни.
У градовима. На истоку.
Корали крвљу обливени. Жар
отимаш пепелу. Вртложно
сударање речи. У оку Медузе.
Црна шума. Без плода.
Пораз је то твој.
Твоје непостојање.

КРАТАК НАМ ДАН

Грми ветар. У даљини. Поноћ
пуна погубних отрова.
Спремаш се за молитву. Јаје је
извор. Из ког се рађа свет.
Жар-птица. На крми нашег брода.
Бес крвожедних богова.
Подарио си нам. Хлеб и вино.
На храстовом столу. Страшну
причу предака. Пред очима нам.
Таласи узнемиреног мора.
Бела ружа Босфора. Познајем
мразна поља Скитије.
Кратак нам дан. На измаку.
Путовања више нема.
Хладна је крв. Што кроз вене.
Тече.

ОТЕЖАЛИ СМО СЕБИ ПУТ

Пепељасто је море. Путујемо.
Према сунчевом рођају. Без
страха и језе. У својим
горљивим срцима. Лађа Арго
са педесет весала. Погледај.
Сребрне храмове. На острвима.
Дрске чаробнице. Злих очију.
Ја сам Аум. Знак творачког
даха. Наговештај олује. Поскок
и девица. Из вртача зуре.
Отежали смо себи пут. Ти си
слуга и талац. Свога трошног
тела. Ускоро ће дан. Сети се оног.
Ко је први угледао лице.
Намргођеног Бога.

ТУЋИН

Звездани блескови. У божијем
оку. Пут у недођију. Видех
белу кују. Пред вратима града.
Извор неоткривен. Пуста су
станишта. На дивљем острву.
Сунце у зениту. Поскоци разјарени.
Зјапи пукла стена. Закопасмо
књигу. Крај оглоданог скелета.
Земљу да оснажи. Туђин је
дошао. Златно руно вреба.
Језик наш насушни.

ЗОВ

Зелена ружа. Под нашим
узглављем. На кавкаским
висовима. У бајци.
Заборављеној. Твоја усирена
крв. Светиљка неугасива.
Занос духа ватре. Омамна
слобода. Корење се винуло.
У небеса. Жарни мед. На
уснама. Задрхтао си изнутра.
Ритам језичке енергије се
убрзава. Песма поноре додирује.
Зов другог света је. У нама.

ОДЈЕКУЈЕ КРИК

Са ожарених цветова. Звездани
звездоломи. Боја ватре и крви.
На лицу вулкана. Главиња
дрзник. Кроз цветну мећаву.
Твоја рука је знамен. Оргазмичка
Нинива. У девичанском оку.
Спремно покајање. Уловио сам
отровницу. Свукао свето Руно. Са
храстовог стабла. Преко река.
Равница. И дивљих планина.
Одјекује крик богова.
Похараних.

СПОКОЈ

Жар се. У црне угарке
претвара. Ниско сунце
над морем. Унезверене
звезде. Гола пожуда.
Сажиже наша тела.
Кормилару. Улови оком
Северњачу. Зауздај. Олујне
ветрове с планина. Пламен
ти у срцу. Руке грозничаве.
Испод сребрног покроба
неба. Спокој. Снене земље.

ПАУЦИ

Сунце на обзорју. Ружичасто
море. Ко изгнаници лутамо.
Пустом земљом. Трули трн.
У кости. Пауци месец премрежили.
Недремљиво око историје.
Испирамо злато. Помоћу
овчијег руна. Капи кише.
Цветају нам по телу. Медејин
колхидски шафран. Поуздан лек
за костобољу.

ОПСЕНА

Пред нама град. Искрсава. Иза
смоквиних стабала. Светлост и
пустолина. Тамо где нам се
сенке укрштају. Фантомски љиљани.
Непрозирне реченице. Сакрили смо
лице. Пред господарем неба.
Опсена и срџба. Прах и лед. На
другом крају. Црног мора. У светом
забрану. Змај троглави спава.

ЗНАМ ТЕ

Твоја чудесна рука. Срп
изједеног месеца. Пијани
од медовине. И вина.
Саградили смо кулу. Са
хиљаду лобања. Склониште
љубави невидовне. Знам те.
Брзореки Јасоне. Ни мач.
Ни омча. Не спавају. У
небеској колевци. Наша
недоумица. Знак рађања.
Јаросне мистерије. Глас
опчињеног. У расцвалом
пупчанику песме.

ДВОРАЦ

Разбистрио се дан. Коњи
већ возе. Сунчеве двоколице.
Зевс даждодавац. На Олимпу.
Дрема. Застајемо немоћно.
Пред немирним морем.
Грозница у телу тиња. Из
далеке домаје. Кумулуси.
Сребрни пацови. Навиру.
На седмом небу. Дворац твој.
Од ћилибара. У сенци његовој.
Наше је изгнанство.

ПРОБУДИО САМ СЕ

Била је кишна зима.
Феничанске вазе. На трговима.
Знаци спокоја. Ветар се
стишава. Ти који трагаш.
За изгубљеном речи. Језик
је пламен. Дивљи коњ.
Пролећна измаглица. Пролази
поноћ. Опака замка таме.
Маглена месечина. Зов
лудости. Пробудио сам се.
Усхићен. С набреклим удом.
У шакама.

ОСТРВО СИРЕНА

Рукама додирујемо. Темеље
дрвног храма. Лица заносом
обасјана. Узми. Понекад.
Кору црног јасена. Дах везиље.
Зиму. Из ока веверице.
Орфеј ће запевати. Песму о
постању. Разгарају се ватрени
језици. Над морем. Мирис
таме. Као воњ прашине. У
заборављеним стварима.
Ослободимо уши. Острво сирена.
Далеко је. За нама.

ТИ СИ ТУ

Лелујају се. Планински
врхови. У нашим зеницама.
Игра речи и тишине. Зуби
цвокоћу. Обара нас грозница.
Под овим црним. Несигурним
небом. Спаљивање земље.
Хаос је оплодио облике.
Елементе праматерије.
Светлост. Слост оргазма.
Ти си ту. Као житно класје.
Жамор историје. Као зид.
Необјашњив.

ЧЕКАЈ МЕ

У почетку. Беше реч.
Људско семе. У божијем уху.
Звездана пустолина. По њој
лутам. Са змијом. У устима.
Копне снегови. Распевала се
земља. Прах небески. Под мојим
ногама. Спавај опрезно.
И сутра. У праскозорје.
Очисти се крушином. Умиј лице
водом изворском. И чекај ме.
У маслиновој гори.

ЈАСОН

Расекао си његово тело.
На комаде. И бацио их.
У Истар. Ништа те
не оправдава. На трошном
светилишту. Мач и мед.
Устук тамној рани.
Дражи нас море. Љубичасто.
Покровитељ бесконачности.
Тамо. Где је засветлуцало
Руно. Сопствени језик.
Гризеш. Откуцаје срца.
Стишаваш. Бесмртан.
И пуст.

РЕЧИ

Наранџасти млазеви светлости.
Дани оплодње. Вртови орхидеја.
У космичком забрану. Рањив. И
свеж плен. Застајемо. Ни воље.
Ни храбрости. У лутању
планетом. Шта радиш. У овој
мркини. Пuteви нам се
укрштају. „Сваком семену
своје тело.“ Речи. Речи. Насушне.
Крвљу испуњене. Ко пси
из Тесалије. Из жлезда.
Навиру.

ОЧЕКУЈУ НАС

У затрављеном вилајету. Источници
узаврли. Сунце је на заласку.
По плазинама. Дах Господњи.
Заурлај тело. Заражено. Ухвати
црвеног лабуда. И златну књигу.
Руком исписану. Сумњива је
светлост језика. Миришем пепео.
Звездари подупиру ноћ. Наш
брод. Сад лута без кормилара.
Очекују нас ледене литице.
И крај света.

ГРОЗНИЦА

ТРАГ

Црна вртача. Сјај небеса.
Из уста ми избија. Жудни
пламен. У тешкој завеси
предвечерја. Пред оком.
Стазе сеновите. Ко си ти.
Незнанче успаничени.
Скупио се дан. У слеђеној
шаци. Море стопала
запљускује. Спира мој траг.
Звездани.

ШКОРПИОН ТИ НА ЈЕЗИКУ

Невидован пристижеш. Из тамнила.
Леден драгуљ. Скривен међ
зубима. Стојиш пред земљом.
Обесвећеном. Сребрна измаглица.
У мразно повечерје. Трепери
јасика. На источнику. Злогука
љубавница у невољи. Шкорпион
ти на језику. Зев челика. У срцу.

НЕМУШТА РЕЧ

Капљица кише. На длану.
Жудња осемењена. И глас твој.
У сумрачју. Звонко озарење.
То је тренутак. Провидности.
Дисање препелице. У бајци
тек испричаној. Заносне
реченице. Не заустављај се.
Пред уснулим олтаром. Сред
безмерне пустиње. Затворен је
плод. Слутња непојамна.
Немушта реч. Из дроба.
Ископана.

СЕН ТВОЈА

Песма. Хлеб. И зора. Из
подземних вруља извиру.
Пропиње се дан. Пегаз
на јутренику. Пргав. Где да те
нађем. У обданици невиној.
Крај грома. Што се у јутарњем
заносу таји. Дивље ми
кормило. У рукама. Земља
подрхтава. Из вира водар
утопљен. Опаку замку плете.
Сен твоја. На голометини.
Са кресницама. Спава.

* * *

Стрвина у трави. Дише.
Кости раскриљене. Пада
црни снег. Ископано је.
Семе сумње У дивљем јазу.
Луди шаман. Вреба. Пожари
предвечерја. Кроз маглу.
Сунце посустало. Румен
грозд. Ноћ улази у тебе.
Згрчена муња. На језику.
Ја сам полагајник. Искра
у камену. Тек пробуђена.

УТРГ

У сумрак. На распуту.
Пољубац породиље. Птица
дрхти. У шаџи. Омамљен
лежим. У постељи. Свежа ми
рана на језику. Дани прелећу.
Преко главе. Горак је укус.
Илузије. Речи сам венчао.
С безданицом. Утрг ми.
У срцу.

ОТРОВ

С небосежних врхова
планина. Ослушкујем. Плаха
звона плавети. Трпко ткање
ветрова. Над зјалама. И зов.
Понорница. Сведок сам битке
добијене. Сизиф са песмом.
На уснама. Ваљају се усови.
Побеснели. Дан мртвих је
за нама. У твојим жилама.
Мукли отров. Тули.

РАТНИЦИ

У устрепталом сунчанику. Твоје
урокљиво око. Бес муње заустављене.
Новорођенче са крилима. Од злата.
Показујеш ми. Опустошене пределе.
Таму испуњену. Злокобним утварама.
Рањаве руке испосничке. Над главом
нам. Глува небеса. Под ногама
звездана пиљевина. Ко ти је подарио
живот. Обајниче румени. Снагу једре
земље. Кристалну реч. На уснама.
Полећу јастребови. С бодежом
у кљуну. Ратници неразумни.

ЧИЈА ЈЕ ОВО ЗЕМЉА

Показујеш ми куле. И градове.
Нежне плодове. У раскопаном
врту. Читам тајне идеограме.
Неразумљиво писмо. Богова
изгубљених. Све је ту. Будни
морекази. Наша постеља. У
нереду. Драгуљи. Цветови
перунике. Чија је ово земља.
Са кринком у руци. Благословена.
Као зрно које рађа. Хлеб и вино.
На столу. Зачараном.

ПЛОД

Застали смо. Пред срушеним
Олтаром. Кроз измаглицу. Из
Горљиве тишине. Блиста. Месечево
око. Пупак заборављеног света.
Тамо где се породила песма.
У неспокојној речи. У језичкој
тескоби. Леден нам нож. У
грудима. Пси подивљали. На
трагу. Из змијске рупе. Вири
паклен плод.

ГРОЗНИЦА

Ослепоо си нас Творче. Јаловим
заветима. Опаком тајновитошћу.
Језика немерљивог. Бледа је
сенка чаролије. У мразној ноћи.
Тамо одакле долазе. Жедни неимари.
Седам је дугиних боја. У твоме оку.
Згаснула светлост раја. Жудња за
лудилом. Гласник си откровења.
Свежа кап крви. На изгладнелом
папиру. Грозница. Која ме још пржи.
Под капом небеском.

УСПЛАХИРЕНА ВЕЧНОСТ

Ко ће овенчати свет. Виновници
прогонства. Блудни оружари. Ваше је
тело пламен. Зов обзорја. Опори мирис
сумње. Тек пробуђен. Ево ме на
половини пута. Уз руб спаљене шуме.
Без иједне речи. Преда мном звер.
Расрђена. Звук ветра у уху. Моја је
усплахирена вечност. Љубав и
неизречје. Треће око је у вама.
Прах подмукле каже. Глогов колац.
У срцу.

ЉУБАВНИК НЕПОГОДЕ

ДОМ

кругови светлости над нашим главама црвени
лептир из уста излеће фијук небеске вијорине
храстово лишће под ногама уморили смо
се ходајући усправно с једног на други крај
љубавне постеље опрости нам господе горки
мед цедимо из кошница сваки дан изврћу наше
речи како то поднети у овој жаравој земљи где
опаци пауци владају борба још није завршена
попећемо се најзад на пуну узвисину изнети
камен и дрва и зидати дом

СТВОРЕЊЕ

Застајем. Оклевам. Нешто ми не да да се приближим том створењу чију силуету тек повремено назирем у тами. Сакривено је иза громадне стене. Извири на тренутак, па се повуче. Очи му засијају ко две жеравице у мрклини. У почетку тихо дахтање и једва чујно режање постају све нервознији. У срце ми се увлачи стрепња. Стављам прст на обарач и чекам.

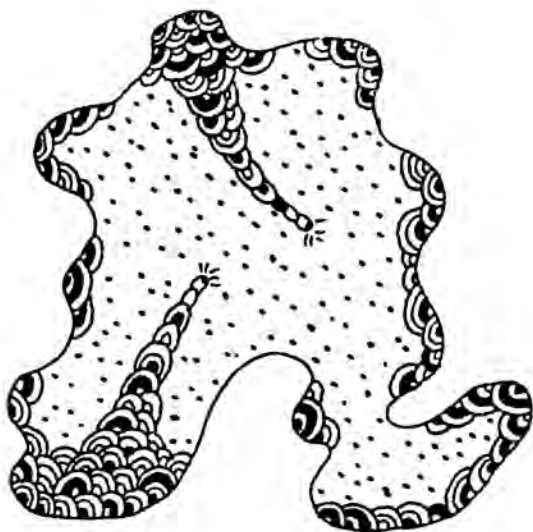
* * *

...рекох обајнику ово је РЕЧ кристална
ослонац тражи у ТЕЛУ и крви звезде замајава
ти си ложио ВАТРУ у зачараној шуми пред
ЖЕДНИМ изворима изговарао ЖЕСТОКЕ
лажи СПАВАЈ сада сморен као јагње на
вечерњем небу у КОЛЕВЦИ од маховине и
глине заштићен јужним ВЕТРОМ...

* * *

...њене су речи и њене РУКЕ освештане
крвљу скрива се у твом ГРОЗНИЧАВОМ
нестрпљењу у руменом огњу звезде падалице
као вода плаховита НАДИРЕ преко дивље
лозе преко СТЕНА лишајем прошараних
гута уморне љубавнике путеве изукрштане
градове у пламену то је небеска НЕВЕРА
записана на крајцима ПЕСМЕ...

* * *

...КРАЉ долази скачући преко барица
трулих пањева и оштрог камења спреман
да се одрекне своје круне простори око
нас испуњени млечнобелом светлошћу
сумњиво лупање срца и ти која сваког
тренутка нестајеш у зеленој пустињи једног
мрачног јутра на размеђи бића и непостојања
поздрављам те меланхолична историјо
гонитељко слепих мишева и неподобних
народа бежиш у немирну вечност пуну крви
и ненаданих ускрснућа моје кости и мој прах
као рајско семе развејано јужним ветровима
оплодиће опустелу земљу вртаче и увале
сновиђења где влада други бог...

* * *

...подрхтава КОЛЕВКА немупта зорњача
у бразди бубри цветни МЛЕЧНИ ПУТ
исплетите ми постељину од речи крхке
НЕДОУМИЦЕ шуморног ОЖИЛИШТА
мирисаћу на мај ТРУДНО пролеће срећног
љубавника у ИЗГНАНСТВУ...

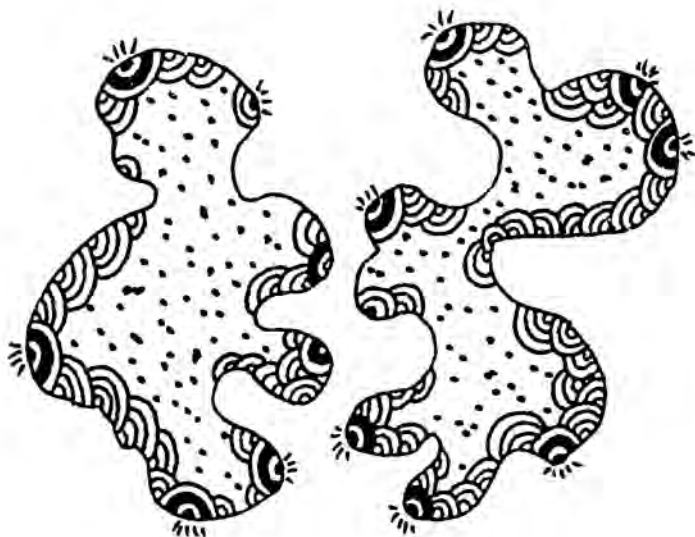

* * *

...стајао је на самом крају утабаног путељка пред свитање омамљен мирисом шуме са ногама мокрим од росе готово наг исувише узбуђен оним што осећа и види језика пометеног риђе браде и косе која му је скоро скривала чело и очи пред пределима испуњеним тишином пресеченом тек по којим узнемиреним гласањем птица из врежа и жбунова на ободима лазина или из тамног срца дубраве одакле му је у сусрет долазио бешумни поток као змија вијугајући кроз траву играјући се грумењем земље, песком, корењем дрвета и жбунова, остацима буба и сасушеног лишћа хитајући ка речици на самом рубу долине тамо где га чека увир и умир раст снаге и братство светлуцавих риба стајао је сам самцит као месечар пред отвореном утробом шуме нем у молитвеном миру под небом и звездама које су се полако гасиле...

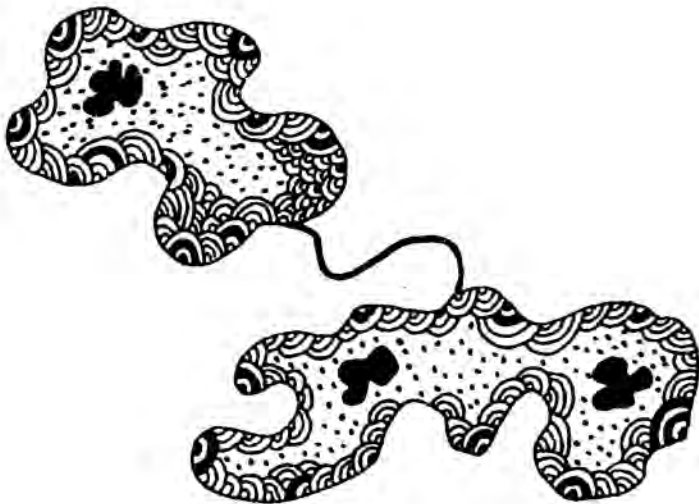
ТАЈНА

Бојимо своју децу живим бојама. Зеленом. Жутим. Плавом. По читавом телу. Она плачу, Предосећају. Сузе им спирају боје с лица. Нежно их хватамо за удове, приносимо стрмој литици клисуре и бацамо у реку. Река бесно хучи испод наших ногу. Крвава је. Густа црвена пена одбија се од стена. Шкروпи наше очи. Страшна је то тајна.

ЉУБАВНИК НЕПОГОДЕ

...ево ме НАСРЕД пута с кристалним трњем
у очима СПАВАМ у свадбеној ПОСТЕЉИ
крај приземљуше без зида и крова котрљају
се креснице поноћни ПСАЛМИ у муклини
пред предворјем РАЈА застаје слепи путник
ТРАГАЛАЦ за светилиштем тела ЉУБАВНИК
непогоде...

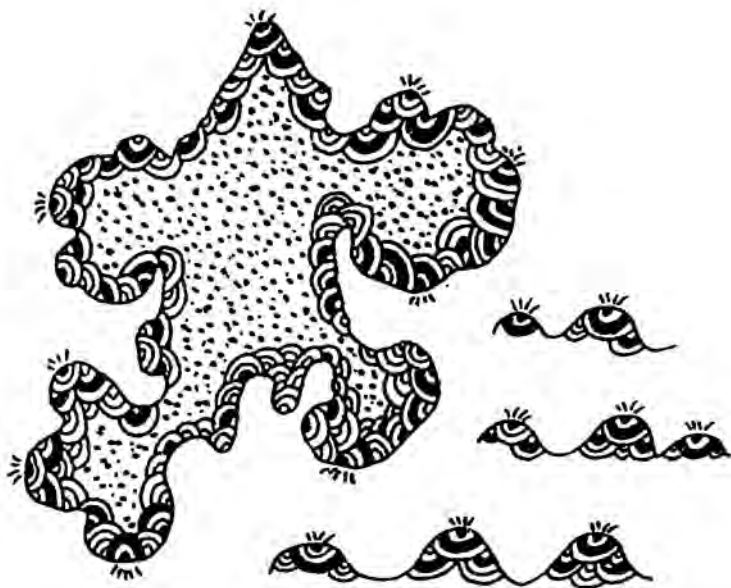
ЈЕЗИК

...то је жар у нама у нашем оку у нашој крви
светлост наранџаста избија из пустолина
у облику фотонског гејзира осваја свемир
развучен и непомичан у тајном дослуху са
речима храни ватру на том већ угаслом сунцу
а твоја мисао постаје ни мање ни више него
звездана машина усмерена ка откривању
заборављених светова у галактичком котлу
из непознатих разлога утихну огромне
енергије као цветови пред олују и гле око
је његово над нама хвали нашу моћ и чува
кости наше од ледених ветрова планетарних
понора док ти не посустајеш под теретом
временског незнања у чијој су руци дани
наши покажи неутаживи пламен своје песме
невине очи омађијаног звездознанца дижу се
таласи великог океана преплављују планету
у рушилачком бесу насрћу на планине
бришу градове са лица земље то је говор
безумника што нож у сопствено срце зарива
не полажући рачуне никоме обуздај га крв му
претвори у злато снагу у семе будућег језика
који ће царовати васељеном...

РАСКОВНИК НА ЈЕЗИКУ

ЧУДО

Туђи богови. На небесима.
Мртви се из гробова дижу.
Изједених тела. Сијају кости.
У пескуши. Као жар. У ватри.
Искочили смо. У сумрак. Из
наших конака. Јадиковка
у пустари. Злогука и тужна.
У устима нам јагода. Ко рана
крвава. Страшно чудо је.
Пред нама.

СА ОСТРВА БЛАЖЕНИХ

Мала црвена тачка. На мом
лицу. Заборављен памтивек.
Око уморно. Сеновито.
Дубоко под земљом. Твоје
тело. Скривено. Гњида.
Лешина. Зора. Сјај
ишчезлих легенди.
Пробудио сам се. У кући
затрављеној. Јарост нека
напољу. Са острва блажених.
Снажан јаук пацова.
Криковима безнадним.
Излуђују свет.

РАСКОВНИК НА ЈЕЗИКУ

Буку Караџићу

Ни сна у оку. Ни хлеба. У
устима. Над колибом од блата.
Зорњача изгрева. И дивљи
петлови. Најављују дан.
Заборављам. Све што улази.
У историју. Горки сок
оскоруше. Хук ледене Дрине.
Туђинске су речи. Млински
камен. О срцу. Свет се преко
штуле. Прелама. Путник.
Уз небески стуб ослоњен. У
вадивек си кренуо. По јабуку.
Од злата.

*

Олујни огањ буне. Зелена
звер. На коленима. Сунце.
Над Србијом. Разлистано.
Снујеш. Мастилом од барута.
По брезовој кори. Из тамног
Вилајета. Ненавидник вреба.
Вукодлаци говора неразумног.
Век је на почетку. Време у
пеленама. Пиши као што
говориш. Светлосним
брзописом. Расковник ти.
На језику. У рудокопу.
Дарованом. Чаровите песме.

фeбpуap 2008.

ПРЕД ПОТАЈНИЦОМ

Глас унутарњи. Звездани
зов. Одзвања. Где је кључ.
Загонетке. Из реске речи.
Источен.

Пењем се. На врх планине.
Ка твојој колибици. Змијски
путеви. Запретани. Глупна је
ведрина. У нама. Блаженство
неуништиво. Клекнем пред
потајницом. Јаросног бога.
Искушавам

ИЗ ТВОГ ВРЕЛОГ ДАХА

Дођи. Не осврћи се. Моћан је
Говор крви. Љубавни нектар.
Из наших жлезда. Извире.
Све се распрскава. И реч. И
јаук. Креснице. На зиду
невидљивом. Звони
несаница. Из твог врелог
даха. Осваја ме поноћ.
Распомамљена.

РАНА. РЕЧ. И ПЕСМА

Расику Пејровићу

Из предворја раја. Зелено злато.
Исијава. Миришу жлезде младића.
У тами. Тврда је земља. Под твојим
ногама. Врело гвожђе. У шаци.
Шта је историја. Где Каледонија.
Између нас и Бога. Рана. Реч.
И песма.

*

Пред хладним језером. У маглини.
Наједном љубавник. Црног тела.
Очију усплахирених. Грудва си.
Крви и меса. Звездоломче мој.
На друму. Без датума. Звер у
невремену. Заносна и жедна.

*

Разбијено огледало. Морска
пена. У уху. Глас твој одјекује.
У кристалној кули. На лицу
моме. Плава модрица. Ишчезава.
Коњи галопирају. Небеским
путевима. Несталне понорнице.
Без краја и конача. Уроњен у
своју мркину. Ока непомућеног.
Смер си. И светионик. Друмовниче
наш. Несмирљиви.

ПУТ ЧАРОВИТЕ ГОРЕ

Кренимо најзад. Иза ових бедема.
Црвена магла. У нама. Време
бестијаријума. Ледену реку
сањам. Гују на месечини. У
овој безданици. Међу слепим
совама. Док ти жар распирујеш.
Усамљен. Крај ветрењача.
Кренимо. Одмах. Кроз пламену
капију. Пут чаровите горе.
Крај затрованих извора.
С горким укусом. У устима.

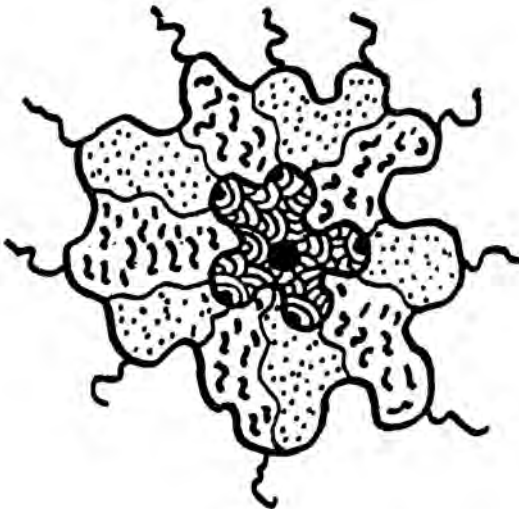
ГЛИНА

Утварна музика. У напуштеној
изби. Звезда. Песма. Крв.
Гањаш своју сенку. Заточниче
речи. Жар ми под ногама.
Змијски отров у срцу. Изгубљен.
По једну стопу узмичеш. И не
плашиш се. То је твоја
постојбина. Дар језика. Ја сам
звер. У свемирном оку. Огањ
који прождире. Трудне басме.
Чиста глина. У ђаволој
шаци.

БУДНА ПЕСМА

Хладни ветрови. Месечева
катедра. У зачараном кругу.
Језика и света. Као слепи пас.
Са трулим зубима. Трчи.
Иностраник. Гризу га пијавице.
Плам речи обасјава. Све је ту.
Логос. Воњ. Кулисача. У
омама сам. Муцава муњо говора.
Сунце залази. Размичу се
небеса. Анђео-дете насмешено.
Будна песма.

ДОК ПЉУЈЕШ КРВ

Радеишу Драинцу

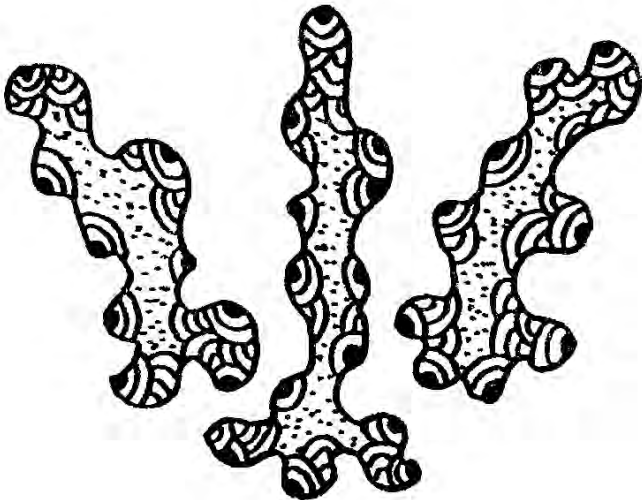
Мрачне су степенице. Према
звездама. Језик ти је. Под земљом.
Друже. Драинче. Ледне капи кише.
На лицу. Видим змију. Стабло
видим. Смрт насмејану. Док пљујеш
крв. Због поезије. Северно од
Канарских острва. Олујно време.
Црни албатроси. Наша словенска
душа се. Распрскава. Као балон.
Из ока. Цури гној. По хартији.
Девичанској.

*

Отворио си ми. Бандитску душу
песника. Морски вуче. С Колумбовом
билијарском куглом. На глави. Изнад
огњишта. Пламса. Реч и крик. Топи се
људско месо. Под сивим небесима.
Дактилографкиње. Мале каприциозне
жене. Показују нам. Своје модре гаћице.
Кужне љубави. Из велеградских предграђа.
Бели се. Снежна дојка Арарата. У твојим
сновима.

ИЗА ЦРНОГ ЛАБУДА

Будим се из кошмара. Ко
ватрена дуга. Твоја коса. Цвет
у камен урезан. Име непознанца.
Ми смо мрестилиште. Глад
и постојање. Зебња необуздана.
Моје тело. Под сунцем. На
храм замирише. Неопевани
предели. Загонетни Хераклит.
Отварају се шуме. Као празна
кажа. Иза црног лабуда.
Грозна куга. Зева.

БОЖЕ МОЈ РАВНОДУШНИ

Крик изгубљеног. Из извора.
Под стаблом. Из зрневља.
У земљи. Хајке неописиве.
Крваво ходочашће. Поцрнели су
путеви. Под мојим стопалима.
Ни труна спокоја. У вртложној
олуји. Скратио се дан. Пред
очима невиних. Шта је памћење.
Боже мој равнодушни. Слово
написано. Трагаш за огњиштем.
Ходом вековитим. Твој сам
поузданик. Ревнитељу свемирни.
Пљусак у пустињи. Најжешћи.
И најлуђи.

ПСИ ЛАЈУ

Бранку Ве Пољанском

Озон у плућима. Муња
засветлуца. Свет је по вашој
мери. Гладни зенитисти.
Пољупца ватре жељан. Устајем
из постеље. Градови једу
људе. Горе житна поља. Уморном
руком. Разгрћем. Рвеник
небески.

*

Сањамо пред истом провалијом.
Опаке окуке. На звезданом
друму. Прозирно зимско јутро.
И пахуље снега. Испљунуо си.
У око улице. Гнојни чир. Из
дроба. Сневниче јуродиви.
С шакаловим зубима.

*

Под сунцем лежиш.
Језика развезаног. Велики.
Ружни коњ. Стоји ти. На
путу. Неслућени су шумови.
Говора затомљеног. Где је зов
дивљине. Зов је и љубави.

*Банке и кланице. Раде нам
о глави. Оловна крв. Тече
у жилама. Из ока Луцифера.
Златно теле гледа. Пси лају.
А њесници њевају.*

ИЗ РАСПОЛУЋЕНОГ
ЈЕЗИКА

ТИ СИ КАЈСИЈИН ЦВЕТ

лове ми срце трозупцем

хомер

змија

етна

невидљиви силници

из протеклих векова

жена феничанског морепловца

мрав

у трави

изгубљен

надолази фисон

кржаве валове ваља

рибље очи нас гледају

из бездна

ти си кајсијин цвет

пред зору запаљен

руком

фра анђелика

АЛЕКСАНДРИЈА

лети

лети

недосежна небеснице

сачекаћу те

пред расцепљеним језиком

непогоде

рашчињавамо се

дан и ноћ

око и ухо

из кристалног гласа ветра

дах кавафија

у вртлогу

избезумљујућем

додирујеш ме

крилом

податна

александријо

СУНЧЕВ УГАРАК

запали светлост
 у себи
 сунчев угарак
као риба
 у води
као дете
 у колевци
урежи своје име
непојамна је тама стикса

растављамо ствари
и срца
 окужена
 поморанџом пакленом
изнад горког раја
 муње олистале
пламени благослови

ИЗ РАСПОЛУЋЕНОГ ЈЕЗИКА

узми моје речи
и дах мој
у звездане кристале
претвори
светле гримизне метафоре
у купиновом вину
у чиру човековом
заустављам
пчеле олујне
дионисову светковину
земљотрес руши градове
у крик
дробн говор
из располућеног језика
капље
сребрн мед

ТИ СИ ДАХ ЈАГОРЧЕВИНЕ

на зеленом зиду
 амазон
 исцртан
видим муње
 и стабла
цркву у недоходу
извор па звезде
невесту
 спремну
 за венчање
велике
 тужне очи
речнога пацова

цвета жива рана
на земаљској кожи
твој лик
 крај огњишта
гладно огледало
ти си дах јагорчевине
језик
 непотрошен

ЗВЕР

из црне рупе
 црна сова
 хуче
а месец
 наједном
поста
 као крв

чујеш ли крике
с пољана блажених
ко змија се вину
пламен с крова куће
на врату моме
 дахће
 дивља звер

ИСКОП

црно сунце
 над виситором
с пролећним мирисима
с воњем паљевине
полом је унаоколо
мистерије крви
на небу
 огањ зелен
дивље речи силника
у срцу нам
 белег
распети
 ноћ ишчекујемо
сатанску светковину
ископ се приближава
из плода
 из раселина
нема више градинара
хијене су
 на нашим траговима
мразне реке
 из рајског врта
где је око божанско

април 1999.

РАЈ ИЗГУБЉЕН

ја сам звоно господње
његова реч
 и дах његов
невера је близу
 неумољив непријатељ
заборављаш свакодневицу
млаке кише мезије
извор у планини
убери од злата јабуку
 мир нам души
гаси се срце
у грању олисталом
 рај изгубљен

УКРУГ ХОДАМ

укруг ходам
 и дан
 и ноћ
луде нас девице
 призивају
ти већ црташ град
 на ђавољој кожи
паклену содому
одједном
 на црном друму
истеривачи зла
 голуб и гусеница
умилна песма
 из недосежних висина
ридају као ветрови
 деца божја

ТЕ РЕЧИ

те речи
 безумне
зелене горонтуље
 из уста искачу
затим
 запретане
у мирисном мразу
 гласне времењаче

нашао сам их
 у говору
тамне и непрозирне
пустињске лисице
 молитве
 илузије

ДОК БОЖАНСТВА СПАВАЈУ

лелујава нам паучина
видике прекрива
пакленик похотни
у костима
гвоздена кринка љубави

у врели летњи дан
излазиш
трећа инкарнација јуде
жртва подозрења
док божанства спавају
беспомоћно
у нашем живом месу
гавранови
црвеним кљуновима
зобају
жар пожуде

ВЕНЧАЊЕ

из морске пене
 ниче сребрн град
сан предака
плод страсти
 градилачке
посејдон се
 са земљом
 венчава

омађијани
 зовом воде
свадбени отров
 испијамо
испод кристалних
 сводова бајке
веје
 васељенски жар

ГЛЕДАМ И ВИДИМ

узнемирен зебњом
 усправно корачај
расту деца
 из корена
 из муња
градови светлости
 са песмом на уснама

гледам
 и видим
ветар и пупољке
поља зреле ражи
у озвезданом простору
градитеље речи

ПИТАГОРА

дрхти пламен свеће
на црвеном ветру
мачем и крвљу
порушио си стубове
делфијске
уписао ме с боговима
које нисам желео
међ људима
међ изворима
песници и обајници
стајњак
кремен
гнус
олтари оскрнављени
у шакама вода гори
питагора син мнесархов
краде нектар
небески

ЖЕТВА ЖУДЊЕ

тече жуч
 из твога тела
тутње
 месечева кола
гледам у оловно лице
 микеланђела
наталожила се тама
олупине
 таласи
страст зазидала очи
тај цвет
 нестваран
 у твојим ноздрвама
буди сумњу
 болест раскринкава
ти си пламен
 хитнут у историју
жетва жудње

ВЕНЕРА

у сну видим
таласе и хридице
на острву беспутом
 златан град
а она крај тебе
непомична
 нечујна
венера фидијина
испловила
из прозрaчне чистоте
грчког језика

ОТКРИВАЈ

у својој утроби
 откривај
жар говора
птичије гнездо
 крај утреника
пчелу на уснама
сјај
 божанских
 речи

ТАМО ГДЕ ГОРИ

бели гавран
 бдије
гост нежељени
 пред нашим
 вратима
тамо где гори
 алфа и омега
непрозирна реченица
запитао сам самог себе
где је небески народ
у покајници
крај огњарице
пред пламним
 жртвеником

ИСПОД ТРУЊА ГОРЧИНЕ

чека нас
 лековит дан
језик исцртава
 јутро
моћни крвоток речи
врутак светлости
 стрепња треперава

посрћући кренули смо
 к њему
незаустављива је вечност
звездани трагови
 на песку
небеса
 црноплава
испод труња горчине
рже коњ
 тројански

ОДГОН

наша земља је
 на видику
у јесењем сутону
 змијска кошуљица
 светлост срџбе
у грлу
 глас се
 заледио
звон потајца
 из ране
препелице нам се
 у жилама
 паре
можеш ли
 још увек
реч одгон
 да изустиш

У СМЕРНИМ ВРЕМЕНИМА

сунчева крв
 у твојој вину
страшно чудо
можда уд
 анђела
у смерним
 временима
дивна експлозија
над тмастом гором
плашљив
 звезда
 сјај

ЖЕТЕОЦИ МАГНОВЕЊА

читај небески сунчаник
време сновидности
змија
стављена
у круг
име је божанства
твоја астрална светлост
пупољак заведен
у лажној алхемији
видео си пут
лековит
мирис привида
жетеоци магновења
крај извора
узаврлог
порађају песму

У СРЦУ НЕВИДБОГА

ЕВО МЕ

Ево ме. Опет. Пред лицем
Његовим. Са подигнутим
рукама. Из ноћи. У ноћ.
Пониру речи. У мирис
пламена. У наранџе жар.
Кошмар. И. Несаница.
Песме ми. На уснама.
Говор. Земље зачаране.

КУЋА

Чучи чума. У оцаку.
У црнилу. Црно шара.
Ја сам глогов трн.
Из небеске безданице.
Падају драгуљи. Духови
предака узнесени.
Жар-птица. И пламен-змија.
У оку одојчета.
Кроз димњак. Потајице.
Недокучно. Дише кућа.

ПУСТЕ ГРАДИНЕ НАСЕЛИЋЕМО

Глас наш. Водоскок. Небесни.
Вечно доба сјаја. Брескве
у храмовима. Дозревају.
Ненадана епифанија. Закопали
смо оружје. У оранице.
Осеменили земљу. Многа сунца.
Круже око наше главе. Речи
непоткупљиве. Пусте градине
населићемо. Крвљу.
И нежношћу.

ЗАЗИДАЋЕМО ТИ СЕНКУ

Крочиш. Преко црвеног
прага. Преко огњишта.
Магла зоба земљу. Здухача
што из снова. Избаса. Такав је
закон. Бледозелена лимфа.
У срце. У муклу кост се.
Стропоштава. Ноћ дише.
У продолу. Застао си. Као
вечерњи облак. Као пламен.
Пред водом. Чуваш своје
име. Краљевски знак. На
челу. Зазидаћемо ти сенку.
Речи сновидне. Утулити.

НОВУ ПЕСМУ ПЕВАМ

Спаљујем своје тело. На
језерској земљи. Планина
гута. Остатке мојих
снова. У песме сам се
преселио. Зрно небеског
грозда. Хлеб насушни.
Улови моју сен. Међ
ровцима. Међ кртицама.
У лесковој дубрави. Нову
песму певам.

УСКА СУ ВРАТА СМРТИ

Светлост ти се. На лицу.
Гаси. Молитва источника.
Уз грану. Маслиновог стабла.
Сенка човекова. Ловац и његов
плен. На видику. Бели анђео.
У јесењој свежини. Чујем.
Хук водопада. Дечака са
плавом свиралом. На уснама.
У сумрак. Поново ти кажем.
Уска су врата смрти.
Сан је. На почетку.

ТИ СИ ПЕГАЗ

У црним ковчезима. Са
заставом тророгом. Долазе
волшебници. Златних руку.
Господари крви. Бог им се
притајио. У мошницама.
Слепи творац. Пробуђен.
У невреме. Ти си Пегаз.
Олињали. Сенка жудње.
Под липовим стаблом.

НА РУЖИНОЈ ЛАТИЦИ

Отичу лањски снегови. Са
твог чела. Ноћи су мркле. И
немоћне. Чамимо. У замковима
невидљивим. Вечна нас мајка.
Рађа. Из камена. Из цвета.
Крај врукта. Озраченог.
Незадржива плодност. Семе
Ураново. На ружиној латици.
Бели се. Твоје тело. Са маском.
На лицу. Страст. Мимикрије.

У СРЦУ НЕВИДБОГА

Црвени сјај понора. Отровно
семење. У сновима. Такво је
предсказање. Инвазија скакаваца.
Земља хранитељка. Саградио си
кућу. У срцу невидбога.
После плодовитих киша. Жубор
издана. Исконских. Мирис
меда. Опипљив жиг живота.
Иза гранчица. Расцветалих.
Зелено лице Изиде. Искрсава.

ИЛУЗИЈА

Нисам више сам. У замку
залеђеном. Сребрн ме глас.
Зазива. Небо смерно. Сова
ушара. Из борика. Заустави.
Тај крик. Песму с крста.
Запаљеног. Грчеве љубави.
Ћутњу заветницу. Уз
море. Влажан ветар.
Инорог на видику.
Вечност илузије.

ЛАБУД

У нашем телу. Отрови.
Крвожедна месечина. Узми.
Узми. Орах. Артемиду.
Демонску ватру. Запали.
Кћер дрвета. Онда почуј.
Рођајни крик. У мрклини
Лабуда што седи. На
јајету. Божанском.

ДУГА ЈЕ НОЋ

Дођи. Осветли земаљске
градове. Чистом светлошћу.
Раскриљују нам се кости.
Попут цвета. Противни
ветрови. Из душе дувају.
Дуга је ноћ. Време одгођено.
Луди вилењаци. На лединама.
Из твога длана. Храст.
Комешају се анђели. Пред
мирисом олује. У утроби
вучјој. Црно сунце. Спава.

ЧАРОБЊАК

слетео с крста с црвеним
зрњем на језику у сан у
град под пишцима сатурна
начинио рупу на небу са
својом женом моиром
сећаш ли се западно од
брежуљка шчепао штакора
у земуници у медвеђем
брлогу затрављени човечуљак
епименид песник и
чаробњак

ЗАГОНЕТКА

Тече крв. Плавичаста.
Леонардо. У канџама.
Својих механичких лавова.
Већ сам то одсањао.
На јужном небу.
Јасан траг. Гоне нас.
Раоник. Усов. Катедра­ла.
Анђели смрти. Невидљиви.
Спаваш. Пацови оглођу.
Ртањ. Попију ти сву
лимфу. То је. Загонетка.

РЕЧИ НЕИЗГОВОРЉИВЕ

Отворио се. Дивљи нар.
Ветрови Закарпатја.
Престрашен. Над твојим
телом. Стојим. Хумке
Дакије. Црвени коњи.
Из недоступа. Панична
звона. Цркава у пламену.
Бришем ти крв. Са чела.
Речи. Неизговорљиве. Из
грла извлачим. Где је сад.
Сан соларни. Божја мисао.
На трновом венцу.

У РУЦИ ТИ

У руци ти. Месечев штап.
Кћери Мисирска. Утроба
пацова. Избледела на сунцу.
Скакавци се. На земљу.
Обрушавају. Утварни ратници.
Божанског Рамзеса. Осећам
мирис људи. И мирис. Дивљих
звери. У мрклини. У оку
твоме. Глад. И куга.

КАП КРВИ

Узимам перо. Небо се срушило.
Раух. Реч. И. Дах Божји.
На твојим уснама. Грозница
звездана. Између маслачка
и свемира. Песма-светлост.
Зрно росе. У оку. Рекао сам.
Сакупљај латице. Са јабуковог
стабла. Баци семе. У земљу.
Већ видим. Кап твоје крви.
На трну. Ловоровом.

ТО ЈЕ МУЉ ИСТОРИЈЕ

Тегобан је пут. Неомеђене стазе.
Пуне препрека. Где си долино
краљева. Отвори мирисна
уста. Прогутај сперму. Крв.
Истина је у костобољи. Црвени
потоци. Оперу паучину. И
стрв. Златне престоле ваљају.
Ка мору. То је муљ историје.
Жедним. Изнад фараонских
ноздрава. Фркћу гојни пацови.
У пепељуши.

МЕРА

Док се будиш. Ледени
месец. Запонци Свемира.
У замућеној глави. Утве
златокриле. Онда долазе.
Црвене оргуље. Дан у
вучјој кожи. Родница
набубрела. Удахнуо сам.
Јутрос. Грумен земље
мирисне. Гранчицу
маслинову. Мериу.
Постојања.

АЛ-ХАДИР

Кроз безмерје. Плаветно.
На златној риби. Бродим.
Ка дому свом.
На граници света.

Прождрљив пламен.
Вода запењена.
Бруј столећа.

Зелени човек .
Ал-Хадир.
Заштитник путника.
У зденцу.
Животодајном. Окупан.
Са огртачем. Од лишћа.
Бог река. У рају је.
У материци. Мајке.

НА БОЖИЈОЈ СТАЗИ

Низ бело обзорје. Гле! Коњ
љубичаст. Са Моцартовом
главом. Подврискује. Ја сам
урок. Каже. Очњак анђела.
У кривом огледалу.
Прождрљиво привиђење.
Њиву овса попасе. У дану
пепељастосивом. Копривом
месец. Ожари. Знам. Нож
га чека. На божијој стази.

ЖЕСТ

Гледам пламен. Кап крви.
На олтару. Кристална
кошуљица. Плода. У твојој
руци. Црни камен.
Кибеле. Чаротанко фригијска.
Сневаш. На Палатину.
Земни ти прах. Призива.
Жест љубавни.

МИСТЕРИЈА

Небо и земља. На мојим
длановима. Мукле. Дивље
звери. Разглобљена синтакса.
У грло урања. Жедан си
крви. Као болесни Вергилије.
Очи склапаш. Освестиле се
ствари. У земљи Хиперборејаца.
Куга. Из непрозирних слова.
Мртве речи. Златни звон
мистерије. На твојим се
уснама. Распламсава.

САКРАЛНА ИДЕОГРАФИЈА

Све је ту. Врата тајновите
земље. Смук. Рачвастог језика.
Талес са својим следбеницима.
Сањаш. Скрињу сабласну.
Стршљена светлуцавог. То је
живот. У оази. На папирусима.
Сакрална идеографија. Велика
мајка писма. У твојим жилама.
Тек. Црвендаћ. Распеван.

САМО ЈЕ ПОБЕДА ВЕЧНА

Кап росе. На мојој глави. На
рукама. Сазвежђа гусеница.
Седам планета. Око сунца.
Завејан цветним сметовима.
Видим. Липу. Глад. Девицу.
Ишчезава ноћ. Дечији гласови.
Крај локвања. Свици. Жешћи
од Еола. Господара ветрова.
Небо разасуто. Над пољима
маслачка. Само је победа
вечна. Кажем. Са златним
бодежом. У грудима.

КУЦНУО ЈЕ ЧАС

нахранио си планету
нестварним градовима
пролећним праскозорјем
из купинове вреже
кликује безумник
у костретној хаљини
анђео у пољу
помрачење света
пронађимо се
у зеленом безмерју
у речи осакаћеној
куцнуо је час
оргазма

**ИЗГОВАРАЈУЋИ
ЈУТАРЊУ МОЛИТВУ**

РАЈ

наш брод је испловио ка огњеној земљи
гроза осваја кости
гоњени моћним ветровима
у магновењу океан прелећемо

у поноћ оробисмо наранџасту планину
под јужним крстом с лисичијим јазбинама
буди спокојан опроштено нам је
мртви спавају у љубавном рају

ЗОРА

освануо је још један дан
разастрт преко нежних ствари
као кап росе на божјим уснама
заблистала је зора

буди гром у сенци јабуковог стабла
оловно сивило пред очима
препознајем твоје кћери с белегом на челу
тајанствен језик жеравице

САН

изгубљене су речи што нас обасјавају
зелене ведре чисте
зинули бездани у срцу запретаном
као сибирска студен

срећан што спавам с гавранима
у кишној локви на мразној угарници
мој сан бичеван вијорином
свикао на изгнанства

СТУД

боравећи на високој гори с јеленима
не слутиш сенке на пустој плужини
црни лабудови из подземних устава
омађијали су ти песму

онако ко што приличи боговима
ослушкивао си градове премеравао океане
језна студ светлуца у твојим очима
речитија од осветољубиве бајке

* * *

тамо где пламте модре небеснице
осећаш ли ране језика заборављеног
тајни извори шуморе у дубравама
из плоти реченице подмукло пророчанство

ИЗГОВАРАЈУЋИ ЈУТАРЊУ МОЛИТВУ

го сам изашао из утробе матере своје
светлине знамен међаш живота и скончања
зима би у самотним собама
пурпурна крв јутарња измаглица

туђин сад у земљи подивљалог шимшира
где звоно надгорња поноћни пев ћука
изговарајући јутарњу молитву озарих се
опет си ту светлости божанствена

НЕСТОРОВ ЛЕТОПИС

МАХНИТО ХОДОДАРЈЕ

Корак по корак. Ка црној
вртачи. Грозница нас успорава.
Сенке јесењег злата. На путевима.
Дисање јаребице. Ветар рађа
светлост. Преко седам јаруга.
Махнито хододарје. Глава нам
у облацима. У теби свиће
језик. Поставља загонетке.
Прени се. Паклени несмирниче.
Ослушни откуцаје срца. Заори
Земљу мразовиту. Леден ти жар.
У оку. Крвава пена.
На уснама.

СЛОВЕНСКИМ БОГОВИМА

Две лобање у трави. Човечија
и коњска. Храм Световида. На
Рујну. Храстовим огњем обасјан.
Жреци очију затворених.
Призивају бога. Пуне се пехари
крвљу. На жртвенику. Из жбуна
перунике. Змијин сиктај зове.
Подарите нам главе жртава.
Мачеве крвљу оросите.
Словенским боговима прија.
Крв хришћанска.

У ГОРИ НЕДОСТУПНОЈ

Зима смењује јесен. На твој
лицу. Под стаблом јабуке. Срдит
Сварог седи. Да ли ме чујеш.
Ратниче јуродиви. Устани.
Расани се. Гласна је реч. У
снежној тишини. Ране су
отворене. Мирис крви опија.
Никог нема. У песми. Утрнуле су
светиљке. Зар си заборавио.
У гори недоступној. Јасновидац
чара.

ДАНАС ЈЕ ТВОЈ ДАН

У језеру слеђеном. Моја
звезда гори. Живо месо језика.
Пехар пун медовине. По софри
храстовој. Гледај. Пада снег.
Из ветра закарпатског. Бледо
лице девице. Устани. Окрепи се.
Данас је твој дан. Извади нож.
Из каније. У златну Перунову
браду. Пљуни.

РАСИПАЈУ СЕ РЕЧИ

Миришу храстови. У
гори чаровитој. Глогов нам
колац. У срцу. Не верујем
у тебе. Дажбоже дародавче.
Нису разрешене тајне. Над
ископаним гробом. Расипају се
речи. Ко снег. Из песме.
О полку Игорову. А рат нам
стиже. Са пролећем. Лагано.
Попут мачке.

ДИВ

Зачет међ зверовима. Усамљен
див корача. Трозуб му изнад
главе. Испуњен муњевином.
Поскок непокојан. Где тражиш
коначиште. Бојнице невидљиви.
Цео свет је варка. Ходаш стазом
утртом. Са срцем острвљеним.
У вукодлака претворен.

ТИ ШТО ОБОЖАВАШ ДЕМОНЕ

Видео сам маглу. Црни зној.
На ждрепчевим сапима. Крвав је
месец. Над дубравом. Сурови
Варјази. На нашим границама.
Угаси свету ватру. Мемљиве
могиле. На истоку. Ево где живи
кртица. Чудотворка. И Перун.
Бог олујног неба. Заувек
заборављен.

МОРАНА

У заумном говору. Немушт
врачар. Вреба. Некрштени
дивљаци. На мразним путевима.
Узми белу кошуљу. Траву
невиделицу. Злато испод ноктију.
Сакриј. Мутне године пристижу.
Време садашње. У времену
прошлом. Звезда ти на челу.
Догорева. Морана. Богиња
крви жедна. Чека нас.
Пред вратима.

У СМІРАЈ СУНЦА

У смирај сунца. Чрнбог
гони Белбога. Црвен ти знак.
На челу. Реч сликом описана.
Пуна срца. И чисте савести.
Лицем. Небу окренут. Отварам
Седам храмова. Зазиданих.
Најежен. Од вечерње хладноће.

ГОЗБА

Утве златокриле. Из вирова
узлећу. Кротке невесте. Из
постеље свадбене. Цедиш слад
из чокота. Сунчев гној. На
уснама. Из ражене чорбе.
Рибља глава вири. Гозба је
наша богата. Младо месо. На
жртвеној трпези. У дрвеним
чашама. Крв с медом
помешана. Гладни нам богови.
За храстовим столом. Пијане
богиње. На златним трonoшцима.
Огањ главу сажиже. Час црвен.
Час црн.

НЕСТОРОВ ЛЕТОПИС

Зла су времена. Пред вратима.
Огњене бакље. У житном пољу.
Тамноцрвени увор дана.
Не знајући. Распоред ствари.
У тамнилу недокучивог света.
Лутам. Гладна су уста. Врача
распамећеног. Жарни му
бич. У руци. Обнажена божица.
У сенику. Нико то не наслућује.
У подивљалом сказу. Блиста
неисказиво. Несторов летопис.
На глави једнорога.

ЈЕЗИК СЕ ИЗ
ЛАВИНЕ ИЗЛИВА

СНОВИ

Сенка крвава. На твом
лицу. Страх неизречни.
Мој једини траг. Дивљи ми
снови. У песмама. Поноћни
обајници. Будим се. У
златном замку. Са ножем
у устима. Леден ветар
дува.

ПОД МРАЗНИМ УЗГЛАВЉЕМ

Сишао сам дубоко. У тамни
трбух земље. То је нов
почетак. Свилен ми гајтан
у руци. Знамење чудотворно.
Црвеном бојом. Премазани су
мртви. Њихова реч осваја.
Тамо где лежиш. Под мразним
узглављем. Јаросни крик се чује.
Језик извучен из каније.
Љубавна попевка.

И ЗАМКА И ЗВЕР

Видим светињу. У пламену.
Са обронка града. Звездане
виситоре. Ти си семенка.
Исклијала. Из црног камена.
Гром распеван. Постојиш.
Од искони. И замка. И звер.
Границе се растачу. Гујин
нам јед. У срцу. Крило
анђела. Откинуто.
На распелу.

БАСМА

Цветала је земља. У пакленој
тмуши. Креснице невидљиве.
Хтео си ненадано. Слепог
оружара. Реч злопаку. Тихо
развенчавање. Напуштени су
замкови. Великих сневача.
Тајни језик. Из мене проговара.
Све је привид. Над жртвеним
одром. Ишчекуј незлобиво.
Расап крви. Басму
благовести.

ЈЕЗИК СЕ ИЗ ЛАВИНЕ ИЗЛИВА

Ивањски кресови. У твом оку.
Псалми ружичасти. Изнад мене.
Мир. Гримизни зов ћилибара.
У знојним шакама. Дрхти.
Светлост јутра. Све постаје
сан. Расцвала тратинчица.
Кажем ти. У поверењу. Све
постаје реч. Багрем и белоушка.
Језик се из лавине излива.
Горди гороломник.

ИЗ ОКА СНОВИДЕЋЕГ

РЕЧ СЕ РАСЦВЕТАВА

У врту сеновитом. Муња
олистала. Зов Недођије.
Када се пробудим. Волшебниче
злоћудни. Копни лањски снег.
Прети да ме прогута. Гнојна
недоумица. Знак зоре. На
речнику. Плам обредне
мантре. Долазиш. Пред јутро.
Похотна обноћнице. С пеном
међ зубима. Реч се расцветава.

КАО ЗОРНИ ЗНАК

Злопак је глас господара.
На твојим уснама. Псовка
неизбежна. Тамо где кључа.
Моја глад. Жарни путокази.
И дан и ноћ. Нове заваде. С
туђим боговима. Узећу твоје
речи. Крвљу пошкропљене.
Дивљим заносом. Осветниче
свирепи. У свет пристижеш.
Као зорни знак.

ИЗ ОКА СНОВИДЕЋЕГ

Жваћемо траву скорелу. Црни
пси на видику. Сени заблуделе.
Ти си Гилгамеш. Успаљени.
Пролећна невеста. Са змијом.
У коси. Шумори потајница.
И звезда подрхтава. Грбови
заборављени. На твојој утрини.
Жубор живе воде. Погубне
чаролије. У ложници. Иноча
буновна. Храм подивљао. У
осами. Из ока сновидећег.
Родиће се. Песма.

НАГОСТ НЕВОЉНИКА

Поздрављам вас. Године
безнађа. Демони лутају.
Вашим путевима. Вук
и јагње. На столу. Рука
Луцифера. Видим ли.
Црвене лешеве. У сну.
Помрачење. Лов започиње.
Исконски вапај. Из дивљине.
Нагост невољника. Ти си
жуд неумитна. Оно што
недостаје. Трчиш нам. У
сусрет. Огањ под ногама.
Крв се слива. Низ лице.
Роси. Посни камен.

ГЛУВИЛО МРКЛИНЕ

Одлазим одавде. Звоњава
храмова. И шум куршума.
У јез претворени. Сенка
био си. Прах небески.
Горди океан. Воља за моћ.
У твојим очима. Будућност
изгубљена. Ништа не
наслућујем. Затиче нас ноћ.
Празан је град. Глувило
мрклине.

БУДИМ СЕ ИЗ КОШМАРА

Ловори. На смрт миришу.
У твом обнаженом срцу. Гојни
пацови. Затровали снове.
Планета се порађа. Ко зна који
пут. Горка нам земља. Под
језиком. Црни сунцокрети.
Цветају крај узглавља.
Будим се из кошмара. Синови
алхемије. Три чедне девице.
У вашој постељи. Зубље
несагориве.

ПОЉУБАЦ ОДУВАНОГ МАСЛАЧКА

Упркос свему. Семе у
колевци. Благо невреме.
Именује дан. Знаш ли
шта радиш. Незнанко
нестрпљива. У око Фауста.
Гураш. Трулу кост. Мраз
наслућујем. Бледи пејзаж
вечности. Златни скакавци.
Лебде у сунчанику. Ја сам
бездан језика. Пољубац
одуваног маслачка. У твојим
ноздрвама.

У ТРОЈИ ОПУСТЕЛОЈ

Са зубима крвавим. С кресницом
на челу. Режи гладна звер.
Срце ми избеzumљено. Ти бежиш.
У сан. У цвет рузмарина. Тамо
где је бог. Са златном гривном.
У уху. Кључа жарна лава. Свуда
само питања. Сабласне сени.
Откривају тајне. Смирује се дан.
У Троји опустелој. Хомер онемоћали.
Под маслином спава.

ОСЛУШКУЈ НЕИЗРЕЦИВО

Крок по крок. Ка леденој
зими. Уз речник суновратни.
Грозница говора. С тог пута.
У беспуће прогнан. Журиш.
К невери. Невидљивој. Све је
узаврло. Под стопалом божјим.
Црвендаћ голуждрави. Горки
мед. Ослушкуј неизрециво. У
пакленој тами. Сунце
ишчезава. Ти си путник
звездани. Ратар. Што храни
оранице. Семеном
подивљалим.

ГРОМКИ ГЛАС ЗАРАТУСТРЕ

Неме хорде. Пред завесом гвозденом.
Тамо где их не очекујеш. Одгон
погибељан. Куд ћеш гороломниче.
Ископали смо. Ратне секире.
Ничеову главу. Дозвали. Из утробе
коња. Не можеш да утишаш. Громки
глас Заратустре. Пржи нас пламен.
Његових гласница. Отров искушавам.
Речи блуде над провалијом.
У костима. Зима.

ЈЕЗДЕ НЕСМИРНИЦИ

Пламна несанице. Опет смо.
На почетку. Жива рана. На
теби. Знак Водолије. На
тајној сам вечери. У замку
недокучном. Скитнице. У
месечевој сенци. Земљу
целивају. Стрвине у логу.
Језде несмирници. С псећим
губицама. Киша. Жуч. И
мед. Твоја је грозница
моја скрб. Запали ватру. У оку
вилењака. На нашој трпези.
Само горки хлеб.

ЈЕЗИК ЈЕ ПЛАМЕН

Паклени снови. Смрад
цивилизације. Крв бога
раскомаданог. На твојим
длановима. Попут нежног
цвета. Језик је пламен.
У олујној земљи. Разара
и прочишћује. Из жарне
лаве извире. Трчи. Трчи.
Ка дому затрављеном.
Између тебе. И памтивека.
Златна се књига.
Разлистава.

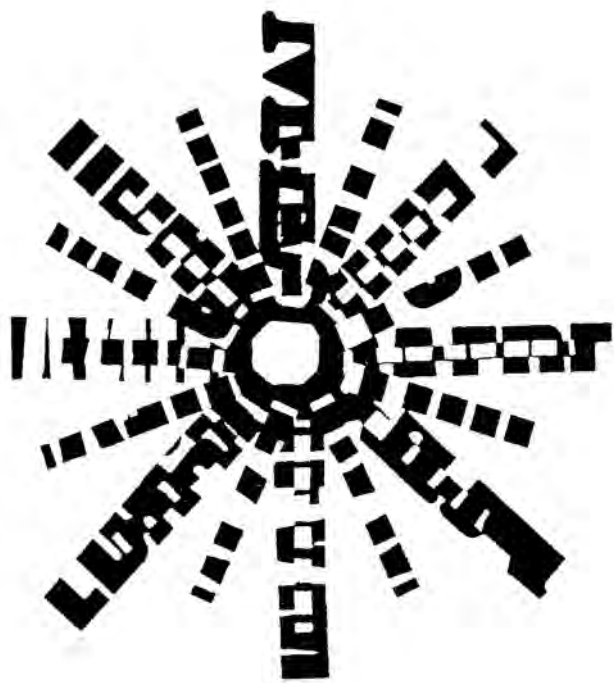
РЕЧИМА РАЗАПЕТ

Из цвета оскоруше. Сребрна
суза. Истиче. Путник видовит.
Био сам. У запаљеном дому.
Жеђ неутажива. Рушиоче
градова. Муњевитог ока.
Какав је твој грех. Речима
разапет. Спаљујеш своје снове.
Тајне осветљаваш. Наше су војне
кржаве. Ти си нежни вукодлак
с покровом на глави.

ЦРНЕ НЕБЕСНИЦЕ

Крај обасјања. Трагови у
беспућу. Севају муње. Из
очију Црнбога. Дрхтим.
Пред извором. Наг и нем.
Враћамо се. У обезглављену
земљу. Побеснелој крви.
Светим болестима. Из грла
пресеченог. Језиви крик.
Излеће. Црне небеснице.
Помрачују дан.

ИЗВОДИ ИЗ КРИТИКА

„Први пут од појаве надреализма, двадесетих година, можемо, са тражењима Мирољуба Тодоровића да с радошћу утврдимо поново хватање корака српске поезије са истински авангардним тражењима у свету.“

Оскар Давичо из рецензије збирке „Наравно, млеко, пламен, пчела“, Градина, број 10, 1972.

„Не би ме изненадило ако би се у некој не тако далекој будућности (..) када се данашње хијерархије размрдају, испоставило да стваралачкој и интелектуалној авантури Мирољуба Тодоровића – на основу оригиналности, упорности и стваралачке радозналости – припадају место и значај о којима данас, уз сву толеранцију, теоријско знање и свест о условностима, нисмо спремни ни да сањамо.“

Чедомир Мирковић, из приказа збирке „Ново узјахује Росинанта“, Политика, 11. јун, 1988.

„Једна од важних особености сигнализма је у томе што је он свој простор освајао поступно, у етапама испуњеним, скоро увек, новим открићима и новим садржајима а не жестоким и необузданим изливима на сцени равнодушне и нетрпељиве књижевне јавности. Зато сигнализам није остао само тренутни експеримент, цвет једног помодног дана, пролазна сензација једне бурне уметничке сезоне, већ постојани, напор који се стално разграњавао, језик у експанзији разноврсних језика у стремљењу

за што обухватнијом комуникацијом уметничких (естетских) проналазака, вредности и значења. (...)

Тодоровић је тако отпочео читав истраживачки поход ради стварања и примене нове поетске грађе, нових експресија, слика, конструкција, апстракција, симбола, сигналистичких чаролија, фасцинација, асоцијативних преплета и расветљења.“

Милош И. Бандић, „Сигнализам: стил и статус“, Књижевност, број 1-2, 1989.

„Сигнализам је био један од ретких пројеката нове поезије код нас који је заговарао радикалну измену песничког израза и потпуну деструкцију постојећих форми (...). За остварење таквих циљева био је потребан нови песнички језик који је било могуће створити ако се постојећи разгради. Зато је Тодоровић као и Маринети почетком века, заговарао деструкцију стандардне синтаксе и обједињавање вербалних, ликовних и звучних елемената језика у циљу стварања мултимедијалних уметничких творевина. Иако тога, вероватно, није био свестан, Тодоровић је са таквом концепцијом песничког стварања померао центар креације према висинским пределима човековог бића. Симболисти су га, наиме, из романтичарског срца пренели у затамњену душу, надреалисти гурнули у подсвест, а сигнализам га извлачи у најгорње висине свести, где се спаја са центрима научне и филозофске рефлексije.“

Радован Вучковић, „Поетика сигналазма“ у књизи „Проблеми, писци, дела“, Источно Сарајево – Београд, 2012.

„Тодоровић је многостран и динамичан и његова су интересовања широка у луку од конкретистичких, визуелних, фоничких, гестуалних, алеаторних, идиоматско-жаргонских текстова, па до објект-песамa, пројеката итд, што аутор именује збирним именом сигналазма.“

Тодоровић је свакако (...) најмноговрснији истраживач граничних могућности језичког знака и његових модалитета у нашој савременој књижевности. У најновијој књизи *Дишем. Говорим*, поред фоничко-конкретистичких текстова, најподстицајнији су текстови које аутор именује *фонетима*, који се, у равни плодотворног редукционизма и асоцијативног *подржавања* смисла и звуковних вредности песама класичних аутора, остварују у фигурама основних речи и интертекстуализацији многозначних и темељних фигура нашег песништва. “

Јован Зивлак из рецензије у књизи „Дишем. Говорим“, Нови Сад, 1992.

„У стваралачком опусу Мирољуба Тодоровића стохастичка поезија се јавља врло рано. Њени почеци сежу у тзв. сцијентистичку фазу сигнализма као ‘нове песничке’ школе и у протооблику срећу се још у *Ожилишту* (1967), објављеном у збирци *Инсекти на слиоочници* (Дечје новине, Горњи Милановац, 1978). Сучељавање језичких јединица (речи) или синтаксичких целина, чиме се нарушава уобичајени језичко-стандардни кодекс, овде је увелико препознатљив, али су сви ‘конститутивни’ елементи још увек у извесном односу **напоредности** (нема још правих ‘судара’) – дакле, не искључују се у оној мери како ће то допуштати и на шта ће рачунати ‘права’ или ‘зрела’ стохастичка поезија овог песника. У трећем сегменту ове поеме – која је пропраћена распознатљивим цртежима Мирољуба Тодоровића – приметна је и **неологизација**, поступак којег се овај наш песник никада неће одрећи. Неологизација није ‘проналазак’ авангарде, али је као поступак коришћена увек у прекретничким тренуцима историје једнога песништва и језика, што у српској поезији могу потврдити песници као што су Сима Милутиновић Сарајлија, Петар Петровић Његош, Ђорђе Марковић Кодер и Лаза Костић. Тај процес ‘новоименовања’ или стварања речи, у историјској авангарди, са релатив-

ним успехом продужиће Станислав Винавер и Момчило Настасијевић, касније Давичо и други песници.“

Живан Живковић, из књиге „Сигнализам – генеза, поетика и уметничка пракса“, Параћин, 1994.

„Тодоровићев јукстапозицијски ток песничког исказа намеће сугестивну паралелу са поезијом главних представника прве авангарде. Најтипичнији од њих је Блез Сандрар, аутор ‘разголићених стихова’ који је опонашао технику филмског кадра, обожавао мисаоне скокове, дисонанце и симултаност, мешао личне успомене с књижевном фикцијом, а јукстапозицију учинио начелом свог писања.“

Јулијан Корнхаузер из књиге „Сигнализам српска неоавангарда“, Ниш, 1998.

„Тодоровић износи често у својим књигама програме, пише манифесте кад и поезију, стално у истом циљу да се изазову и ступе у дејство и оне психосоматске енергије које нису раније биле познате, а које су све авангарде овог века изазивале, па чак и Новалис, Лотреамон и Рембо, још у прошлом веку.“

Љубиша Јоцић у књизи „Огледи о сигнализму“, Београд, 1994.

„У сваком случају, носећи дијалог *Инсекта на слепоочници* у сразмери од шапата до ‘грмљавине песме’ указује на једну од најстаријих чежњи песника, којој не измиче ни Тодоровић, откривати ‘родницу’ песме, износећи њен искон, место где је она чиста и вечито модерна. У име тог открића песник је спреман да поново запали и неке старе, можда још недовољно распламсале пожаре у ткиву песништва.“

Јовица Аћин, из приказа збирке „Инсект на слепоочници“, Савременик, број 38-39-40, 1996.

„Песник парадокса и ломљиве, нервозне вербалне инспирације, Тодоровић је од самог патронажног свог дисконтинуитета у говору и писму, створио скоро посве агресиван прасак речитости.

Све је посувраћено, и све у исти мах, једноставно, колоквијално.”

Драшко Ређеп, „Сигнали раног смисла“, Златна греда, број 66, април, 2007.

„Једна од битних поетичких одредница сигнализма јесте ‘ослободити језик свих стега како би сам од себе (и по себи) запевао’ (М. Тодоровић)...

У тежњи ка ослобођењу језика сигналистички песници се боре против свих граница и међа које осећају као терет и баријере што их онемогућавају и блокирају у процесу уметничког самоостваривања. Зато они чином ослобађања и уношења сваковрсних иновација афирмишу Аполинеров исказ о човеку који је у непрекидном трагању за новим језиком.“

Никола Цветковић, „Видови сигналистичке поезике“, Сигнал, број 22-23-24, 2001 – 2002.

„Употребом тачке у апејронистичкој песми, у њеним стиховима (синтакси и ‘слогомерју’) успостављен је ‘ред’. Он се може разматрати на два плана – на **семантичком** и на **стилском**. За први план од посебне је важности уочавање **речи-матича** или синтагми, односно, реченица које комуницирају са насловом песме (јер се речи, синтагме и већи искази не понављају у потпуности нити делимично, као што је то био случај у стохастичкој песми, где се осим ‘случаја’ као начела интегрисања синтаксичких јединица поштују и ‘закони’ вероватноће)....

У апејронистичкој поезији писање није аутоматски чин, оно не прати (а то није ни могућно) унутарње диктате свести и подсвести: апејронистичка поезија се слу-

жи селекцијом ‘материјала’ и комбинацијом изабраних елемената. Церебралност говора потиснута је свесно да би песнички резултат деловао као да је изведен из сновидног, несвесног, оностраног.“

Живан Живковић, из књиге „Сигнализам – генеза, поетика и уметничка пракса“, Параћин, 1994.

„И у поезији најдоследнијег српског неоавангардисте, Мирољуба Тодоровића су, поготову од краја 80-их година, смислотворна поигравања сложенија од оних карактеристичних за језгро оспоравалачког пројекта доминантног током 70-тих година. У том је погледу веома карактеристична збирка *Вигов дан* (1989), у којој се остварује специфичан дијалог са жанром родољубиве поезије као и са институцијом светаштва у српској култури. Тако се неоавангарда на веома занимљив начин додирнула са националном традицијом, суспрежући максимално свој програм оспоравања. Добијени текстови сасвим постмодернистички по учинку, остварују изузетно богато распрскавање значења, које открива неколике дубинске слојеве, по правилу искључиване из доследне неоавангардне праксе. (...)

Доказујући да авангардна поетика није сводива само на потрагу за новим језиком и новим моделима текстовне производње, доказујући да је она способна да постане поље распрскавања традицијом утврђеног смисла, Тодоровић је, након многих година искључиво поетског истраживања, коначно пристао да крене путем постмодернистичке актуализације тих истраживања. Неоавангарда је, тако, из свог поетичког језгра ушла у зону сопственог утицаја.“

Иван Негришорац, „Провоцирање историје и слутње постисторичности“, Авангарда број 1, новембар, 1997.

„У последње време Мирољуб Тодоровић је прешао границу Звездалије и окренуо се ка темељима српске историје и књижевне традиције. Свако ко је до сад пажљиво пратио цело сигналистичко дело београдског ствараоца имао је јасну и прецизну слику његове делатности. Наслањала се она на неоавангардистичко штиво европског стваралаштва у којем није било места за прошлост ни у каквом контексту. Овај преокрет наступио је најпре у касним осамдесетим (*Вигов дан*) и деведесетим годинама (збирке: *Девичанска Византија*, *У цара Тројана козје уши* – у делу *Инверзија*). И у другој фази на почетку новог века (*Плави вешар*, *Паралелни свеиови*, *Фонети* и *друге њесме*). У српској поезији су се често могли видети такви изненадни ‘прекршаји’ унутар авангардистичке уметности, пре свега због политичких околности (међуратни надреалисти који су добили соцреалистички печат), или уметничких разлога (Попа и Павловић који су одбацили апстрактну васиону да би усвојили српски историјски простор у неокласицистичком облику). Али, оснивач сигналазма био је радикалнији у својој одлуци мада се никад није решио да бежи од експерименталне поетике.“

Јулијан Корнхаузер, „Неокласицизам у сигналазму“, Савременик, број 181-182-183, 2010.

„А у песмама које су само од речи, ‘само речи’ су пажљиво биране и у песме увођене такорећи свака понаособ и са кореном. И свака је ‘посађена’ у своје оделито кућиште. Тодоровићева реченица у овој књизи је испарцелисана и састављена од низа лексичких кућишта. Речи, које су и целине за себе, морале су зато да прођу, а и прошле су кроз веома пажљив одбир и свака је морала да носи дар и удзарје.“

Такав Тодоровићев речник такође је допринос нашем савременом песништву и његовом језику. Јављају се многе старе и добре, а заборављене или мало ко-

ришћене речи. А све је то зато што је Тодоровић овом књигом поставио себи задатак да буде градилац а не рушилац.“

Александар Петров, из рецензије у књизи „Видов дан“, 1989.

„Овај антијезички бунт поезије Мирољуба Тодоровића још је једна потврда да никако није реч о деструкцији језика, већ се првенствено ради о покушају поетичког стварања језика.“

Веселин Илић, „Језик и поезија“, Књижевна реч, број 143, 1980.

Позната Тодоровићева збирка песама *Звездана мис-џирија* већ самим насловом асоцира на васионске сфере поезије, на лирско неимарство и наслеђе космогоније Његоша, Лазе Костића и Диса, космизма и космополитизма у српској поезији двадесетог века. Уосталом, разлози за постојање поезије би престали уколико не би постојала тајна постања и постојања коју ми везујемо за трансценденталне и метафизичке димензије. Тодоровић има свој сигналистички језички модел за експресију те тајне.

Динамизирање и ритмизација сигналистичке строфе постиже се управо тим кратким појмовним и интерпункцијским омером. Покрет и путничка егзистенција такође се могу препознати у поезији међуратних модерних. У сигнализму се, међутим, на њима више инсистира и формалним средствима даје подвучени карактер њихове пресудности у савременој егзистенцији.

Што се тиче српске византијске традиције, која може изгледати чудно као избор теме сходно свему што знамо о сигнализму, у Тодоровићевој песми је она „златна материца царства“. На том плану, имена Вида, Словена, Србаља, Косова, Самодреже, Јефимије, Ђеле-куле, из даље и ближе историје Срба, означавају националне

сигнале који се не смеју погубити по ветрометини језика и времена. Ови традиционални маркери су такође деминујуршки помешани у стилизацији савременог света, и њихова визуелизација је симптоматично кратка, магновењска, сигнална.“

Даница Андрејевић, „Протопоетички сигнали сигнализма“ у зборнику „Сигнализам и дело Мирољуба Тодоровића“, Београд, 2014.

„Девичанство језика, ритуали језика навешћују се сигналима, визуелизацијом која на паганско мотовило мота говорна влакна и крпице. Сигнали и гласови се преплићу, прожимају, промовишу, испитујући издржљивост властитог материјала. Неукротива је говорност пре изрицања, изреченост жуди за материцом, за повратком предвербалном. Крлетка језика је Тодоровићева опсесија, синтеза крика и муклине.“

Милосав Мирковић, „Сигнали и гласови воде љубав“, Илустрована политика, 20. фебруар, 1993.

„У генолошком смислу, апејронистичка поезија најближа је стохастичкој и може се сматрати својеврсним дериватом ове врсте сигналистичког стварања. У њој се врши даље растакање логоцентричке структуре традиционалне поезије, а сам песнички језик одликује изразита асинтаксичност. Дисперзивним изразом који добија форму ‘стваралачког хаоса’ у апејронистичком стварању се дотичу кључна питања постања и егзистенције. Деструкција језичког система није сама себи циљ већ је реч о смисленој игри чија је прва фаза разграђивање у служби ‘поновног спајања делова у целину’.“

Миливоје Павловић, у књизи „Авангарда, неоавангарда и сигнализам“, Београд, 2002.

„Узнемирени, ошамућени језик, опијен, развезан и развездан, јесте заправо прави креативни субјект Тодоровићеве поезије.“

Тања Крагујевић у књизи „Свирач на влати траве,, , Зрењанин, 2006.

„Ишчитавањем *Белоушке* свијет сав у магновењу, хаосу, у кретању, сударању, изазову, чекању, искључењу у хиљадулинијским потезима, од којих ниједан није међусобно повезан бар двијема тачкама. Тако су и ријечи Јабука, Молитвеник Гилгамеш и Ћутање у несметаном низу који пресијецају многобројне тачке. Отуда није лако тумачити овакву ‘повезаност’ ријечи, а нити проникнути у њихову комуникативност. Тодоровићеве ријечи сложене по принципу ‘унутарње иманенције’ и још непојамне логике унакрсног (с)кретања, читалац махом доживљава као реску, видовиту, далекосежну пустоловину пјесниковог духа. Свијет (Природа) у свом елементарном значењу одише супстанционалном чистотом; то је онај ранији нетакнути свијет, изван историјског вербализма и другог баласта који за наше данашње поимање дјелује као исјечак заумне егзотике.“

Јованка Вукановић, „Лексика исконских значења,, Побједа, 17. децембар, 2008.

„На нивоу текста у овој Тодоровићевој збирци стих, који се поклапа са реченицом или прелази у опкорачење, уситњен је у поједине именичке, придевске, глаголске, дакле лексичке јединице, строго тачкама одвојене једне од других. Ако бисмо, поштујући граматику, те јединице изговорили изоловано, стекли бисмо утисак о потпуној угрожености целине смисла песме, односно о искључивом инсистирању на значењу појединих речи. Овакав Тодоровићев поступак, међутим, као једна од

бројних сигналистичких иновација, вишеструко је песнички функционалан. Именски регистар ове збирке јасно показује границе њеног укупног смисла: песме се крећу у просторима словенске и византијске историје и пределима митских и космичких садржаја. А инсистирање на свакој појединачној лексичкој јединици има за циљ поновно освајање само на први поглед разбијеног контекста и поновно успостављање једног целовитог смисла.

Приморани да застанемо код сваке лексичке јединице, као елемента стиха, ми максимално упознајемо и звучну и значењску димензију те јединице. (...)

Свођење текстуре песама на поједине лексичке сигнале чини нам се још сврсисходнијим када је у питању *имагинативна* целовитост Тодоровићевих песама. Јер, граматичком издвајањем појединих језичких јединица наглашава се сликовна димензија тих јединица. А инсистирањем на тој димензији постиже се ефекат сликовног сабирања у правцу целовите имагинативне структуре песме.“

Милослав Шутић, из поговора у збирци „Девичанска Византија“, 1994.

„Да би се једно доживљајно стање опесмотворило, мора да носи белег оностраности, да буде загонетно. Тодоровић вешто залази у зоне иреалног света, иновирајући језичке и не само језичке елементе у стиховном простору. Сваки стих има посебно значење. Њихов збир, настао игром речи и игром имагинације, усмерен је на то да се путем добро ‘темпираних’ параболоа и симбола искаже грађа једног света који се љуља између наде и ништавила.“

Жарко Ђуровић, у књизи „Свијет сигнализма“, Београд, 2002.

„Тодоровићеве поетске слике су разломљене, завијене у алузије и симболе. (...)“

Декомпонована стварност рађа халуцинантне слике. (...) Као модус специфичне комуникације са читаоцем, језик отвара нове, неслућене могућности јер постаје просто неисказив.“

Љиљана Лукић, у књизи „Трагање за смислом“, Бијељина, 2004.

„Песме у збирци *Златно руно* настале су у једном од поетских облика које је сам Тодоровић створио и промовисао у нашој књижевности. Користећи асинтаксички метод, што га је употребио још на почетку свог експерименталног стваралаштва пре четрдесетак година, када је први код нас створио текстове помоћу компјутера, овај аутор је успео да изгради једну сасвим нову стилску форму унутар поетске структуре у којој доминира ‘ослобођени језик’.“

Миливоје Павловић из рецензије збирке „Златно руно“, 2007.

„Од првог песничког оглашавања, па до најновијих остварења, Тодоровићев стваралачки принцип се може дефинисати као радикалан отклон од познатог и препознатљивог у песничком говору и као трагање – без премца у доследности – за новим поетским изразом. (...)“

Мирољуб Тодоровић је остварио на плану језика, битан иновацијски учинак у савременој српској поезији.“

Василије Радикић, у књизи „Дело и значење“, Београд, 2005.

„Завереник језика, Тодоровић је веома близак настојањима Момчила Настасијевића и срећнијим тренуцима београдских надреалиста, војујући за своју оригиналност на начин који у нас није виђен од времена зенитизма. (...)“

Обнављајући, и онде где се то чинило немогућим, романтичарски дух наше лирике, Тодоровић је остварио у језику прасак, проналазећи у свему око нас не само страсти него и заумност саму.“

Драшко Ређеп, „Завереник језика“, Новости, среда, 19. децембар, 2007.

„Песникова сазнања о језику, његов критеријум избора речи и његов поступак именовања предмета, указују на способност да се ‘енергија’ појединих језичких јединица искористи као принцип ширења и заокруживања песничке форме, што је једно од основних начела укупног песничког, па и посебног лирског стваралаштва. Различите су нијансе овако оствареног Тодоровићевог лирског контекста. Али нема сумње да преовлађује лиризам, рекли бисмо, најплеменитије врсте – без крајности патетике и сентименталности, видљив у емоционалној обојености песничких слика, архетипова, универзалних и националних симбола. Трага се за необичним речима и њиховим неочекиваним спојевима, што је у духу неоавангардне поетике, док се у сликовној димензији ових песама препознају елементи експресионистичког стваралачког поступка.“

Милослав Шутић, из поговора у збирци „Плави ветар“, 2006.

„Раскошна мозаичност структура нових Тодоровићевих песама заснивала се и на чињеници да је овај песник свој говор (песме) саопштавао и *безлично* (тзв. треће лице), и наглашавајући своје присуство у песми (*ћрави љговор* у поезији, према неким теоретичарима, говор је у *ћрвом лицу*), или, пак, тзв. *ми казивањем* (говор у име више особа), колектива, у првом лицу множине. Без обзира на то који од ових видова саопштавања претеже или је у песми заступљен, песниково ЈА се не губи из света песме: у збирци о којој је реч, оно

је изузетно наглашено јер су и ауторови циљеви били другачији: песма више није само *игра*, како су често говорили сигналисти, па и Корнхаузер, није само адекват свету и његовој расположености и хаотичности. Она је израз песникове свести и потребе да се тај свет, данашњи и прошли, спозна и отелотвори језиком, сликом, звуком. Тодоровића је, у циклусима ове збирке, посебно привлачила историјска и митска прошлост, и свога народа и словенског, и света уопште. Матерњи језик му је штедро понудио своје богатство, које се слуги из антологијски лепе, а за збирку парадигматичне песме – *Азбуко хромоџ вука*.

Асоцијације и алузије, симболи и слике (метафорско-метонимијског порекла), архаизми и речи великих експресивних потенцијала, њихово звуковно сагласје и неочекиване спреге у које су доведене, неким песмама подарују свежину какве одавно у савременом српском песништву нема, нарочито ако је реч о онима које се описују као родољубиве.“

Живан Живковић из приказа збирке „Белушка попије кишницу“ у књизи „Сведочења о авангарди“, 1992.

„Лако је уочити како се у корену имплицитних поетичких стихова Мирољуба Тодоровића налази персонификација и симбиотичко преплитање/изједначавање конкретног и апстрактног. За овог аутора читав свет је један једини знак, свеопшта синтеза која се може, аналитички, апсолутно сигналистички, тумачити тако што би била раздробљена – уз подразумевање да постоји једна у бити неуништива целина, *свејегинство* – на мање саставне делове, мини сигнале. Присутна је и аура лирског која местимице поприма симболички набој.“

Душан Стојковић, „Непресушна моћ певања“, Савременик, број 146-147-148, 2007.

„Звездана мистрија је књига која помаже схватању сигналистичког стваралачког покрета као иницијатора неоавангардних промена у европском културном простору, као и разумевању односа сигнализма према европском духовном простору. Енергија постоји у много облика, а једна је врста апејронистичка поезија. Преображавање енергије бит је сваког процеса у природи. Песник Тодоровић радом у језику, у процесу преображаја речи, претворбом језичке грађе, материје поезије, добија као резултат такве праксе релативно велике количине поетске енергије. Тумачење речи у апејронистичкој песми је ново. Речи се као носиоци одређеног смисла преображавају у нова значења и због тога је читање ове поезије откривање нових значењских могућности које води даљим асоцијативним испитивањима, јер се иза употребе метафоричких епитета, неологизама, архаизама и супротстављених именица (означених бића, ствари и збивања), откривају нове логичко-појмовне смислености, које опет потичу пулс нових запитаности.“

Звонко Сариф, из приказа збирке „Звездана мистрија“ у књизи „Преко границе миленијума“, Београд, 2005.

„Расути говор као сегмент поетике има апликативну вредност у Тодоровићевом поетском језику. Кидајући реченицу на нивоу синтагми, појмова, копула, он то чини задржавањем на знаку као језичком феномену што исијава значење у окрњцима мисли који прибављају значење из контекстуалног окружења. Тај Тодоровићев поступак је алогичан, али рецепијента приморава на интелектуални рад и сарадњу у домишљању које повлачи мисао и напред и назад, добијајући извештајни смисао у контекстуалном пољу. (...)

У Тодоровићевој поезији постоји озвучење, али не чулно, већ мистично, космичко, оно које звук неутрали-

сањем тона, на нивоу недоречености, из акустичке пре-води у духовну сферу.

Реч је човеков дом, језик његова постојбина, човеково рођење је рођење у језику.“

Драгутин Огњановић, из приказа „Девичанске Византије“, Савременик, број 38-39-40, 1996.

„Заправо, магија и моћ Тодоровићевих реченица није само у звучним и брзоглагољиво остварљивим синтагмама и екфразама, већ се потпуно остварује тек у њиховом неочекиваном семантичком уланчавању и умрежавању, као последици ватрометног распрскавања. (...)“

Тодоровићев песнички свет је свет речи и свет језика. У њему је реч и мера свега, и граничник, и разломак, и контролник, и сопот, и гејзир, и вулкан.“

Александар Б. Лаковић, „У зачараном кругу језика“, Летопис Матице српске, децембар, 2009.

„Коме, дакле, треба Тодоровићево помирење с традицијом? (...) Тражени одговор у извесном смислу је наговестила врло успела књига *Белушка њојце кишницу* (1988). Она је, наиме, пружила образац који сведочи да је ваљано не Тодоровићево уступање традицији, односно препуштање њој (...), већ управо комбиновање неког од неоавангардних моделотворних постигнућа са традиционалном, најчешће симболички схваћеном, естетизантском вербалном структуром. Тај је образац у новој збирци постигнут изградњом асинтаксичке песме, у којој ће се искористити широк спектар вербалних сегмената почев од појединих речи, преко синтагме и крњих реченица, па до читавих исказа, тако да ове песме на неки начин у себи чувају трагове компјутерске, статистичке и алеаторно-стохастичке поезије, али их и превазилазе у погледу естетске сврховитости.“

Иван Негришорац, у књизи „Легитимација за бескућнике“, Нови Сад, 1996.

„Љубавник *нейџоде* вишеслојна је књига: она открива како се надахнуто и елегантно, без непотребне дневне острашћености, може писати на трагу традицијских тема и искустава; она такође сведочи о непрестаном истраживању песничког ткива и проналажењу нових начина певања, чак и на старе теме и форме; и, коначно, ова књига је доказ да је Мирољуб Тодоровић врстан стваралац богатог талента који не познаје ограничења и не зазире од изазова, успевајући да увек једнако буде бунтован и провокативан, виспрен и уверљив.“

Илија Бакић, „Неоавангарда у традицији“, Кораци, број 11-12, 2009.

„Хибридна збирка *Киборџ* — збирка семантичке, визуелне, нађене, колажиране, научнофантастичне поезије; (...) — јесте напор Мирољуба Тодоровића да једну галактичку поруку обогати, можда не ‘топлотом’, али нечим од људског луденса који се не може укротити једним сигналом, већ само мноштвом. Човек је Дивљи Киборг: ‘робот’ који је биће технолошке цивилизације, али које не полаже рачуне ниједној сингуларној програмској скрипти; он јесте збирка атома и силуета на златној плочи, али је и биће Сна и Поезије.“

Милош Јоцић, „Alien РТТ“ (О хибридној поеми *Киборџ* и интерстеларном мејл-арту Линде Саган Мирољуба Тодоровића), у зборнику „Столеће сигнализма“, Београд, 2014.

„Овај експеримент са глосом представљао би покушај да се писање о стваралаштву Мирољуба Тодоровића које је у знаку Језика и савладавања језичког хаоса, уобличи и обрмени формом која ће бити присутна и у самој садржини. (...)“

Осећајући неисказиву ‘глад за неизговорљивим’, страст за кушањем Језика који ће бити кадар да искаже сву ‘неизрецивост’ Мирољуб Тодоровић је, стиче се ути-

сак, посегао за једним самосвојним ‘укрштајем’ разноврсних језичких – стилских и семантичких могућности. Као да се водећи се Винаверовим есејем и мишљу о ‘прастарој вези између секса и језика’, Тодоровић обрео у имагинативном свету прадревног, митског Језика у којем трага за суштином, можда се може рећи и ‘златних руна’. Идући трагом антике, а самим тим и трагом свих епоха које су неговале посебан однос према античким тековинама, а ту превасходно мислимо на класицизам, а затим и модернизам, Тодоровић је покушао да досегне извор тог, апсолутног Језика“.

Јелена Марићевић, „Поетичка и историјска упоришта српске неоавангарде: Глоса за Мирољуба Тодоровића“, Књижевност број 4, 2013.

„Потпуно је јасно да појава уметника новог типа, тражи и нови тип читаоца, јер већ са првим сусретом са сигналистичком поезијом видимо да њено разумевање захтева познавање савремених књижевних, филозофских и лингвистичких теорија, математике, физике, хемије, кибернетике, савремене технологије, али и како сам Тодоровић наводи „подједнако креативног учесника једне духовне игре где коначни резултати зависе и од могућности комбиновања датим елементима и инспирације самог читаоца.“ (...)

Када Тодоровић каже: ‘Песник мора стално да помера границе постојећих језика’, он том реченицом описује и свој песнички пут, своје трајање у српској књижевној прошлости и садашњости, јер он је управо то чинио у сваком новом пројекту, сваки је језички оригиналан на свој начин“.

Иван Штерлеман, „Дада компјутер“ (Поетско-уметнички експеримент Мирољуба Тодоровића), Летопис Матице српске, новембар, 2014.

НАПОМЕНА

„Ловац магновења” је истовремено и избор и сабир оних песама, насталих у временском распону од преко пет деценија, које сам у својим поетичким текстовима одредио као стохастичка и апејронистичка поезија. Избор је извршен из књига: „Киберно“ (1970), „Сигнал“ (1970), „Телезур за тракање“ (1977), „Инсект на слепоочници” (1978), „Текстум“ (1981), „Нокаут“ (1984), „Трн му првен и црн“ (1991), „Дишем. Говорим“ (1992), „Румен гуштер кишу претрчава“ (1994), „Испљувак олује“ (1995) и „Глад за неизговорљивим“ (2010).

У збирку „Ловац магновења“ ушле су и целе књиге са мањим скраћењима, изменама и допунама: „Белоушка попије кишницу” (1988), „Видов дан“ (1989), „Девичанска Византија“ (1994), „Звездана мистрија (1998), „Гори говор“ (2002), „Плави ветар“ (2006), „Златно руно“ (2007) и „Љубавник непогоде“ (2009).

Циклус „Из ока сновидећег“ први пут се објављује.

Изводи из критика преузети су, највећим делом, из приказа горе наведених збирки као и оних есеја и студија где су се критички и теоријски тумачили жанрови стохастичке и апејронистичке поезије.

М. Т.

БЕЛЕШКА О ПЕСНИКУ

Мирољуб Тодоровић рођен је 5. III 1940. године у Скопљу. Осмогодишњу школу учио је у местима око Велике Мораве, гимназију у Нишу, дипломирао је на Правном факултету у Београду. Оснивач је и теоретичар сигнализма, српског (југословенског) неоавангардног стваралачког покрета и уредник Интернационалне ревије Сигнал. Пише поезију, прозу, есеје и бави се мултимедијалном уметношћу.

Објављене књиге поезије: *Планета* (1965), *Сигнал* (1970), *Куберно* (1970), *Путовање у Звездалију* (1971), *Свиња је одличан њивач* (1971), *Стејениште* (1971), *Поклон-њакеш* (1972), *Наравно млеко њламен њчела* (1972), *Тридесет сигналистичких њесама* (1973), *Гејак ѡланца ѡуљарке* (1974), *Телезур за ѡракање* (1977), *Инсекш на слепоочници* (1978), *Алѡол* (1980), *Textum* (1981), *Чорба од мозга* (1982), *Гејак ѡланца ѡуљарке* (друго проширено издање, 1983), *Chinese Erotism* (1983), *Нокауш* (1984), *Дан на девичњаку* (1985), *Зађуштим језа језик језѡро* (1986), *Поново узјахујем Росинанѡа* (избор из поезије, 1987), *Белушка ѡошје кишницу* (1988), *Soupe de cerveau dans l Europe de l Est* (1988), *Видов дан* (1989), *Рагосно рже Рзав* (1990), *Трн му црвен и црн* (1991), *Амбасадорска кибла* (1991), *Сремски ѡеваѡ* (1991), *Дишем. Говорим* (1992), *Румен ѡушѡер кишу ѡреѡрчава* (1994), *Сѡриѡииз* (1994), *Девичанска Визанѡија* (1994), *Гласна ѡаѡалинка* (1994), *Исѡљувак олује* (1995), *У цара Тројана козје уши* (1995), *Планета* (заједно са поемом *Путовање у Звездалију* друго проширено издање, 1995), *Смрдибуба* (1997), *Звездана*

мисѝрија (1998) Елекѝрична сѝолица (1998), Рецеѝѝ за заѝаљење јеѝре (1999), Азурни сан (2000), Пуцањ у ѓовно (2001), Гори ѓовор (2002), Фонетѝи и груђе ѝесме (2005), Плави веѝар (2006), Паралелни свеѝови (2006), Рана, реч и ѝесма (са Дејаном Богојевићем, 2007), Злаѝно руно (2007), Свиња је одличан ѝливач и груђе ѝесме (2009), Љубавник неѝоѓоде (2009), Киборѓ (2013), Пандорина куѝија (2015).

Књиге прозе: *Тек шѝо сам оѝворила ѝошѝу* (епистоларни роман, 2000), *Дошеѝало ми у уво* (шатро приче, 2005), *Прозор* (сновѝ, 2006), *Шаѝро ѝриче* (2007), *Лај ми на љон* (Интернет издање, 2007), *Шокинѓ-блу* (шатро роман, 2007), *Киснем у кокошињцу* (шатро жваке, 2008), *Боли ме блајбинѓер* (шатро роман, 2009), *Сѝално ѝроваљује буве* (Интернет издање, 2009), *Торба од врбовоѓ ѝрућа* (кратке приче, 2009), *Дневник 1989* (Интернет издање, 2011), *Дневник 1985* (2012), *Дневник сиѓнализма 1979 – 1983* (2012), *Ареѝон* (Интернет издање, 2013).

Књиге есеја и полемика: *Signalism* (1973), *Сиѓнализам* (1979), *Шѝеѝ за шуминѓере – ко им шѝрика црева* (1984), *Певци са Бајлон-сквера и моја фрка са њима* (1986), *Дневник аванѓарде* (1990), *Ослобођени језик* (1992), *Иѓра и имаѓинација* (1993), *Хаос и Космос* (1994), *Ка извору сѝвари* (1995), *Планеѝарна кулѝура* (1995), *Жеђ ѓрамаѝолоѓије* (1996), *Signalism Yugoslav creative movement* (1998), *Miscellaneaе* (2000), *Поеѝи-ка сиѓнализма* (2003), *Токови неоаванѓарде* (2004) *Језик и неизрециво* (2011), *Време неоаванѓарде* (2012), *Сѝварносѝи и уѝоѝија* (2013), *Просѝори сиѓнализма* (2014).

Књиге за децу: *Миш у обданишѝу* (2001), *Блесомер* (2003).

Антологије: *Сиѓналисѝичка ѝоезија* (1971), *Конкреѝѝна, визуелна и сиѓналисѝичка ѝоезија* (1975), *Mail Art – Mail Poetry* (1980).

Bookworks: *Форџран* (1972), *Approaches* (1973), *Signal-Art* (1980), *Злајибор* (1990), *Шумски мед* (1992), *Cobol* (1992).

Поезија, есеји и интермедијални радови Миролуба Тодоровића објављивани су на више језика у антологијама, зборницима, каталозима, листовима и часописима: Италије, Мађарске, Аустрије, Немачке, Француске, Шпаније, Португала, Швајцарске, Чешке, Пољске, Литваније, Шведске, Русије, Финске, Исланда, Велике Британије, Данске, Холандије, Белгије, САД, Канаде, Мексика, Уругваја, Бразила, Нове Каледоније, Јужне Кореје, Јапана и Аустралије.

Овај аутор имао је четрнаест самосталних, а излагао је на преко шест стотина колективних међународних изложби цртежа, колажа, визуелне поезије, мејл-арта и концептуалне уметности.

Награде: „Павле Марковић Адамов“ 1995. године, за поетски опус и животно дело; „Оскар Давичо“, за најбољу књигу објављену у 1998. години („Звездана мистрија“); „Тодор Манојловић“ 1999. године, за модерни уметнички сензибилитет, „Вукова награда“ 2005. године, за изузетан допринос развоју културе у Србији и на свесрпском културном простору, награда Вукове задужбине за уметност 2007. године за збирку песама *Плавивејшар*; награда „Златно слово“ 2008. за књигу *Шајроџриче* у издању Српске књижевне задруге као „најбоље књиге кратке прозе објављене у 2007. години“; „Признање Крлежа за животно дело“ 2010.; „Повеља за животно дело“ Удружења књижевника Србије 2010 и „Златни беоцуг“ 2011 за трајни допринос култури Београда.

<http://www.miroljubtodorovic.com>

<http://mtodorovic2.blogspot.co>

http://www.rastko.org.rs/knjizevnost/signalizam/index.php#_rastko

САДРЖАЈ

ОЖИЛИШТЕ

Ожилиште	7
Киша светлост	9
Из стрвног хранива плода	10
Клица	11
Семенка	12
Сокови стабла	13
Угљен-биље	14
Кариокинеза	15
Птица	16

ДРВЕЋЕ МОЖДА ЗВОНИ

Меркур	19
Дрвеће можда звони	20
Црвено млеко	21
Певаш као змија	22
У црној вртачи	23
Шум руде на језику маглен	24
Откуцава се шифра	25
Тринаест белих јагода	26
Крајем седме године	27
И самој зори јешћу	28
Пробудите се жеравици у сусрет	29
Али ово је човек	30

ТРН МУ ЦРВЕН И ЦРН

У пречник човечији	33
Како је јака	34
Свој језик гризе	35
Трн му црвен и црн	36
Основаћу четврти град	37
Као црв је као губар је	38
Фењер	39
У рудницима кише	40
Где си ти у ствари	41
Црвен је и мртав човек	42
Јесам ли ја то	43
Као човек као кост	44
Једанаест препелица преклано	45
Везао си се	46

КАО ВОЈНИЦИ ПОД ОРУЖЈЕМ У МРТВАЧНИЦИ

Отровница	49
У бакру озвезданом	50
Небо небо кисеоник у плућима	51
Хладно дрвеће цвокоће	52
Јечам и озон	53
Неумољивим законима путовања	54
Ја знам своју меру	55
Језици	56
Као војници под оружјем у мртвачници	57
Поклони ми своје семе	58
Јутарња трава под мошницама	59
Овај коњ што лежи у луци бакрописној	60
Не можеш пламен снега	61
Мртавац	62

ТАМО ГДЕ ЗВЕЗДА ДЕЛИ МАГЛУ И ЈЕЗИК

У тами свемирној	65
Прстима од метала	66

У страху у пометњи	67
Само човек једе камен.	68
Тамо где звезда дели маглу и језик	69
Кроз зимне сунцокрете.	70
Једнога ће дана ходати	71
Уз чију ли обалу сада.	72
Рођење или дуга претрчава север.	73

ПОНОВО УЗЈАХУЈЕМ РОСИНАНТА

Посматрам вас крманоши и капетани.	77
Ко у смрсканој утроби коња.	78
Да ли сањате картагинског војсковођу	80
Баци своје оружје	81
Мој корак као резигнирани Бизмарк	83
Поново узјахујем Росинанта	85
Зелени локвањи Аустралије	87
А та шева што улеће.	89
Осам векова касније.	90

ХЛЕБЊИКОВЉЕВО ОКО

Under the Midnight Stone	95
Знам то је језик Пилата	96
А ти љубавнице	97
Пркосан и варљив бог.	98
Плодоносни млеч анархије	99
На граници свести	100
У твојој глави Хераклите	101
Хлебњиковљево око.	102

ДИШЕМ. ГОВОРИМ

Замирише људски измет	105
Дишем. говорим	106
Млеко испосничко	107
Као лептир у рујну	108
То није сан	109
Такво је било време	110

ИЗА ОГЛЕДАЛА

Пред свануће	113
Сатурновско дете	114
Зелено ограшје	115
Иза огледала	116
Ту сочну именицу	117
Гмаз картагински	118
Заспала деца. Сањају	119
Песма с Голготе	120

ПРЕД ВРАТИМА РАЈА

Поливаш лице млеком	123
Пас поједе мртвог балегара	124
Ране су отворене	125
Цветно оруђе стрепње	126
Пређох границу	127
У часу очајања	128
Омађијаност кретањем	129
Где сте љубавници	130
Гроб без имена	131
Пред вратима раја	132
Маг и гњида	133
Све је само почетак	134
Лепи Белерофонт	135
Мртви Одисеј	136
Ја сам ужарена лава	137
И твој глас. Господе	138

МАТИ УБО ТЕ РАЖДАЈЕТ

Азбуко хромог вука	141
Зорњача у језику	142
Мати убо те раждајет	143
Град вилински	144
Мешаш живи песак	145
Омамљен тајном	146
Покупе нас ветрови	147

Кости нам шумориле	148
Све је непрозирно	149
Крикнеш у псовци затамњеној	150
Анђама	151
Кисела земља. Костоједица	152
Звездане лелејке	153
Мртво је око божанско	154

ЗРЊЕ И ЧАРАЊЕ

Светлуца глад на престолу	157
Миришу краљеви	158
Наранџасто писмо	159
Језик се угнезди	160
Ново јакобинство	161
Грљан у копитњаку	162
Помодрели пацове	163
На љуту рану	164
То сева чернозем	165
Пожар је господар	166
Стаљин једе Јагоду	167
Последња реченица	168
Кротки кратковечник	169
Ричу бражњаци	170
Испод златног иконостаса	171
Зрње и чарање	172
Паклена отровнице	173
Одсјај мрколиких хајкача	174

ТО ЈЕ МОЈ БЕСТИЈАРИЈУМ

Бунца зелено безмерје	177
Црна лучевина	178
Тамноплави демоне	179
Семе прогута светлост	180
Пољубац Шехерезаде	181
Оче Утнапиштиме	182

Мирис недоумице	183
То је калеж твој	184
Узимам мед	185
Водолија на длану	186
То је мој бестијаријум	187
Ессе homo	188
Пољубио си горолом	189
Ведри део свемира	190
Гнојно праскозорје	191
Грозницом обнажен	192
Из вира излази водењак	193
Суновратно се ломе шумови	194
Апокалиптички михољдани	195
Као румене брескве	196
Блуди Магелан	197
Плавичаста ватра. Деца. Нетопири	198
Као гривњаш. Као гаталинка	199

БЕЛОУШКА ПОПИЈЕ КИШНИЦУ

Црвена мећава	203
Квргава горуждо	204
Из тебе лептир. Бризне	205
Јасновици на њиви	206
Тамо где поскакује Орфеј	207
Ако отвориш врата	208
У твојој руци. Засветлуца	209
Откривам таласоне	210
Нуклеарна јаловина	211
Белоушка попије кишницу	212
Напипаш златно зрно	213
Вулкани и виришта	214
Садашњости нема	215
Бубашинтер и Генералисимус	216
На граници сабласне Атлантиде	217
У невиним речима	218

ДЕВИЧАНСКА ВИЗАНТИЈА

Затрављена препелица	221
Као пас кроз маглу	222
У сну крикнем	223
Девичанска Византија	224
Волшебниче румени	225
Ништавило дијалектике	226
Звездани несмирници	227
Тајне Кападокије	228
Оком бираш креснице	229
Буди земљотрес	230
Замкови на Босфору	231

ОШАМУЋЕНИ ЈЕЗИК

Вилин извор	235
Златна материцо. Царства	236
У земљи пуној здухача	237
Ослушкује тело	238
Ошамућени језик	239
Хлеб који ломите	240
Свиреп је твој закон	241
Са трном у оку	242
Мирис вечерњаче	243
Ланци ждралова	244

ГНЕЗДО ЗЕБЕ ЗЕЛЕНЕ

Химне плетем	247
Семе и загонетка	248
Жабља трава	249
Гнездо зебе зелене	250
Дођите котиле	251
Гледам јабуке у Едену	252
Плапти Златни рог	253
На гром замиришеш	254
У зачараној шуми	255
Гониш златног пауна	256

ЗВЕЗДАНА МИСТРИЈА

At last the secret is out.	259
Време је било кишно	260
Избљуваћеш млеко материно	261
У помрчини. Богови. Претње	262
То је распуклина	263
Преокрет и магновење	264
Звездана мистрија	265
Да нацрташ трмку	266
Твоји модри зуби	267
Реч си. Скривена	268

ВИДОВ ДАН

Видилац Амос	271
Свети Вит	272
Вид	273
Бели Вид	274
Трава видова	275
Видов дан	277

СВЕТИ РАТНИЦИ

Мусић Стефан	281
Ждралин	282
Свети ратници	283
Самодрежа	284
Вук Бранковић	285
Обилић	286

ЈЕФИМИЈИНА ИКОНА

Древо животодавно	289
Сказаније о писменима	290
Крсна слава	291
Јефимијина икона	292
Ромил Пустињожитељ	293

ЋЕЛЕ-КУЛЕ

Ћеле-куле	297
Ветрови са Чегра	298
Којекуде Србијо	300
Српске земље	301
Време је	302

ВРАЧАР

Ташмајдан	305
Баново брдо	306
Булбулдер	307
Дорћол	308
Врачар	310

РЕЧИ СУ ПРОЗРАЧНЕ КАТЕДРАЛЕ

Бритки рез светлости	313
И Хомер	314
Речи су прозрачне катедрале.....	315
Голем	316
У расцвалој круници ноћурка	317
Сањам	318
А глас твој	319
Пламено писмо.....	320
Дуг је пут	321
По небеском пролону	322
Одакле долазиш	323
Растаче се планета	324
Пажљиво посеј	325
Буде се обајници.....	326
То није сновиђење	327
Монолог	328
Девојке од смрти невиније.....	329
Ритам песме.....	330
У невиду	331
Отров.....	332

Столеће	333
Незнанче златоусти	334
Лаку ноћ	335
Светлост песме	336
Завереници	337
Звездовечник	338
Златна искра	339
Песник	340

ПЛАВИ ВЕТАР

О неизрецива маино	343
У јутарњем заносу	344
Црнбог	345
Ти си вековит	346
Препознај се	347
Дремљив поскок	348
Овидије	349
* * *	350
Жедан клечим	351
Бистар као муња	352
* * *	353
Расте ти дрво	354
Развенчавање	355
Глас	356
Плави ветар	357
Ноћас. Сањао сам	358
Аргонаути	359
Чујеш ли звон говора	360
Круг	361
* * *	362
Пролази дан	363
Помама и прах	364
Ко си ти	365
Страх и слугња	366
Пред невреме	367
Гладне ме отваре	368

Басме	369
* * *	370
Скаменило се лице Бога	371
Carmen georgicum	372
Ловац магновења	373
Силазим у песму	374
Мали дивљи коњи	375
Иза кулиса	376
У твој сам семену	377
Гори говор	378
Пробуди се	379
* * *	380
Чаролија	381
Привиђења	382
* * *	383
Слика	384
Модро људско месо	385
Понор твој	386

ОМЧА ОД КРИСТАЛА

Ослушкујеш април	389
Бескрај	390
Ти си огледало	391
Видиш ли друго време	392
Неко ће у своју таму сићи	393
Венчао си се	394
Низ лице моје	395
У тами наших речи	396
Омча од кристала	397
Видим и чујем	398
У дрхтају језика	399
У бресквама из Александрије	400
Ти си звер неспокојна	401
У гримизном студенцу	402
Страх од грома	403
Не чујем зов хајкача	404

У прави час	405
Жедно је моје тело	406
Расипају се речи	407
Скривени светови	408
Ископаник	409
Уз јутарњу румен	410
Шарка	411

ЗЛАТНО РУНО

Истина и чистота	415
Ти си жуд	416
Видим	417
Знаци сновиђења	418
И Хераклит је пио мед	419
Утварни бескућници	420
Црно море	421
Из непрозирја	422
Златно руно	423
Благдан	424
Дрхте тела наша	425
Једем хлеб испоснички	426
Хеката	427
Глад и студ	428
Ослушноу сам басму	429
Судилиште	430
Бременит пут	431
Из твоје безданице	432
Под тврдим узглављем	433
Озвездан	434
Тама отвара таму	435
Речи из ствари истичу	436
Кула недоступна	437
Кроз вилин свет	438
Црвено помрачење	439
Изазов	440
Жар и уздах	441

На врату Ориона	442
Шта је провиђење	443
У језику је	444
Привид и загонетка	445
У мору је вечност	446
Жустри коњи звездани	447
Напуштам свој дом	448
Црна је недеља	449
Поново пробуђен	450
Ветар века	451
Застајем над понором	452
Пораз је то твој	453
Кратак нам дан	454
Отежали смо себи пут	455
Туђин	456
Зов	457
Одјекује крик	458
Спокој	459
Пауци	460
Опсена	461
Знам те	462
Дворац	463
Пробудио сам се	464
Острво сирена	465
Ти си ту	466
Чекај ме	467
Јасон	468
Речи	469
Очекују нас	470

ГРОЗНИЦА

Траг	473
Шкорпион ти на језику	474
Немушта реч	475
Сен твоја	476
* * *	477

Утрг	478
Отров.	479
Ратници	480
Чија је ово земља	481
Плод	482
Грозница	483
Усплахирена вечност.	484

ЉУБАВНИК НЕПОГОДЕ

Дом	487
Створење	488
* * *	489
* * *	490
* * *	491
* * *	492
* * *	493
Тајна	494
Љубавник непогоде.	495
Језик	496

РАСКОВНИК НА ЈЕЗИКУ

Чудо.	499
Са острва блажених	500
Расковник на језику.	501
Пред потајницом	502
Из твог врелог даха	503
Рана. Реч. И песма	504
Пут чаровите горе	505
Глина	506
Будна песма.	507
Док пљујеш крв.	508
Иза црног лабуда	509
Боже мој равнодушни.	510
Пси лају	511

ИЗ РАСПОЛУЋЕНОГ ЈЕЗИКА

Ти си кајсијин цвет	515
Александрија	516
Град	517
Сунчев угарак	518
Из располућеног језика	519
Ти си дах јагорчевине	520
Звер	521
Ископ	522
Знак	523
Рај изгубљен	524
Укруг ходам	525
Те речи	526
Док божанства спавају	527
Из сеновитог космоса	528
Венчање	529
Гледам и видим	530
Питагора	531
Жетва жудње	532
Венера	533
Откривај	534
Тамо где гори	535
Испод труња горчине	536
Одгон	537
У смерним временима	538
Грлим твоју сенку	539
Жетеоци магновења	540

У СРЦУ НЕВИДБОГА

Ево ме	543
Кућа	544
Пусте градине населићемо	545
Зазидаћемо ти сенку	546
Нову песму певам	547
Уска су врата смрти	548

Ти си Пегаз	549
На ружиној латици	550
У срцу Невидбога	551
Илузија	552
Лабуд	553
Дуга је ноћ	554
Чаробњак	555
Загонетка	556
Речи неизговорљиве	557
У руци ти	558
Кап крви	559
То је муљ историје	560
Мера	561
Ал-Хадир	562
На божијој стази	563
Жест	564
Мистерија	565
Сакрална идеографија	566
Само је победа вечна	567
Куцнуо је час	568

ИЗГОВАРАЈУЋИ ЈУТАРЊУ МОЛИТВУ

Рај	571
Зора	572
Сан	573
Студ	574
* * *	575
Изговарајући јутарњу молитву	576

НЕСТОРОВ ЛЕТОПИС

Махнито хододарје	579
Словенским боговима	580
У гори недоступној	581
Данас је твој дан	582
Расипају се речи	583
Див	584

Ти што обожаваш демоне.	585
Морана	586
У смирај сунца.	587
Гозба	588
Несторов летопис.	589

ЈЕЗИК СЕ ИЗ ЛАВИНЕ ИЗЛИВА

Снови	593
Под мразним узглављем	594
И замка и звер.	595
Басма.	596
Језик се из лавине излива	597

ИЗ ОКА СНОВИДЕЋЕГ

Реч се расцветава	601
Као зорни знак	602
Из ока сновидећег	603
Нагост невољника	604
Глувило мркине	605
Будим се из кошмара.	606
Пољубац одуваног маслачка	607
У Троји опустелој	608
Ослушкуј неизрециво	609
Громки глас Заратустре	610
Језде несмирници	611
Језик је пламен.	612
Речима разапет.	613
Црне небеснице	614

ИЗВОДИ ИЗ КРИТИКА	617
-----------------------------	-----

НАПОМЕНА	635
--------------------	-----

БЕЛЕШКА О ПЕСНИКУ.	636
----------------------------	-----

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

ТОДОРОВИЋ, Мирољуб, 1940-

Ловац магновења : изабране и нове песме / Мирољуб Тодоровић ;
[цртежи и колажи Мирољуб Тодоровић]. - Београд : Everest media :
Међународна културна мрежа "Пројекат Растко", 2015 (Београд :
Скрипта интернационал). - 655 стр. : илустр. ; 21 см. - Тираж 300. -
Белешка о песнику: стр. 636-638.

ISBN 978-86-7756-058-4 (EM)

COBISS.SR-ID 219578636

